NEWROZ PÎROZ BE

Politika

SAVAŞSIZ SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA İÇİN

17 Mart 2016 | Yıl: 2 | Sayı: 29 | On Beş Günlük Gazete | Fiyatı: 1 TL | Yurtdışı: 1 EUR/1.5 USD

Önemli Bir Konu

Türkiye olağanüstü günler yaşıyor. Bu günleri Türkiye halklarına yaşatanlar da bu ülkenin "sahibi" psikolojisi ile davrananlardır. Önce bu olguyu tespit etmemiz gerekir. 7 Haziran seçimlerinden önce "ya diktatörlük kurumsallaşacak ve şiddet artacak, ya da demokratikleşme yönünde bir yol açılacak" tespiti yapmıştık. Bu konuda belirleyici kararı, Türkiye halkları, Türkiye devrimci güçleri veya Kürt özgürlük hareketi vermedi. Bu kararı egemen sınıflar ve onların iktidarı verdi. Dolayısıyla karar onlarındır.

1 Kasım Darbesi ile halkların seçim iradesi yok sayılmıştır ve düğmeye basılmıştır. Buradan şu sonuç çıkabilir. Demek ki seçimler yoluyla parlamentoda bir takım mevziiler kazanmak da, parlamento dışında yığınların güçlü direniş hareketi ile birleşmezse ve hatta desteklenmezse bir anlam taşımıyor. Burjuvazi, kendi koyduğu yasaları çiğneyip geçiyor. Bunu anlattığımız zaman "olur mu öyle şey?" diyenler, bu deneyden artık gereken dersleri çıkarmış olmalıdır.

Basının susturulduğu, öğrenim kurumlarının kışlaya çevrildiği, yargının "bağımsız" kırıntılarının da yok edildiği bir rejim ile karşı karşıyayız. CB kendini güçlü hissetmesin. Egemen sınıflar ve emperyalist güçler ona ihtiyaç duydukları için onu figüran olarak orada oturtuyorlar. Çok arzu ettiği halifelik makamına erişebileceğini ve başarılı bir diktatör olduğunu zannetmesin. Bugün bu gerekiyor, o da rolünü oynuyor. En kötüsü, buna kendini inandırmış olup bu rolünü her ne pahasına olursa olsun korumaya çalışması. Halbuki herkes biliyor; Cemaat ile kapıştıktan sonra özellikle 17-25 Aralık 2014 süreci sonucunda devlet güçleri, kontr-gerilla, ordu ve Ergenekoncular ile anlaşıp, uzlaşıp, onlarla kolkola bu günlere gelebildi. CHP'sinden, VP'sine, BBP'den MHP'sine tümünün "ülkenin bekası için" işbirliği yapabilmesi bundandır.

AKP'nin aldığı oylar da izafidir. Yalan, dolan, kandırma, din istismarı ve şovenist milliyetçilik ile devşirilmiş oylardır. Oy verenler yoksullar, işçiler, emekçiler, köylülerdir. Bu "desteğin" ilelebet sürmesi nesnel olarak mümkün değildir. Onun için din ve bayrak araçlarını kullanarak bu "desteği" mümkün olduğu kadar uzatmaya çalışıyorlar.

Kürt özgürlük hareketinin yığınları sarmalaması ve AKP'nin oy aldığı yoksul, işçi, emekçi, köylü yığınlarının hem oy, hem de yığınsal direniş desteğini alması Türkiye devrimci güçleri açısından özenle değerlendirilmesi gereken bir konudur. Türkiye devrimci güçleri, bunun yolunu bulmalı ve **devrimci atılım** döneminin gereğini yerine getirmelidir. O zaman ne AKP kalır ne de dayandığı güçler...

Politika

Mesele hem Kürtler hem de Türkiye'nin demokrasisi

HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş'ın Amerikan Newsweek dergisinde yayınlanan yazısının Türkçe çevirisi:

Diyarbakır'ın bu ılıman Şubat kış gününde bulunduğum yerden saatlerdir süren silah ve top atışı seslerini duyuyor ve bugün kim bilir kaç kişinin yaşamını yitirdiğini düşünüyorum. Güya Avrupa Birliği üyeliğine aday bir ülkeyiz ama şehirlerimizin içinde atış yapan tanklara ve haftalarca süren kesintisiz sokağa çıkma yasaklarına bakarak bunu söylemek imkansız.

Arada sırada Kürtlerin durumuyla ilgilenen uluslararası heyetler ülkeyi ziyaret ediyor. Ancak genel olarak Avrupalıların konuşmak istediği tek husus sığınmacı krizi, Amerikalılarınki de IŞİD'e karşı savaş. Her ikisinin de ciddi sorunlar olduğu ve dünyanın düzenine varoluşsal tehditler oluşturduklarını anlamakla birlikte, biz Türkiye'deki Kürtler için bu her iki meseleyle de çetrefilli biçimde alakalı sıkıntılı durumumuzun dünya tarafından göz ardı edilmesini anlamak zor.

Aslında, yazın ortasından bu yana ve Türkiye Hükümeti ile PKK arasındaki barış görüşmelerinin kesintiye uğramasının ardından, Türkiye'nin Kürt bölgelerinde gerçek bir savaş yaşanıyor. Bununla birlikte, Türkiye Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın giderek despotlaşan idaresi karşısında demokratik reform mücadelemiz ciddi şekilde sekteye uğradı...

Hapiste tecritte tutulan Kürt lider Abdullah Öcalan'ın inisiyatifiyle başlatılan çözüm ve barış süreci hepimize kısmi bir nefes alma ortamı sağlamıştı. Daha yapacak çok şey olsa da kalıcı bir Türk-Kürt barışı sağlama yolunda ilerliyorduk.

Partim Halkların Demokratik Partisi (HDP) 2012 yılında, bu barışın bir ürünü olarak kuruldu. Her ne kadar HDP 2012'de Kürt hareketinden doğmuş olsa da sadece Kürtlerin partisi olarak kurgulanmadı ve ancak Türkiye'nin arızalı demokrasisini Türkler ve Kürtlerin birlikte, kol kola girerek kurtarabileceklerine inandı. Halkların IŞİD ve despotlar arasında seçim yapmaya zorlandığı Ortadoğu'yu inceledik ve bunun ilacının ne olduğunu biliyorduk. Giderek boğucu hale gelen bir rejimde tek başına bir çıkış olmadığı açıktı. Tek kurtuluş, seküler

WORLD (/WORLD)

SELAHATTIN DEMIRTAS: IT IS THE KURDS, AND TURKEY'S DEMOCRACY, AT STAKE

BY SELAHATTIN DEMIRTAS (/AUTHORS/SELAHATTIN-DEMIRTAS) ON 3/10/16 AT 4:25 PM

güvenceleri olan çoğulcu demokratik bir model, daha güçlü yerel ve otonom yönetimler ile kolektif ve bireysel hakların genişletilmesindeydi.

Bu vizyonla ve farklılıkları, cinsiyet eşitliğini ve sınıf mücadelesini sadece vurgulamayan, aynı zamanda yansıtan ilerici bir programla yüzde 13'lük benzersiz bir galibiyet aldık. Sadece bir kadın kotamız yoktu aslında: Gerçekte bir kadın-bir erkekten oluşan aday listelerimiz vardı. Listemizde Ermeniler, Êzidîler, Araplar, Süryaniler, işçiler, akademisyenler, gençler, öğretmenler ve insan hakları aktivistleri vardı. Reklam filmlerimizde kadın-erkek, Türk-Kürt kol kola dans ederek barış şarkıları söyledik. 6 milyon vatandaşımız gelip bu vizyona oy verdi.

Bildiğimiz, Türkiye'nin geleceği olduğumuzdu. Ancak tam bilmediğimiz şey ise geçmişin birilerince ne kadar çok özlendiğiydi.

Haziran seçimlerindeki zaferimiz milliyetçi/mezhepçi partiyi 13 yıldır sürdürdüğü tek parti yönetiminden mahrum etmeye yetti. O andan itibaren her ne pahasına olursa olsun yenilmesi gereken bir düşman haline geldik. Cumhurbaşkanı Erdoğan bir koalisyon hükümeti kurulmasını engelleme becerisini gösterdi, seçimlerin hemen ardından bizi "terörist" ilan etti, barış sürecini tamamen sonlandırdı ve halkı 90lardaki iç savaşın korku dolu günlerine geri götürdü. IŞİD terörizminin mağduru olmamıza rağmen (Ankara ve Suruç intihar saldırılarında toplam 133 insanımızı kaybettik) terörist muamelesi gördük. Türkiye IŞİD karşıtı koalisyona katılma görüntüsü altında gerçekte PKK hedeflerini vurmaya başladı. Asıl hedef tabii ki Kasım'daki tekrar seçimler öncesi milliyetçi oyları konsolide etmekti. İşe yaradı.

Tabii ki Erdoğan'ın paniğe kapılmak için gerekçeleri vardı. Haziran'da yeni bir parti olarak meclise 80 milletvekiliyle girdik ve Erdoğan'ın otoriterizmine ve Cumhurbaşkanlığı yetkilerini Anayasaya aykırı biçimde kullanmasına karşı gelmeye kararlıydık.

Sadece bu da değil; etnik çeşitlilik ve feminizme olan bağlılığımız ideolojik olarak AKP'nin mezhepçi, erkek-egemen tarzıyla taban tabana zıttı. Cezaevindeki Kürt lider Abdullah Öcalan ile barış görüşmeleri boyunca Türk yetkililer kendisine "Kadın meselesinin Kürt barış süreciyle ne alakası var?" diye sormuşlardı. Nereden başlamalı? AKP ile zihniyet dünyalarımız apayrı. Mücadelemizin sadece Kürtler için değil ama herkes için eşitlik talep ettiğini hiç anlayamadılar.

Ağır bedelleri olan bir savaş Kürt şehirlerini kasıp kavuruyor ve tam da "birliğimiz" kavramını yok ediyor. Yaklaşık 400 sivil, Türk güvenlik güçlerinin yüzlerce üyesi ve bilinmeyen sayıda Kürt militan yaşamını yitirdi. Erdoğan ülkeyi yıkıma sürükleme pahasına birkaç ay içinde partisinin oyunu yüzde 40'tan 50'ye çıkarmayı başardı.

Cumhurbaşkanı müzakere masasına dönmekte isteksiz olduğu gibi şimdi de gözünü Suriye Kürtlerine dikti. Sınır boyunca yaşayan kardeşlerimiz, karanlık bir kıyamet tarikatına karşı kahramanca bir mücadele sürdürüyor ve uluslararası topluluğun destekleriyle önemli kazanımlar elde ettiler.

Türkiye'nin, güney sınırlarında terörist ve Cihatçıları uzak tutacak bir Kürt tampon bölgesi isteyeceğini düşünürdünüz ancak bunun tam tersi geçerli. PYD'nin Suriye'deki kazanımları Ankara'da önceki IŞİD yayılmasının yaratmadığı bir panik duygusuna neden oldu. Türkiye PYD ile bütün sınır geçişlerini kapatırken Suriye Kürtleri tarafından Türkiye'ye tek bir kurşun atılmamasına karşın Erdoğan grubu terörist ilan etti.

Birkaç haftadır Ankara bir yandan Suriye'deki Kürt mevzilerini vururken bir yandan da topçu atışları Türkiye'deki kasabalarımızı yok ediyor. Sürekli hale gelmiş sokağa çıkma yasaklarının ve Türkiye içindeki şiddetin her şey kontrolden çıkmadan durmasını istiyoruz. İki tarafa da defalarca savaşı durdurmaları çağrısı yaptık. Kürtler için demokratik siyasi muhalefet alanları daralıyor ve bu tam da Hükümetin görmek istediği şey.

Ben dahil milletvekillerimizi yargılama çabalarına, seçilmiş görevlilerimizin tutuklanmaları ve görevden alınmalarına ve Türk basınının partimize yönelik Kasımdan bu yana süren ambargosuna rağmen Türkiye'deki çoğu demokrat barış mücadelemizde bizimle durmayı sürdürüyor.

Ancak dünya da bunu fark edemiyor...

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Açıklaması:

Kürt Halkına Saldırmak Barış Getirmez! Bu Bir İktidar Mücadelesidir!

AKP Rejimi dört koldan Kürt halkına saldırıyor. Baskı ve terör ile sonuç alamayınca, imha politikaları ile Kürt halkını teslim almaya çalışıyor. Kürt halkını bölme stratejisi izliyor. Kürt halkını Özgürlük Hareketi ile karşı karşıya getirmeyi amaçlıyor. Bu amacına da öldürerek, korkutarak, teslim alarak, diz çöktürerek ulaşmak istiyor. Bugünlerde uygulamaya konulan plan budur.

AKP Rejimi bu planını devletin tüm bileşen, kurum ve kuruluşları ile birlikte uygulamaya koydu. Bu bir devlet politikasıdır. Bu planını başarıya ulaştırmak içinse her yöntemi kullanıyor, mübah sayıyor. Resmi güvenlik güçlerinin, askeri, polisinin yanısıra, özel eğitilmiş SAS Komandolarına, MİT'in bordo berelilerine, Özel Kuvvetler Komutanlığına kadar bütün "resmi" güçlerin yanısıra, sivil paramiliter kontr-gerilla çetelerini, terör çetelerini de sahaya sürüyor. "Sivil" güçlerden ayrı terör çeteleri oluşturulmuştur ve bunlar devlet olanakları ile devletin hesabına sahaya sürülmüştür. Kimileri buna "Sarayın paramiliter gücü" diyorlar, "Erdoğan kendi ordusunu oluşturdu" nitelemesini yakıştırıyorlar. Bu devletin bir organizasyonudur.

Kürt ulusal demokratik mücadelesinin geldiği aşamada bu tür yöntemlerle sonuç almak mümkün değildir. Kürt halkı bu baskı, terör ve imha planları karşısında sadece ve sadece devletten daha fazla uzaklaşmakta, özgürlük hareketinin saflarını güçlendirmektedir. Bu uygulamalar, Kürt halkının son "beklentilerini" de yok etmektedir.

Devlet, saldırdıkça ve istediği sonucu alamadıkça çıldırmışçasına vahşeti artırıyor. Kendi kanunlarını çiğnemenin dışında, imza attığı tüm uluslararası anlaşmaları ayaklar altına alıyor. Savaş suçu işliyor. Ve bu gelişmeler bütün dünyanın gözü önünde ceryan ediyor. TC Devleti gerek içerdeki bu uygulamaları, gerekse de Suriye ve bölgede uyguladığı saldırgan, maceracı politikaları ile mensubu olduğu bloktan dahi beklediği desteği alamıyor.

Türkiye'de ve Kürdistan'da geliştirilen bu plan, TC Devleti'nin Ortadoğu'ya yönelik politik planlarından bağımsız ele alınamaz. Suriye gibi bağımsız bir komşu ülkenin iç işlerine karışmayı kendine hak gören, o ülkenin içinde terör çetelerini besleyen, finanse eden, eğiten, silahlandıran ve yönlendirmeye çalışan bir devlet politikası ile karşı karşıyayız. Suriye'nin iç işi olan Rojava Kürdistanı'nın federatif bir yapı olarak gelişmesi konusunda sadece fikir ileri sürmenin dışında fiili müdahale tehditi savuran ve elinden geldiğince de bunu yapan bir devlet aklı ile muhatabız. Bu yaklaşıma ne Suriye, ne Rojava Kürtleri ve de bölgede ittifak ilişkileri içinde oldukları diğer uluslararası güçler müsaade etmez.

Türkiye'nin tüm barış, demokrasi, özgürlük ve sosyalizm güçleri, bu savaşta, Kürt halkının, TC Devleti'nin tehditi altındaki diğer Ortadoğu halklarının yanında yer almalıdır. Kürt ulusal demokratik mücadelesinin, özgürlük hareketinin savunucusu, fiili destekçisi olmalıdır. Türkiye halklarını TC devletinin, AKP rejiminin bu planlarına karşı mücadeleye çağırmalı, bulunduğu her yerde mücadele ocakları yaratmalıdır. Türkiye işçi sınıfı milliyetçi, şovenist etkilerden arınmalıdır. Kürdistan'da imha savaşı sürerken, Türkiye'nin diğer bölgelerinde yaşamın hiç bir şey olmamışçasına normal sürüp gitmesi kabul edilemez. Kürt ulusal sorununun adil, barışçıl ve demokratik çözümü de Türkiye'nin baskısız, savaşsız, sömürüsüz demokratik bir yönelime girmesi de artık AKP rejiminin ve onun arkasındaki güçlerin yenilgisine bağlıdır. Bu bir iktidar mücadelesidir ve işçi sınıfının öncülüğünde, tüm ezilen ve sömürülen emekçi halkların baş kaldırısıdır. Başka çözüm yoktur.

(TKP Merkez Organı ATILIM Gazetesi Ocak sayısında yayınlanmıştır. Sayı: 267 www.türkiyekomünistpartisi.org sitesinden alınmıştır.)

F. Alman seçimlerinin gösterdiği

❑ **Murat ÇAKIR**

Geçen hafta yapılan üç eyalet parlamentosu seçimlerinde açık ırkçı ve giderek faşist karakter kazanan AfD partisinin elde ettiği iki haneli başarılar şaşkın liberalleri ürkütmüşe benziyor. Kimi liberal yorumcu AfD'nin, "fareli köyün kavalcısı" misali, "halkın aklını çeldiğini" yazsa da, biz sermayenin ne dediğine bakalım. Çünkü F. Alman siyasetindeki gelişmeleri en doğru biçimde oradan okumak olanaklı.

F. Alman sermayesinin amiral gemisi FAZ'de yer alan yorumlara baktığımızda, muhafazakâr elitlerin ve sermaye kesimlerinin seçim sonuçlarından hayli memnun olduklarını görebiliriz. Zira mülteci politikasıyla çoğunluk toplumunda yaratılan korkular ve körüklenen refah şovenizmi, burjuva siyasetinde »sosyal devlet« yanlısı kesimler üzerinde toplumsal baskı oluşturulmasına, dolayısıyla demokratik ve sosyal haklara, ücretlere ve çalışma koşullarına yönelik saldırıların derinleştirilmesine neden oluyor.

AfD'nin nasıl bir parti olduğu konusunda şüphe yok. 2017'de yapılacak genel seçimlerde F. Parlamentoya girse dahi, hükümet olma şansı olmayacak. Ama asıl mesele de zaten bu değil. Daha önceki yıllarda olduğu gibi, sağ popülist partilerin elde ettikleri seçim başarıları, her defasında SPD ve Yeşiller gibi, "solda" tanımlanan burjuva partilerinin "hizaya" getirilmelerinin ve F. Alman emperyalizminin çıkarlarının korunmasına hizmet eden çizgiye sokulmalarının bir aracı olarak kullanılmaktadır. Nitekim Alman Sanayiciler Birliği BDI başkanı Ulrich Grillo, "Yeşil-Siyah hükümetin, yani Yeşiller ve CDU'dan oluşacak bir hükümetin »ekonomi için mükemmel" olacağını açıkladı.

Sermaye bir taraftan CDU'nun "sosyaldemokratlaşmasını" eleştirirken, diğer taraftan SPD ve Yeşilleri daha hızlı bir biçimde neoliberal çizgide teslim almaya çalışıyor. AfD'nin korku toplumundan aldığı destek de bunun aracı olarak kullanılıyor.

Bu durumun gerçek sorumlusu ise F. Almanya'daki toplumsal ve siyasî solun gösterdiği basiretsizliktir. Gerek sendikalarda hakim olan, gerekse de F. Parlamentoda temsil edilen reformizm, izlediği uzlaşmacı siyaset ile bu gelişmeyi olanaklı kılıyor ve hızlandırıyor. Sendikalar ve siyasî solun büyük bir kesiminde, gelişmelerden "aptal halkın" sorumlu olduğu algısı yaygın. Faturanın kendisine çıkartılacağını hisseden emekçi kesimlerin sınıfsal çıkarlarını savunmak; yoksulluk sınırına düşme tehlikesinin, ödenebilir konut kıtlığının, işsizliğin ve ücretler üzerindeki baskının gerçek nedenlerini söylemek yerine, AfD'yi seçenleri yargılamak, hatta kimi sol milletvekilinin yaptığı gibi, "mülteci sayılarını" kısıtlamayı talep etmek, pek akıllı bir siyaset değil. Nitekim üç eyalette de Sol Parti seçmenlerinin kitlesel olarak AfD'ye geçmesi bir tesadüf değil. İnsanlar haklı olarak karikatür yerine aslını seçtiler.

Çalışan sınıfların kendi çıkarlarına aykırı olarak, egemen sınıfların partilerine oy vermeleri, bu sınıfların "aptal" veya külliyen "ırkçı" olmalarından değil, aksine çıkarlarını savunan gerçek bir alternatifi göremediklerinden kaynaklanmamaktadır. Sonuç itibariyle F. Alman seçimleri bir kez daha reformist uzlaşmacılığın gerçek alternatif olamayacağını göstermektedir.

(Özgür Gündem 19 Mart 2016)

Kıbrıs'ta PEO ve DEV-İŞ İşbirliği

Aralarındaki düzenli temaslar çerçevesinde, PEO ve DEV-İŞ Yürütme Kurulları 1 Mart 2016 tarihinde PEO Merkezi'nde bir araya gelerek bir görüşme gerçekleştirdi.

Görüşmede iki örgüt 2015 yılında üzerinde anlaştıkları ortak faaliyetler programının yaşama geçiriliş sürecini olumlu olarak değerlendirerek aynı zamanda Kıbrıs sorununun çözümü sürecine ve Kıbrıslırumlarla Kıbrıslıtürkler arasındaki diyaloğun ve ortak eylemin güçlendirilmesinde ülke sendikal hareketinin katkısının artırılmasına yönelik bir çabayla 2016 yılı ortak faaliyetler programının çerçevesini birlikte kararlaştırdılar.

Görüşme sırasında iki örgüt Kıbrıs sorununun bugünkü durumu hakkında görüş alış verişinde bulundular ve yayınladıkları deklerasyonda şu noktaları dile getirdiler:

"İki örgüt bütün dünyada emekçilerin kapitalist sistemin küresel krizinin sonuçlarıyla karşı karşıya olduklarını kaydeder.

Emperyalist güçler kendi çıkarlarını dayatmak için istilalara ve müdahalelere devam etmekte, halkların büyük acılar çekmesine yol açmaktadır. Göç sorunu çok büyük boyutlar almaktadır. Binlerce insan savaştan ve yoksulluktan kaçmaya çalışırken, insan tacirlerinin kurbanları olmakta ve yığıldıkları çürük gemilerin Akdeniz'de batması sonucu çoğu kez yaşamlarını dahi yitirmektedir.

AB'de halk karşıtı sert neoliberal kemer sıkma politikaları hâkim olmuş durumdadır. Bilinen neoliberal memorandumların dayatıldığı ülkelerin emekçileri ve halkları çok ağır toplumsal bedeller ödemektedirler. Bugün Avrupa'da dayatılan sert kemer sıkma önlemleri ve memorandumlar halkları ve emekçileri işsizliğe ve yoksulluğa sürükleyen reçeteleri teşkil etmektedirler.

Yurdumuzda gerek Kıbrıslıtürk gerekse Kıbrıslırum emekçiler küresel kapitalist krizin, şu ya da bu biçimde gerek kuzeyde gerekse güneyde dayatılan AB'nin ve IMF'nin sert neoliberal politikalarının sonuçlarını yaşamaktadırlar.

Küresel ekonomik kriz ve sonuçları Kıbrıslırum ve Kıbrıslıtürk emekçilerin sınıfsal çıkarlarının ortak olduğunu daha da yoğun bir biçimde göstermektedir. Çalışanların kazanımlarını ortadan kaldırılmasına ve neoliberal kemer sıkma politikalarına karşı emekçilerin mücadelelerini yoğunlaştırma gereksinimini daha fazla göstermektedir.

Bu koşullarda, ülkemiz bölünmüş bir durumda olmaya devam ettiği sürece çalışanların hakları güvence altında olamadığından, PEO ve DEV-İŞ Kıbrıs sorununun çözümünün, ülkenin ve halkın yeniden birleşmesinin en önemli öncelik olmaya devam ettiği görüşündedirler.

Kıbrıs sınıf sendikacılığı hareketi bölgede çıkarları olan yabancıların değil; Kıbrıslırum-Kıbrıslıtürk, Kıbrıslıların çıkarlarına hizmet edecek ve ilkeler temelinde varılacak bir çözümü hedeflemesi gereken müzakereler sürecini ilkesel olarak desteklemektedir. Üzerinde anlaşmaya varılarak, Kıbrıs'ı yeniden birleştirecek; askersizleştirecek, özgür, bağımsız ve bütün Kıbrıslıların ortak vatanı kılacak bir çözümü hedeflemesi gereken müzakereler sürecini ilkesel olarak desteklemektedir.

PEO ve DEV-İŞ BM'nin ilgili kararlarında yer aldığı şekilde iki toplumun siyasi eşitliğinin ve tek egemenliğin, tek vatandaşlığın ve tek uluslararası kimliğin olacağı iki bölgeli iki toplumlu federasyon çözümü çabasına istikrarlı bir biçimde bağlı kalmaya devam etmektedirler.

Kıbrıs halkı Kıbrıs sorununun çözümü ve ülkemizin yeniden birleşmesiyle, birleşik bir ekonomi çerçevesinde, Kıbrıslırum-Kıbrıslıtürk, tüm çalışanlar için birleşik çalışma koşulları ve birleşik bir çalışma ilişkileri sistemiyle barış ve refah koşullarında genel ilerleme için çalışabilecektir.

2015 yılında yaşama geçirilen ortak faaliyetler programıyla ilgili olarak, iki örgüt çok sayıda etkinliği içeren bir programın yaşama geçirildiği değerlendirmesini yaptılar ve bundan duydukları memnuniyetini dile getirdiler.

Her iki tarafta da yaşama geçirilecek olan 2016 yılı faaliyetler programı şunları içermektedir:

8 Mart Dünya Kadınlar Günü vesilesiyle, çalışanların iş yerlerindeki toplantılarına Kıbrıslırum ve Kıbrıslıtürk sendikacıların katılımı ve başka etkinliklerin organizasyonu. Ayrıca PEO, DEV-İŞ ve DSF üyesi diğer Kıbrıslıtürk sendikal örgütlerin kadın bürolarının katılımıyla gerçekleştirilecek tartışma toplantısı etkinliğinin organizasyonu.

· Kavazoğlu ve Mişaulis'in anısına yapılacak etkinliklere katılım.

· 1 Mayıs İşçi Bayramı çerçevesinde etkinliklerin ve ortak kutlamanın organizasyonu.

· 1 Eylül Barış için Sendikaların Küresel Eylem Günü vesilesiyle gerçekleştirilecek etkinliğin barış için mücadele eden diğer ilerici güçlerle işbirliği içerisinde organizasyonu.

· Mücadele eden halklarla enternasyonalist dayanışmayı ifade eden etkinlikler.

· Yunanistan, Türkiye ve Kıbrıs'tan sendikal örgütlerin katılımıyla gerçekleştirilecek uluslararası toplantının organizasyonu.

· İki örgütün Gençlik, Kadın ve Emekliler bölümlerinin özel konularda faaliyetlerinin gerçekleştirilmesi.

· Kıbrıslırum ve Kıbrıslıtürk emekçilerin bir araya gelecekleri kültürel-sosyal etkinliklerin organizasyonu.

Son olarak da, iki örgüt Kıbrıs'ın yeniden birleşmesi temel hedefiyle yeniden yakınlaşma, dostluk ve işbirliği atmosferinin güçlendirilmesi çabasına katkıda bulunmaya devam edecekleri taahhütlerini teyit ettiler."

İnşaat-İş: "Dayanışma Yaşamdır"

Rojava Derneği'nin çağrısıyla savaş koşulları ve devlet şiddeti altında evleri, yaşam alanları talan edilmiş Bakurê Kurdistan halkı ile dayanışmak için İnşaat-İş sendikası üye ve yöneticileri topladıkları yardım malzemelerini Amed'e götürdü.

Sendika yöneticileri yaptıkları açıklamada şunları söyledi:

"Emek mücadelesi veren bizler baskılar karşısında ayakta kalmak için dayanışmanın önemini biliyoruz. İşte bu nedenle emeğin köprüsünü inşa etmek için Amed'e geldik, dayanışma kolilerini Sümerpark'ta bulunan depoya teslim ettik.

Dayanışma halkların inceliğidir...

Yaşasın halkların dayanışması!"

DİSK Mücadelede Kararlı

9 Mart 2016 Çarşamba günü DİSK Genel Merkez binasında toplanan DİSK Başkanlar Kurulu, bir sonuç bildirgesi yayınlayarak, aldığı kararları kamuoyuyla paylaştı.

İktidarın meclisteki çoğunluğuna güvenerek kazanılmış hakları yasal düzenlemelerle yok etmek istemesine karşı direnmekten başka yol olmadığının vurgulandığı bildirgede Başkanlar Kurulu, Ankara'ya yürüyüş yapılmasını da karar altına aldı.

DİSK Başkanlar Kurulu toplantısında alınan kararlar şöyle:

"**1.** Türkiye'de kayıtlı işçilerin en az yarısını kölece, güvencesiz çalışma koşullarına mahkum edecek, "amele pazarları"nı anımsatan bir çalışma yaşamı dayatan, işçi simsarlığının önünü açan, "insanlık onuruna aykırı" bir uygulama olduğu aşikar olan **"kiralık işçilik"** yasa tasarısının durdurmak için mücadele kararlılığını ilan eden Başkanlar Kurulumuz konuya dair Konfederasyonumuzca hazırlanan bildirilerin, afişlerin, pankartların işçi sınıfını bilgilendirici tüm araçların etkin bir biçimde kullanılması ve takvimi ilerleyen günlerde açıklanmak üzere ülkenin dört bir yanından başlayacak bir **Ankara yürüyüşü**ne tüm örgütlerimizin hazır olması gerektiği duyurur. İşçi sınıfının tamamını ilgilendiren, Özel İstihdam Büroları'na işçi kiralama yetkisi verilmesi ve kıdem tazminatının gaspına yönelik girişimler karşısında mücadele kararlılığının bir kez daha altını çizen Başkanlar Kurulumuz, diğer emek ve meslek örgütleri başta olmak üzere örgütlü örgütsüz tüm işçileri, köleliğe karşı ortak mücadeleye çağırır.

2. Kendi icraatlarına yönelik en ufak itirazı bile "düşman" ilan ederek, demokrasinin en asgari gerekleri olan düşünce, ifade ve örgütlenme özgürlüğüne saygı göstermemeyi alışkanlık haline getiren iktidar, işverenlerin çıkarları doğrultusunda işçilerin sendikal tercihlerine da müdahale etmektedir. İşverenlerin ve iktidarın aparatı haline gelmiş sarı sendikaların dışındaki sendikalara üye olan işçiler baskı altına alınmakta, işten çıkarılmakta, Bursa'da Birleşik Metal-İş sendikamızın örgütlendiği Renault fabrikasında da son örneği görüldüğü üzere devletin kolluk güçlerinin saldırılarına uğramaktadır. İşçilerin fabrikalardan kovduğu sarı sendikaların toplantılarına katılan Cumhurbaşkanı'nın, gerçek dışı beyanlarla DİSK'i ve DİSK üyesi sendikaları hedef alması, işçilerin en temel haklarına, örgütlenme hakkına, sendikal tercihlere, demokratik hak ve özgürlüklere saygı duyulmadığını bir kere daha göstermektedir. Başkanlar Kurulumuz, bir kez daha işverenleri ve iktidarı işçi sınıfının örgütlenme haklarına saygı duymaya çağırır. Bu saygı tarihin her döneminde işçilerin birliği ve mücadelesi ile sağlanmıştır ve sağlanacaktır.

3. DİSK Başkanlar Kurulumuz, grevdeki Tümka-İş üyesi SCA-Yıldız işçilerini, sendikal hakları için mücadele eden Birleşik Metal-İş üyesi Renault işçilerini, ücretleri için direnen Enerji-Sen üyesi Urfa EDAŞ işçilerini ve kölelik yasalarına karşı seslerini yükselttikleri için İzmir'de saldırıya uğrayarak gözaltına alınan Genel-İş üyesi belediye işçilerini, tüm işkollarında "taşeron işçilere kadro" ve "ek zam" talepleriyle ayağa kalkan işçileri selamlayarak, DİSK'in birliği ve bütünlüğü içerisinde mücadeleyi yükseltmenin her zamankinden fazla önem taşıdığını bir kez daha vurgular."

Türkiye Gazeteciler Sendikası ve Türkiye Gazeteciler Cemiyeti:

"Özgür Gündem çalışanlarının basın kartı iptali hak gasbıdır"

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti ve Türkiye Gazeteciler Sendikası, Özgür Gündem Gazetesi'nde görev yapan gazetecilerin Basın Yayın Enformasyon Genel Müdürlüğü tarafından basın kartlarının iptalinin keyfi bir karar olduğuna dikkat çekti. Komisyonun bağımsızlığını yitirdiğini vurgulayan ve gazetecilerin kart haklarının iadesini isteyen TGC ve TGS'nin açıklamasında şu görüşler yer aldı:

"Sarı basın kartı almak için aylarca bekleyen gazetecilerin bu kartı aldıktan sonra çalıştıkları gazetelerin yayın çizgisi beğenilmediği için kartların geri istenmesi bundan sonra bu uygulamanın daha yaygın olacağının da habercisi gibidir.

Bağımsızlığını yitirmiş komisyon yapısı ile gerçek bir çok gazetecinin sarı basın kartını vermeyen Başbakanlık Basın Yayın ve Enformasyon Genel Müdürlüğü, bu kararı ile bundan sonra muhalif bütün gazetecilerin sarı basın kartlarını almanın yolunu açmıştır.

Bu hukuk dışı uygulamayı Türkiye Gazeteciler Cemiyeti ve Türkiye Gazeteciler Sendikası olarak kabul etmemiz mümkün değildir. Bir an once bu hukuksuzluğa son verilmeli, Özgür Gündem gazetesi çalışanlarının sarı basın kartı hakları iade edilmelidir. Türkiye Gazeteciler Cemiyeti ve Türkiye Gazeteciler Sendikası olarak bütün gazetecileri bu gasp girişimine karşı tepki göstermeye çağırıyoruz."

İzmir'de Genel-İş Üyesi İşçiler:

"Haklarımızdan ve barıştan vazgeçmeyeceğiz"

İzmir'de Genel İş üyesi işçiler, kazanılmış haklarının yok edilmesine karşı mücadele edeceklerini ve hükümetin savaş ve baskı politikaları ile katliamlara karşı direneceklerini dile getirdiler.

İşçiler, mecliste bekleyen ve geleceklerini yakından ilgilendiren yasal düzenlemelere karşı hükümeti uyarmak için iş bırakma eylemi yaptı. Binlerce işçi kıdem tazminatlarının kaldırılmasına izin vermeyeceklerini ve kiralık işçi büroları düzenlemesini de kabul etmeyeceklerini haykırırken, hükümetten düzenlemelerin geri çekilmesini istedi.

Öğle aralarının başlamasıyla iş başı yapmayan belediye işçileri kent merkezinde buluştu. Genel İş İzmir 2 Nolu Şube üyesi İZENERJİ işçileri Cumhuriyet Meydanı'nda toplanırken, diğer şubelere bağlı işçiler Konak Pier önünde toplandı. Genel İş İzmir 2 Nolu Şube'nin Cumhuriyet Meydanı'nda toplanmasından rahatsız olan Emniyet, işçilerin ses araçsız ve slogansız yürümesini istedi ancak işçiler emniyet uyarılarını dikkate almadan sloganlarla Konak Pier'e yürüdü.

Yürüyüş sonrası işçilere seslenen DİSK Bölge Temsilcisi **Memiş Sarı**, katliamlara karşı sessiz kalmayacaklarını ifade ederek, *"Ülke bu haldeyken, TBMM'de sanki hiçbirşey yokmuşcasına bu ülkenin güvenliğini huzurunu, demokrasisini sağlamışcasına ve yangından mal kaçırırcasına emeğe yoğun bir saldırı içerisindedir. Kıdem tazminatlarımıza göz dikmiş, özel istihdam bürolarını hayata geçirmek için yasa üstüne yasa çıkarmaya çalışıyor. Zaten bombalarla ölüyoruz, yasalarınızla emekçileri öldürmeyin"* dedi.

Açıklama da Türk İş ve Hak İş'e ortak mücadele çağrısı da yapıldı.

Mutlu Akü'de Kurşun Zehirlenmesi... Sendikanın Sorumluluğu Nedir?

❑ **Tufan ŞİŞLİ**

1977 yılından itibaren, sendikal çalışma yapmak için işyerlerine girmeye başladık. Bir çok iş kolunda çalıştım. MUTLU AKÜ sürekli işçi alırdı. Kurşun zehirlenmesinin adını ilk defa o zaman duymuştum. Fabrikada çalışan her işçi zehirleniyordu. İşveren bunu bildiği için, işçileri uzun süre çalıştırmıyordu. Sürekli giriş çıkış yaparak, az zehirlenmiş işçilerle çalışıyordu. Bu yüzden o fabrikaya iş başvurusu yapmadım. Sendikal çalışmalarla ilgilenen herkes akü fabrikalarında kurşun zehirlenmesi riskinin yüksek olduğunu bilir.

Sosyal medyaya düşen bir haberle 300 arkadaşımızın kurşun zehirlenmesi nedeniyle hastahaneye kaldırıldığını öğrendik. 58 arkadaşımızın durumu daha ağır olduğu için tedavileri devam ediyor.

Ağır metal zehirlenmelerinin insan vücudundan temizlenmesinin son derece güç olduğunu biliyoruz. Az zehirlenmiş arkadaşlarımızın işbaşına yollanmalarına Petrol-İş Sendikası'nın tek kelime etmemesi durumun vahametini artırmaktadır.

Bize gelen bilgilere göre 4/3/2016 tarihinde sendika işyerine İşçi sağlığı ve İş Güvenliği Merkezi'ni çağırıyor. Meslek hastahanesinden gelen doktorlarla beraber çalışma yapıyorlar ve zehirlenmeler tesbit ediliyor. Bu kurumlar hazırladıkları raporun bir örneğini işverene diğerini de sendikaya veriyorlar.

Sendikanın yaptığı açıklama sadece "geçmiş olsun" dileklerine yer veriyor.

Sendikalı bir işyerinde olan tüm iş kazalarından ve meslek hastalıklarından işçi sendikası da işverenle birlikte müteselsil (birlikte) sorumludur.

İşçiler yıllardır sendikalara bir günlük ücretlerini aidat olarak ödemektedir. Zaten gelir düzeyi düşük olan işçi sınıfı için bu yüksek bir rakamdır. İşçiler ödedikleri bu paranın nerelere sarf edildiğini etkin bir şekilde denetlemelidir.

Meslek hastalığı riskinin yüksek olduğu iş kollarında örgütlü olan sendikalar en az üç ayda bir işyerlerinde rutin kontrollar yaparak işçi sağlığını denetlemelidir.

Sendikalar işyeri temsilcilerini iş sağlığı ve işgüvenliği konularında eğitmekle yükümlüdür. Böylece işyeri temsilcileriyle her gün her saat kontrol yapabilecek bir düzeye erişirler. Bu eğitimler iş kollarına göre uzmanlaşmış profesyoneller tarafından verilmelidir. Sendikanın görevi ''geçmiş olsun" demek değildir.

Ortaya çıkan durum bir anda oluşan olumsuzluk değildir. Fabrikanın kuruluşundan bu güne kadar sürekli yaşanan durumdur. Sendikanın bu konuda bilgisiz olduğunu düşünmek saflık olur.

İşveren, İşçilerin Zehirlendiğini Bile Bile Yıllardır Bu Fabrikayı Çalıştırmaktadır.

Ne devlet ne de işçi sendikası bunun için bir yaptırımda bulunmamıştır. Sorun ''alınan önlemlere rağmen" devam etmektedir.

İşçi sirkülasyonun yüksek olduğu yerlerde sendika örgütlenmesi zordur. Bu yüzden sendika yöneticileri, işyerini kaybetmemek için, uyumlu çalışma yürütmenin peşindedir.

İşveren - İşçi Sendikası arasındaki uyum işçilerin canını almaktadır.

Mutlu Akü fabrikasındaki toplu zehirlenmeden işveren, Petrol-İş, Türk-İş ve devlet birlikte sorumludur.

Tüm sendikalar ve konfederasyonlar işçilerden aldıkları aidatların gereğini yerine getirmekle yükümlüdür.

Sorun sadece mutlu akü fabrikasının sorunu değildir. Başta maden ocakları olmak üzere bir çok işyerinde benzer sorunlar uzun yıllardır yaşanmaktadır.

Canımızı korumak için sesimizi yükseltelim.

Riskli işyerlerinde üretimi durduralım.

Hiç bir şey hayatımızdan daha kıymetli değildir.

Sınıfa saldırı imza kampanyasıyla savuşturulamaz

Türk-İş'in, kiralık işçiliğe karşı ülke düzeyinde başlattığı imza kampanyasına ilişkin konuşan Trakyalı işçiler, *"Özellikle Türk Metal ve TEKSİF sendikaları kendi örgütlü olduğu fabrikalarda imza kampanyası yürütüyor. Sadece bu şekilde bu tasarı engellenemez"* dedi. İşçiler üretimi durdurma da dahil olmak üzere daha ileri adımlar atılması gerektiğini söyledi.

Sendikalar Yasak Savıyor

Türk Metal'in örgütlü olduğu B/S/H işçileri, fabrikalarda sendika yöneticisi ve temsilcilerin işçilere hiçbir açıklama ve bilgilendirme yapmadan işçilerden imza toplamasını *"yasak savma"* olarak değerlendiriyor. B/S/H'de çalışan bir işçi, *"Temsilciler gelerek hiçbir açıklama yapmadan bir kağıda imza atmamızı istiyor. İşçiler de atıyor. Ama neye imza attığımızı bile bilmiyoruz. Anca cesaret edip 'Neden imza atıyoruz?' diye soru soran işçilere sadece 'Kiralık işçilik' diye cevap veriyorlar"* dedi. B/S/H işçisi, işçileri bu konu hakkında bilgilendirmeyen sendikalarla bu yasanın engellenemeyeceğini söyledi. İşçilerin Türk Metal'e hiçbir güveninin kalmadığını, varlığını işçiler üzerinde korku ve tehdit ile sürdürdüğünü belirten başka bir B/S/H işçisi, sendikaların Hükümete ve patronlara hizmet etmekten başka hiçbir şey yapmadığını dile getiriyor.

Sendikalar İşçilerin Önüne Düşmeli

TEKSİF sendikasının örgütlü olduğu Penti Çorap fabrikasında çalışan işçiler de imza kampanyası ile yasanın durdurulamayacağını belirtiyorlar. Hiçbir hakkın mücadele etmeden alınamayacağını belirten bir Penti işçisi, *"Yasayı durdurmak için sendikaların ciddi anlamda elini taşın altına koyması gerekiyor"* dedi. Kendi sözleşmeleri karşısında bile sendikanın hiçbir bilgilendirme yapmadığı gibi hiçbir hazırlık da yapılmadığını belirten Penti işçileri, *"Hükümetin ve patronların saldırılarını durdurmak için iş bırakma da dahil daha ciddi adımlar atmak lazım. Ama sendikalar işçinin önünde değil"* dedi.

Zorluklara Rağmen İşyerlerinde Sendikal Örgütlenmenin Önemi

❑ **Armağan BARIŞGÜL**

İşyerlerinde sendikal örgütlenme, yapılan her çalışmada zorluklarla karşılanmasına rağmen çok önemli ve gereklidir. İşyerlerinde sendikal örgütlenme işçi sınıfının devrimci mücadelesinin mihenk taşıdır.

Bugün işçilerin çoğunluğu kredi kartları aracılığıyla bankalara borçlandırılmıştır. Borçlar zamanında ödenmediğinde üstüne faiz binmekte, belirli bir süre geçtikten sonra dava konusu olmakta, avukatlık vekalet ücretleri, mahkeme masrafları eklenerek borç kabarmaktadır. Bankalar mahkeme yoluyla gerekirse işçinin krediyle satın aldığı mal, ev veya herhangi bir şey zorla elinden alınmaktadır. Böylece işçinin hem maaşına el konulmakta hemde uzun zamandan beri ekmeğinden boğazından kestiği küçük birikimi elinden gitmektedir. Bu durum örgütlenme yapmak için işçinin en büyük ayak bağı durumundadır. Bu durumla karşılaşan veya karşılaşabileceğini düşünen işçi nasıl hareket ediyor?

Öncelikle işsiz kalmamak için elinden geleni yapıyor. Hareket ederken özgür iradesiyle hareket edemiyor. Yatıp kalkarken bile o borcunu nasıl ödeyeceğini düşünüyor. Borcu bitinceye kadar bir 'bela' ile karşılamamaya dikkat ediyor. İşyerinde amir ve patron ile ters düşmemeye çalışıyor. Ücret artışları, çalışma koşullarının iyileştirilmesi konusunda kendini pek zorlamıyor. Ülkede yaşananlar ve dünyadaki gelişmeler üzerine pek yorum yapmıyor. Ekmeğini kazanmak, borcunu aksatmadan ödemek tek kaygısıdır gibi görünür. Bu durum işçiye mutlu bir yaşam sağlayabiliyor mu? Yaşamın bir çocuk oyuncağı gibi olmadığını herkes biliyor. Her ne kadar işçi işine bağlı kalırsa kalsın patronun kar hırsından, işyerindeki bir otomasyondan veya ülkedeki bir krizden dolayı işten atılabiliyor. Burada işçinin bütün "iyi niyetleri" boşa gidiyor. Aslında "iyi niyet" işini kaybetme korkusu ile bağlı bir konu. Özünde "iyi niyet" değil içinde korku barındıran bir davranış biçimi. Bu yaklaşım da işçilerin sendikal anlamda dahi olsa işyerlerinde yaşadıkları sorunlara karşı harekete geçmelerinin önünde bir engel teşkil ediyor. Maalesef bu durum bugün yaşanan bir gerçeklik. İşyeri kapanma tehlikesi, işçi işten atılma tehlikesi yaşadığında, hatta bu durum fiili hale geldiği zaman dahi bu gelişmelere karşı işçiyi örgütlemek isteyen sendikalara karşı işçi "korku" ile davranıyor, zaten kaybettiği işini kaybetmeme ham hayaliyle, patron korkusundan dolayı sendikal örgütlenmeden uzak duruyor.

Söz konusu olan işçi sınıfıdır, ortak çıkarıdır, sendikal birliğinin sağlanmasıdır. Gerçek bu olduğuna göre komünistler her alanda, her yerde ve her koşulda çalışmak zorundadır. Amerikancı sarı sendikal yapıların yıkılarak yerine demokratik, sınıf ve kitle sendikacılığı temsil eden yapıların oluşması için temelde işyerlerinde çalışma yapılmalıdır. Üst yönetimlerle uğraşmak, kocaman uçsuz bucaksız ormanı görmezlikten gelerek sadece bir tek ağacı görmeye benzer.

Burada yapılması gereken sadece iyi niyetlerle çalışmak değildir. Verili durum ve bekleyen tehlikeler işçilere sabırla, inatla anlatılmalıdır. İşçi hem çalışacak, hem borcunu ödeyecek, ailesini geçindirecek hem de sendikal örgütlenmeyle ilgilenmelidir. Bu olmadan sömürünün çarkları dizginlenemez.

Patronlar işçilerin ilerici sendikalarda örgütlenmesini istemez. Bunu başaramazsa işyerinde sarı sendikacılığın önünü açmaktadırlar. Zorlukları aşmak için işçilerin bilinçlenmesi ve örgütlenmesi gerekmektedir. Bunun için her işyerinde bilinçli ve öncü işçilere gereksinim vardır. Her öncü işçi işyerlerinde arkadaşlarının hak aramalarına öncülük eder. Arkadaşlarının güvenini kazanır. Birlikte hareket etmelerini sağlar. Bu kadrolar aracılığıyla işyerlerinde İşçi Komiteleri kurulmalıdır. Bu olmadan işyerlerinde sendikal örgütlenme yapılamaz. İşçi sınıfının politik örgütlülüğünün temel dayanağı işyerleridir, fabrikalardır. Burada sınıf çizgisinde doğru ve sağlam bir örgütlenme yapmak, son derece önemlidir. Bir öncü işçinin işyerinde başarılı bir sendikal örgütlenme yapabilmesi için herşeyden önce sınıf bilincine sahip olmalıdır. Devrimci bir eğitim ve devrimci ahlakın rolü burada ortaya çıkmaktadır. Yanlış insanlar doğru iş yapamazlar.

Politik kaygılarla ve kişisel hesaplarla işçiler arasında örgütlenme yapmaya çalışan kişilere işçiler güven duymaz.

İşyerlerinde sendikal anlamda çalışma yapmak isteyenler genel olarak şu sorularla karşılaşmaktadırlar. "Daha önceleri de burada sendika vardı. Ancak işçileri satttılar, gittiler." "Sendikalar, İşçilerden yana durmuyor", "Bunlar aslında devrimci sendikacılar değildir. DİSK'in mirasını yemektedirler" vb.

Durum bu iken işyerlerinde sendikal örgütlenme yapabilmek için nasıl davranmalıyız? İşçi sayısı 10 milyonu aşan ve çok azı sendikalı iken TÜRK-İŞ, HAK-İŞ, DİSK ve bağımsız sendikalar ayrı ayrı kulvarda çalışma yürütürken bu yapıların herhangi birinin içinde yer alan veya sendikal örgütlenmenin bulunmadığı bir işyerinde çalışan devrimci bir işçi nasıl bir yöntem izlemeli?

Söz konusu olan işçi sınıfıdır, ortak çıkarıdır, sendikal birliğinin sağlanmasıdır. Gerçek bu olduğuna göre komünistler her alanda, her yerde ve her koşulda çalışmak zorundadır. Amerikancı sarı sendikal yapıların yıkılarak yerine demokratik, sınıf ve kitle sendikacılığı temsil eden yapıların oluşması için temelde işyerlerinde çalışma yapılmalıdır. Üst yönetimlerle uğraşmak, kocaman uçsuz bucaksız ormanı görmezlikten gelerek sadece bir tek ağacı görmeye benzer.

Her kim iyi bir iş yaparsa yapsın desteklemek gerekir. Bugün olmazsa yarın, er veya geç bütün çalışmalar meyvesini verecektir. Onun için doğru yapılan bir çalışmayı kim yaparsa yapsın desteklenmeli ve paylaşılmalıdır.

Burjuvaziye karşı tek bilek, tek yürek olmadan ne ekonomik mücadele ne de her hangi bir hak kazanılamaz. Çalışma yapılırken sendikal alan ile politik alan birbirine karıştırılmamalıdır. İşyerlerinde her düşünceden, ırktan, dilden, ulustan işçiler çalışır. Hepsinin çıkarı birdir, ortaktır. Sömürüyü birlikte göğüslemektedirler. İşçi sınıfının politik örgütlülüğünün rolü burada da ortaya çıkıyor. Eğitim çalışmalarıyla işçiyi işçi olduğunun bilincine vardırır. İşçiyi emeğine, geleceğine, dünya barışına sahip çıkmaya çağırır ve örgütler.

Bu olmazsa ülkenin büyük çoğunluğu sendikasız ve örgütsüz olan "İşçiler Ordusu" nasıl kazanılacaktır?

12 Eylül faşist darbesi öncesi küçük atelyelerde bile genç kız ve erkekler sendikalıydı. *(İYG Arşivinden)*

Kent Dayanışma Örgütleri, Kent Savunmaları ve Yaşam Buluşması

❑ **Halim ÇERKES**

Kent savunma hareketinin ülkenin her köşesinde güçlü destek bulması yeni bir olgu gibi görünse de gerçek böyle değildir.

Ekolojik-ekonomik-demokratik talepleriyle halklar kendi haklarını savunmak üzere yüzbinlerce kişi olarak yan yana gelmiş ve zorlu mücadelelere imza atmışlardır.

Yeni kuşağın kafasında milat **Gezi** direnişi olarak yer etmişse de gerçek biraz daha farklıdır. Kent savunma hareketlerinin öncüsünün işçi sınıfı olduğu gerçekliği kısa bir araştırmayla görülecektir.

Yerel Yönetimlerde Halkın Söz ve Karar Sahibi Olması Kaçınılmazdır

1965 yılının 10 Mart günü **Gelik işçileri**nin kıdem, ehliyet, liyakat zamlarının tüm işçilere uygulanması talebiyle greve çıkması kısa sürede tüm havzaya yayılmıştı. Direniş bölgede yaşayan tüm insanların yaşam hakkı savunmasına dönmüştü.

11 Mart günü **Kozlu maden işçileri** de greve katılınca, hükümet, deniz piyadeleri ile işçilere saldırmış, çıkan çatışmalarda iki işçi (**Mehmet Çavdar** ve **Satılmış Tepe**) öldürülmüştü. Onlarca işçi ve asker de yaralanmıştı.

13 Mart günü Bolu'dan gönderilen 10 bin asker Zonguldak ve Kozlu'nun tüm giriş çıkışlarını tutmuştu. Yayın yasakları konmuş, bölge denizden de kuşatılmıştı.

Tüm halk tek vücut olmuş hükümetin bu saldırganlığına direnmişti.

15 Aralık 2009'da başlayan **tekel işçileri direnişi** de benzer karakterdedir. Ankara'da başlayan direniş tüm ülkeye yayılmış ve tüm halkın desteğiyle büyümüştür. Büyük işletmeler küçük şehirlerin yaşam kaynağı olarak görülmektedir. Buradaki bir kayıp tüm kent insanlarını etkiler. Bu yüzden halk birlik ve beraberlik içinde, işçilerin direnişini bir kent savunmasına dönüştürmüştür.

Soma katliamını anımsayalım. Soma katliamı sadece bir işyeri cinayeti değildi. Sadece bir işyeri direnişi olarak da kalmadı. Başta Soma olmak üzere tüm ülkeyi saran bir karşı duruşun örgütlenmesine neden oldu.

Soma katliamı, işçi emeğinin yoğun sömürüsünün ortaya çıkardığı bir katliamdı. Soma'daki maden şirketleri, tüm bölgeyi maden sahasına döndürerek bölgedeki tarım arazilerini kullanılmaz durumda bırakmış, köylülere maden işçisine dönüşme dışında bir şans kalmamıştı.

Maden şirketlerinin aşırı kazanç hırsı her yerde ekolojik dengeleri yerle bir edip yaşam alanlarını gasp eder. **Artvin-Cerattepe**'de yaşanılan da budur.

Kent Savunma Hareketleri Ne İstiyor?

Kent savunma hareketlerinin örgütlenme biçiminin yerel forumlar üzerinden geliştiğini deneyimlerimizle biliyoruz. Her bireyin eşit söz sahibi olduğu, bireylerin ve sivil toplum kuruluşlarının bileşen-destekçi olarak yer aldığı, doğrudan demokrasinin işlerliğini koruduğu muhalif karekterli mücadele biçimi olarak geniş kesimlerden destek alarak büyümeye devam eden yapıların önünün açık olduğu fark ediliyor.

Ülkenin her köşesinde, farklı taleplerle insanlar yaşam alanlarını iktidar destekli yağmacılığa karşı korumak üzere örgütleniyorlar.

Derelerin Kardeşliği Platformu, Anti-Nükleer Platform, İstanbul Kent Savunması ya da sokak-sokak örülen Özyönetim çalışmaları fikir olarak biri birinden uzak değildir.

Dünyanın her yerinde, halklar, merkezi idarenin baskısını kırabilmek için yerel yönetimlerin söz ve karar sahibi olmasını istiyor.

AB ülkeleri içinde yaşayan halkların bu talepleri YEREL YÖNETİMLERİN ÖZERKLİK ŞARTNAMESİ olarak düzenlenmiştir. Bunun nihai bir biçim olmadığı açıktır.

Ancak incelenmesi ve ülkemizde uygulamaya sokulması için iktidara baskı yapılması da zorunludur. İktidar bir yandan Özyönetim taleplerine tanklarla saldırırken, diğer yandan AB ülkeleriyle Yerel Yönetimlerin Özerk olmasını görüşmektedir.

Türkiye AB'nin Yerel Yönetimler Özerklik Şartnamesini görünüşte imzalamış, ancak metnin ruhunu oluşturan temele ''çekince'' koymuştur. Türkiye'nin koyduğu tüm çekinceler, Bakanlar Kurulu kararıyla kaldırılabilecek hukuki yapıya sahiptir.

Türkiye'nin Çekinceleri

Türkiye, yerel makamları doğrudan ilgilendiren planlama ve karar süreçlerinde kendilerine danışılması; yerel yönetimlerin iç örgütlenmelerinin kendilerince belirlenmesi; yerel olarak seçilmiş kişilerin görevleriyle bağdaşmayacak işlev ve faaliyetlerinin kanun ve temel hukuk ilkelerine göre belirlenmesi; vesayet denetimine ancak vesayetle korunmak istenen yararlarla orantılı olması durumunda izin verilmesi; yerel yönetimlere kaynak sağlanmasında hizmet maliyetlerindeki artışların mümkün olduğunca hesaba katılması; yeniden dağıtılacak mali kaynakların yerel makamlara tahsisinin nasıl yapılacağı konusunda yerel yönetimlere önceden danışılması; yapılacak mali yardımların, yerel yönetimlerin kendi politikalarını uygulama konusundaki temel özgürlüklerini mümkün olduğu ölçüde ortadan kaldırmaması; yerel yönetimlerin haklarını savunabilmeleri için uluslararası yerel yönetim birimleriyle işbirliği yapabilmeleri, uluslararası birliklere katılabilmeleri; yerel yönetimlerin iç hukukta kendilerine tanınmış olan yetkileri serbestçe savunabilmek için yargı yoluna başvurabilmeleri hükümlerine çekince koymuştur.

Kent ve Yaşam Savunucuları Ülke Çapında Bir Araya Gelmek İstiyor

Türkiye'de yürürlükte olan "Kent Konseyleri" bir kaç belediye dışında işlerlik kazanmamıştır. Yaşam savunucuları dinleyici ya da sorun anlatıcı olmak değil, sorun yaratılmasına izin vermeyen, sorunları çözen bir mekanizmayı kurmak istiyorlar. Meslek odalarının onayı alınmadan siyasi kararlarla halkların yaşam alanlarına müdahale edilmesine izin vermek istemiyorlar.

Siyasiler Meslek Odaları'nı kendilerine rakip olarak görmeye devam ediyor. Siyasi iktidarı ele geçiren güçler bu alanı kendi yakın çevrelerine ve siyasi yandaşlarına rant elde etmek için kullanıyor. Bunun için de bilimsel bakış açısına uzak durmak ihtiyacındalar. "Kentsel Dönüşüm'' projelerini rant olarak görmek ve buradan en büyük payı kapmak üzere yarışan şirketlerin önünü açmak, yeni rant alanları yaratmak için raylı sistem-metro-köprü inşaatları organize etmek halkların geleceğini yağmalamaktır. Afet toplanma alanlarını bile AVM'lere dönüştüren, metro inşaatları için şantiye alanı olarak belirleyen, gökdelenlerle solunacak hava akımı bırakmayan bir siyasi iktidarın saldırısıyla karşı karşıyayız.

Düne kadar metropollerin sorunu gibi görünen kent yağmacılığının ülkenin en

ücra köşelerine uzandığını görüyoruz. Tanklarla yerleşim birimlerini yıkan siyasi iktidarın aklına ilk gelen TOKİ oluyor. Yıkımın hesabını vermeden, evleri yıkılanları dinlemeden, hangi sokağa kaç karakol kuracaklarının ve kaç katlı evler inşa edeceklerinin hesaplarını yapmaya başladılar.

Artvin'nin dağlarından, Sur'daki yıkılmış mahallelere, İstanbul Fındıklı'daki park gaspından Kaz Dağları'ndaki yağmaya kadar olan her şey *Kent ve Yaşam Savunucularının* çalışma programında yer alıyor.

Kent ve yaşam savunucuları bilimden yana kararlı bir duruş içindeler. Meslek odalarının onayı alınmadan hiç bir projenin siyasi bir kararla uygulanmasını istemiyorlar. Kentsel dönüşüm, kent içi ulaşım, madencilik, tarım,enerji politikaları vb gibi insan yaşamını doğrudan etkileyen her konuda bilimsel çalışmanın verilerine uygun davranılmasını istiyorlar. Kendi görüşlerini de böyle oluşturuyorlar. Yaşam alanlarında karşılaştıkları tüm sorunlar için ilgili Meslek Odaları'yla birlikte hareket ediyorlar.

Halkın ve bilimsel kurumların onay vermediği hiç bir proje siyasiler tarafından zor kullanılarak uygulanmamalıdır.

Siyasi iktidar, silah zoruyla kamu mülklerini özel şirketlerin yağmasına açmaktadır. Geniş araziler, ormanlar, akarsular bir daha geri gelmesi imkansız olacak şekilde tahrip edilerek paraya çevrilmektedir.

Bu gidişe dur demek için geniş çevreli yığınsal bir örgütlenme ağı kurulması gerektiği tesbitini yapan *Kent ve Yaşam örgütlenmeleri* ülke çapında bir buluşma gerçekleştirme kararını aldı.

Yöntem olarak çok farklı öneriler gelmiş olsa da tüm yerel forumların-yapıların ortak görüşü, sorunların birlikte ele alınması ve çıkış yollarının bulunması için güçlerin birleştirilmesidir.

Hiç bir ayrım gözetmeksizin, yerel yönetimde söz ve karar sahibi olmak, yaşam hakkını ve yaşam alanlarını özgürce biçimlendirmek isteyen her yapının, kendini ifade edebileceği olanakları yaratmak için, yan yana geleceği *Yaşam Buluşması* çalışmasının ilk adımları atıldı.

Bugüne kadar ki çalışmalarını diğer katılımcılarla paylaşmak isteyen, bundan sonrası için sözü olan her bireyin ve sivil toplum örgütlenmesinin deneyimlerini aktarabileceği düşünsel zenginliğini artırabileceği, FORUM anlayışıyla örgütlenen toplantıların planlanmasına başlandı. Bu toplantıların içinde dileyen birey ve yapılar tarafından farklı çalışma atölyeleri kurulacak. Bundan sonraki dönem için bölgeler düzeyinde ve ülke çapında düzenli toplantılar yapılmasının oluşmasına katkı konacak.

Her yapının ve bireyin kendi sözünü söyleyeceği, hiç bir yapının diğerinin üstünde olmayacağı doğrudan demokrasinin işleyeceği büyük bir buluşmanın eşiğindeyiz.

RENAULT Direnişi ve Gelinen Yer

Renault fabrikasında işçilerin son talepleri, sendika temsilci seçimlerinin işyerinde yapılması ve 2016 asgari ücret farkının tüm çalışanlara yansıtılmasıydı.

İşe yürüyüş kolu halinde gelmek ilk eylem biçimleriydi. Vardiya çıkışlarını yine yürüyüş kolu halinde yapıyor ve taleplerini sloganlarla dile getiriyorlardı. Yemekhanede gürültü çıkarma eylemleri de kullandıkları bir yöntemdi.

Daha sonra yemekhane kuyruklarını yavaşlatarak, her vardiyada yirmişer dakika bantın durmasına neden oldular.

Üretim durması ile birlikte işverenin baskısı da arttı. Renault işçi sözcüleriyle işveren arasında yapılan protokole göre işçilerin üretimi durdurmaması şart altına bağlanmıştı. Bu şart altında, saat ücretine zam yapılmamış ama ücret artışı diğer kalemlere dağıtılarak sağlanmıştı. İşveren, sözcülerin temsiliyetini kabul etmiş ve sendika seçimlerine karışmayacağının garantisini vermişti. İşten atmaların olmayacağı da kayıt altına alınmıştı.

Renault işçileri Birleşik Metal-İş sendikasına geçmelerine rağmen, önceki sözleşme uyarınca halen Türk Metal Sendikası işyerinde yetkili sendika olarak gözükmektedir. Buna rağmen işverene Renault sözcülerinin tanınması kabul ettirilmişti. İşçiler bununla yetinmedi. İşyerinde sendika temsilciliği seçimleri yapılmasını istediler. Türk Metal işverenle konuşarak bunu engelledi. Yasal olarak yetki Türk Metal sendikasındaydı. Birleşik Metal-İş temsilcilik seçimlerinin Renault işçileri tarafından kurulan 5 Mayıs Şubesi'nde yapılmasını önerdi. Bu öneri de işyeri komiteleri tarafından kabul edilmedi. Bu çekişme işçilerle sendika arasında bir soğukluk yarattı.

Ek zam talepleriyle üretimin her vardiyada yirmişer dakika durdurulmasının, sözcülerle işveren arasında imzalanan protokolü bozduğu gerçeği iyi değerlendirilemedi. Üretimi durduracak ya da yavaşlatacaksanız, işveren tarafından gelecek tepkiyi de hesaplamanız gerekir. Üretimi durduğunuz için, imzaladığınız protokola işverenin de uymasını bekleyemezsiniz. Yeterli hazırlık yapılmadan, sendika ve diğer şubelerle eş zamanlı eylemler planlanmadan 5000 kişilik fabrikanın gücüne fazlasıyla güvenilerek atılmış bir adım, kazanım getirmedi. Sözcüler ve öncü işçiler işten atıldı. Birleşik Metal-İş, işten atmalara karşı hukuki mücadele yürütülmesi konusunda ısrarcı oldu. Renault direnişi şimdilik kırıldı.

Geçen dönemdeki siyasal konjonktürün bu gün olmadığı değerlendirilemedi. Siyasi iktidar tüm talepleri şiddet kullanarak ezme politikasını uygulamaya sokmuştu. Polis işverenin yanında yer aldı, işçilere şiddet uyguladı. Güneydoğuda yaşananları kendi gerçekliklerinden uzak zannedenler küçük bir şiddet dalgası ile geri adım atmak zorunda kaldı.

Birleşik Metal-İş, **Ek Zam - İyileştirme Zamları** talebini örgütlü olduğu diğer işyerlerinde yükseltemedi. Ambalaj kartonlarının üstüne yazılmış bir kaç tane dayanışma mesajı bu talebi hayata geçirebilmek için yeterli değildi. Bildiri dağıtmalar, basın açıklamaları işyerlerindeki eylemli duruşu desteklediği sürece işe yararlar. Kısacası Birleşik Metal-İş Renault direnişinin ateşini diğer işyerlerine taşıyamadı.

DİSK yapması gerekenlerin %1'ni ancak yaptı. Haklılık payı tüm kamuoyunca benimsenmiş talepleri birleştirerek tüm sendikaların ortak eylem planını çıkaramadı. **Ek Zam-Kıdem tazminatı-Kiralık işçilik** birlikte ele alınmalıydı. DİSK tüm işyerleri kapsayacak bir direnişin öncülüğünü üstlenmeliydi. Türk-İş ve Hak-İş'i toplantıya çağırmalı birlikte tavır almaya zorlamalıydı.

DİSK'in üstlenmesi gereken görev için henüz vakit geçmiş değildir.

Birleşik Metal-İş, DİSK Genel Kurulu'nu arkasında bırakmalı (ki bu konuda kendi özeleştirisini de vermek durumundadır, çünkü temel ilke **sendikal birlik** olmalıdır) ve yeni dönemin getirdiği sorumlulukları üstlenmelidir. Metal işçileri, işçi sınıfının öncü müfrezelerindendir. Bu gücü sendikal anlamda koordine edemezseniz hareketi geriye götürürsünüz.

Politika Gazetesi
Sendika Komisyonu

Ekonomiye Nereden Baksan Umarsızlık, Tutarsızlık, Kuralsızlık, Hoşnutsuzluk, Umutsuzluk, Mutsuzluk

Nüfusun Yüzde 32'si Bankalara Borçlu

❑ **Davut ŞAHİN**

Türkiye'de yaşanan çifte genel seçim, bölgesel jeopolitik riskler ve ağır iç savaş koşullarının etkisiyle, son aylarda ekonomiye ilişkin yorumlar ve analizlerde çok derin ayrılıklar gözleniyor. Bir yanda binlerce işyerinin kapandığı, başta turizm sektörü olmak üzere ülke genelinde onbinlerce çalışanan işinden olduğu gerçeğinden hareketle ağır bir çöküşe doğru gidildiğine ilişkin yorumlar yapılırken, diğer yandan ekonomik büyümeye ilişkin olumlu gelişmelerden ve artan "yabancı ilgisi"nden söz eden haber ve yorumlar uçuşuyor.

Uçak düşürme krizi nedeniyle Rusya'nın almadığı sebze meyvelerin fiyatlarındaki sert düşüşlerin etkisiyle fiyatlarda yaşanan hafif gerilemeler, bu ürünlerin üreticileri hiç düşünülmeden, enflasyonun "düşmekte olduğuna" ilişkin sevinç dalgası yaratıyor.

Bu çelişkili durumlar bir yana, ekonomiye duyulan güven hızla azalıyor. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) Şubat ayına ilişkin ekonomik güven endeksi verilerine göre ekonomiye duyulan güven bir ayda yüzde 15'e yakın geriledi. Şubat ayındaki düşüş bir yana, ekonomik güven endeksi geçen ay indiği 71.5 ile hesaplanmaya başlandığı 2012 yılı Ocak ayından bu yana en düşük düzeye indi. Bir başka deyişle, ekonomik güven endeksinde elimizdeki 50 ayın verisi içinde en düşük gerçekleşme Şubat ayında oluştu. Dikkat çekici bir yön de, Ocak ayında yüzde 16.8 ve Şubat ayında yüzde 14.8 olmak üzere peş peşe iki ay düşüş rekorları kırılması.

Veriler ne söylüyor?

Bu veriler tartışmaya hiç yer bırakmayacak kadar açık. Ekonomiye duyulan güven iki aydır çok hızlı düşüşler gösteriyor ve şubat itibariyle de ölçüm yapılan 50 ayın en düşük düzeyine inilmiş durumda. Ekonomik güven endeksi; tüketici, reel kesim, hizmet sektörü, perakende ticaret ve inşaat sektörü güven endekslerinin bileşeni. Dolayısıyla Türkiye'de hemen hemen tüm kesimler kapsanmış oluyor. Kısacası, tüm kesimler için ekonomiye giderek daha az güven duyuluyor.

Türkiye'deki manzaraya bir de dışarıdan bakınca durumun çok da farklı görünmediği anlaşılıyor. Uluslararası Para Fonu (IMF) uzmanlarının yakın zamanda hazırlayıp sunduğu raporda Türkiye için yapılan 2016 büyüme tahmini, bir önceki rapora göre 0.3 puan yükseltilerek yüzde 3.2'ye çıkarıldı. Buna karşılık, 2017 büyüme tahmini ise 0.1 puan düşürülerek yüzde 3.6'ya çekildi.

Bu gelişmeyi, "Türkiye'ye bakışın iyimserleştiği" yolunda yorumlamak olanaksız; öncelikle, IMF'nin büyüme tahminleri, hükümetin geçen ocak ayında güncellediği Orta Vadeli Program (OVP) hedeflerinin çok altında. Hükümetin 2016 büyüme hedefi yüzde 4.5, ama IMF'nin tahmini 0.3 puan yükselmiş haliyle bile yalnızca yüzde 3.2 düzeyinde. Hükümet, büyüme hızının 2017'de yüzde 5'e çıkarmayı hedefliyor ama IMF büyümenin yüzde 3.6'da kalacağını tahmin ediyor.

Daha önemlisi, IMF'nin dünya ekonomisi için daha karamsar tahminler yapmasına yol açan risk faktörleri, en çok Türkiye'yi tehdit eden faktörler. O nedenle dünya ekonomisini tehdit eden risk faktörlerinde ortaya çıkacak olumsuz gelişmeler, Türkiye'yi çok daha fazla sarsabilecek nitelikte. Kötü senaryoların devreye girmesi halinde Türkiye için şimdi yapılan büyüme tahminlerinden daha kötü sonuçların ortaya çıkması çok yakın bir ihtimal.

IMF'nin ilk sıraya koyduğu risk faktörü uluslar arası piyasalarda süregiden istikrarsızlık. Bu istikrarsızlık bir yandan ABD faiz artırırken Euro Bölgesi ve Japonya'nın tersini yapmak zorunda olmasının yarattığı çatışmadan, diğer yandan da global sıcak paranın yükselen piyasalardan çıkma eğiliminden besleniyor.

Piyasalardaki bu istikrarsızlık gelişmiş ülkelerin yanı sıra onlardan çok daha şiddetli bir şekilde yükselen piyasalarda faizlerin artmasına, paralarının değer yitirmesine, borçlu şirketlerin ve bankaların mali yapısının bozulmasına yol açıyor. Bu, dünya ekonomisi için ne zaman ve ne şiddette patlayacağı belirsiz bir saatli bomba gibi bir şey.

IMF'nin vurguladığı bir diğer yeni ve güçlü risk faktörü ise jeopolitik çatışmalar, göç ve Avrupa'nın içlerine kadar uzanan saldırılardan oluşuyor. IMF'yi korkutan bu temel risklerin en fazla tehdit ettiği ülkeler arasında tartışmasız Türkiye de yer alıyor. Sıcak paraya aşırı bağımlı Türkiye ekonomisini, hem politik alanda hem de finansal alanda her an patlayacak bombaların üzerinde bıçak sırtında bir yıl bekliyor.

Orta Vadeli Program (OVP)

IMF'nin bu saptamalarını pek fazla dillendirmeye yanaşmayan hükümetin üyeleri her fırsatta Ocak ayında tazelenen OVP hedeflerini referans gösteriyor. OVP'ye bakılırsa, Türkiye yeniden hızlı büyüme düzeylerine doğru ilerlerken, reel gelirleri eriten enflasyon da aşağıya çekilecek. Özellikle OVP'deki iyimser enflasyon öngörüsünün desteklenmesi için tüketimin frenleneceği ifade ediliyor. Ancak, alınan tüm makro tedbirlere rağmen, sürdürülmekte olan negatif reel faizli para politikasının özel tüketim harcamalarındaki artışı bu ölçüde bastırabilmesi mümkün görünmüyor.

Hükümetin, Merkez Bankası üzerinden, faizler üzerinde bir oynama yapmayacağını açıkça ilan etmiş olması da hesaba katılacak olursa, IMF'nin daha yüksek olarak öngördüğü enflasyon tahminlerinin dahi iyimser olduğunu söylemek mümkün. OVP'ye göre hükümet enflasyonu önümüzdeki yıl yüzde 6.0'ya, 2018 yılında da yüzde 5.0'e indirmeyi hedefliyor. Oysa IMF, Türkiye'de enflasyonun 2020 yılında dahi yüzde 6.5 düzeyinde kalacağını öngörüyor.

Ayrıca, burada bir başka çelişki daha söz konusu. Eğer özel tüketim istenilen ölçüde bastırılıp, kamu kesimi tüketimi de azaltılırsa, bu kez büyüme hedefi gerçekçi olmaktan uzak düşüyor. Çünkü, ihracatta artış bir yana duraksama varken, tüketimdeki artış hızının da büyük ölçüde azaltılması ile 2014 için koyulan yüzde 4.0 büyüme hedefini gerçekçi olmaktan oldukça uzaklaştırıyor.

Cari açığın temel nedenlerinden biri olan tasarruf açığının bir türlü kapatılamadığını gösteren veriler OVP raporunda da yer buluyor. OVP'deki veriler, tasarrufun GSYH'ye oranının 2013 yılında yüzde 12.6'ya kadar düştüğünü gösteriyor. Buna karşılık, aynı verilere göre yatırımların GSYH'ye oranı yüzde 19.6'u buluyor. Aradaki fark da zaten cari açığı oluşturuyor. Hükümet ne kadar bireysel emeklilik desteği verse de tasarruf açığının kapatılması zor görünüyor. Çünkü, yüksek enflasyona karşın bir türlü artmayan ve reel olarak düşen gelirlere rağmen tasarruf yapmak güçleşiyor.

Diğer yandan, OVP'deki temel önceliklere bakınca, enflasyon ve büyümedeki tutarsızlıkların, aslında genel olarak tüm programa yansıdığı görülüyor. Hükümet, cari açığı azaltmak için yurtiçi tasarrufları artırmayı ve mevcut kaynakları üretken alanlara yönelterek ekonominin verimliliğini yükseltmeyi hedefliyor. Bunun yanında, enflasyonu düşürmeyi, kamu maliyesinde güçlü duruşu sürdürmeyi, büyüme ve istihdamı artırmayı temel hedef olarak belirliyor.

Bunlar, makro dengelerini bir türlü tutturamayan bir hükümet için güzel hedefler. Hükümet, benzer hedefleri 2013 yılı için de belirlemiş ve temel öncelikler arasına almıştı. Ancak yılın son çeyreğine girdiğimiz bu günlerde, bu hedeflerin hiçbirine ulaşılamadığını söylemek mümkün. Biraz da bu nedenle olmalı ki, hükümet önümüzdeki üç yıl için de yine bu hedefleri benimseyip, tutturacağı izlenimi vermeye çalışıyor.

Ancak, hükümetin ve yeri geldiğinde "ben atadım, benim dediğimi yapacak elbette" dediği Merkez Bankası'nın enflasyon hedeflemeleri konusundaki sabıkası pek de parlak değil. Merkez Bankası'nın enflasyon hedeflemesine başladığı 2006 yılında bu yana enflasyon hedeflerinin hiç tutturulamadığı dikkat çekiyor. Merkez Bankası'nın açık hedeflemeye geçtiği 2006 yılında yüzde 5 hedef koymasına karşılık, gerçekleşme yüzde 94 sapma ile 9.7 oldu.

Enflasyonda hedef tutmuyor

Enflasyon hedefindeki sapma 2007 yılında yüzde 110 oldu. Hedefteki sapmanın en yüksek olduğu yıl ise 2008 oldu. 2008 yılında hedef yüzde 4 olarak belirlenmesine karşılık, yıl sonunda enflasyon yüzde 152 sapma ile yüzde 10.1 olarak gerçekleşti.

Küresel finansal krizin etkili olduğu 2009-2010 yıllarında ise enflasyon hedeflerindeki sapmalar negatif oldu. Krizin etkilerinin görüldüğü 2009 yılında enflasyon hedefinde sapma yüzde -13.3, 2010 yılında ise yüzde -1.5 oldu. Enflasyon hedefindeki sapma oranları, 2011'den itibaren sırasıyla yüzde 8, yüzde 24 ve yüzde 48'i buldu.

Merkez Bankası'nın enflasyon hedefindeki sapma, 2012 yılında yüzde 24 düzeyindeyken, 2013 yılında iki katına çıkarak yüzde 48'e çıktı. Merkez Bankası enflasyon hedefindeki sapma 2014 yılında yüzde 64'ü, 2015 yılında ise yüzde 76'yı buldu.

Enflasyonda Hedef ve Gerçekleşmeler

	(%)	(%)
2006	5.0	9.7
2007	4.0	8.4
2008	4.0	10.1
2009	7.5	6.5
2010	6.5	6.4
2011	5.5	10.4
2012	5.0	6.2
2013	5.0	7.4
2014	5.0	8.2
2015	5.0	8.8

Dolayısıyla, bir yanda hükümetin OVP hedefleri dururken, diğer yanda bugüne kadar hedefler konusunda gösterilen başarıların azlığı, ekonominin geleceğine ilişkin olarak olumlu yaklaşımları da sınırlıyor. Uzun süre "kişi başına geliri 11 bin dolara çıkarttık" söylemleri, liranın dipleri görünce 8,000 dolar düzeylerine düşmesiyle birlikte adeta unutuldu ya da "zaman aşımına uğrasa da" eski replikler yinelenir oldu.

İhracat inişe geçti

Reel ücretler bastırılarak elde edilen rekabet gücüyle tırmanışa geçerek 150 milyar dolara doğru tırmanan ihracat, li-

radaki ağır kayıplara rağmen inişe geçti ve 2015'te altın hariç 133.4 milyar dolara kadar geriledi ve yeni yılın ilk aylarında da düşmeye devam etti. Üstelik önümüzdeki dönemde Rusya ile sorunlar çözülemezse ve Orta-Doğu'daki kaotik yapı devam ederse, bu rakamın 2015'den de geriye gideceğini söylemek kehanet sayılmasa gerek.

Hükümetin, uluslar arası finans çevrelerini memnun eden "başarıları" ise "sıkı maliye politikası, finans kesiminin sağlamlığı ve azalmakta olan cari açık" olarak üç kalemde sıralanıyor. Ancak, kamu harcamaları enflasyonun üzerinde seyretmeye devam ediyor. 2015'de durumu kurtaran ise vergi gelirlerinde görülen artış oldu. Ayrıca, bu yıl özellikle önemli bir vergi kalemi olan enerji ÖTV'lerinde geçen yıl döviz kurundaki artıştan kaynaklanan artışları yakalamak mümkün olmayacak.

Finansal kesimin ise döviz borçlarının ve dolayısıyla kredi-mevduat oranının yüksekliği zaten herkesin bildiği konular. 2015'de kârlılık ve sermaye yeterlilik oranları gerilerken, yabancı kaynak girişinde yaşanan azalışlar ve dış borç maliyetinde artışlar yaşanmaya devam edecek. Son dönemde kredi hacminde de dikkat çekici bir duraklama görülüyor. Bu gelişmeler henüz tahsili gecikmiş alacaklar kalemine yansımasa da, bazı sektörlere ilişkin kredi portföylerinin kalitesinde de bir zayıflık olduğu yolundaki yorumlar giderek artıyor. Küresel enerji fiyatlarındaki düşüşlere bağlı olarak aylık bazda 2 milyar doların üzerinde azalan cari açık, dış ödemeleri biraz olsun kolaylaştırmakla birlikte, döviz dengesinin kırılganlaşmaktan kurtulduğu anlamına gelmiyor. Döviz rezervlerinde yalnızca 2015 yılında 15 milyar doların üzerinde azalma gerçekleşti. Bu konular içeride çok dillendirilmese de, IMF, Dünya Bankası, kredi derecelendirme şirketleri gibi yapılar Türkiye ile ilgili yayınladıkları her raporda "dış ödemelere bağlı kırılganlığa" dikkat çekmeden yapamıyorlar.

Sermaye "optimal işsizlik" peşinde

Diğer yandan, makro veriler içinde en önemlileri arasında sayılan işsizlik konusu da, "başarısızlık hikayeleri" arasında bulunuyor, hatta en ön sıralarda yer alıyor. İşsizlikte bir yükselme olduğunda, dengenin bir tarafındaki işverenlerin avucu, emekçilerin ise kafası kaşınır. Emek cephesi için, işsizlik oranının temsil ettiği kadar emekçi asgari geçimini dahi sağlayacak gelirden yoksun demektir. Oysa sermaye için işsizlik, ücret pazarlığında önemli bir kozdur. Emekçi için ideal olan, "sıfır işsizlik" anlamına gelen "tam istihdam"dır; oysa sermaye "optimal işsizlik" peşindedir.

Gerçi yüksek işsizliği sermaye de sevmez; çünkü harcayan az olacağı için hem piyasa daralır, hem de sosyal huzursuzluk sarar bacayı. Sermaye için, mal piyasasında da, emek piyasasında da güçlü olmanın koşulu "optimal işsizlik"tir. "Optimal işsizlik oranı" da dönemine göre değişir; durgunluk dönemlerinde oran düşürülür, hızlı büyümeye geçildikçe, bu oran artar.

Örneğin bugünlerde ABD için optimal işsizlik yüzde 4.5 - 5.0 düzeyindedir. Türkiye gibi "görece" hızlı büyüyen bir ülke için bu oran yüzde 7.5 olarak kabul edilir. Ancak, ABD gibi ileri kapitalist ülkelerde bu oranlar 1-2 puan saparken, verilerin de pek sağlıklı olmadığı Türkiye gibi ülkelerde, gerçekleşen optimalin iki katını buluyor.

Türkiye ekonomisinin refah üretebilmesi için büyüme hızının yüksek düzeylerde seyretmesi gerekiyor. Büyüme oranı düştükçe, istihdam kayıpları bir yana, küçük işletmelerde de büyük kayıplar yaşanıyor. TÜİK verilerinden yol çıkarak yapılan hesaplamalar, işsizliğin artık iki haneli düzeylerde yerleştiğini, bir başka deyişle "kronikleştiğini" gösterirken, bir yandan da hızlı bir proleterleşme yaşandığının ipuçlarını da veriyor.

TÜİK verilerine göre, 2011-15 arasında işveren sayısı yüzde 5.39 azaldı. Son yıllardaki düşük büyüme döneminde sadece yatırımların değil, işveren sayısının da gerilediğini gösteriyor. Düşük büyümeye bağlı olarak 2013 sonrasında, hem işveren sınıfındaki girişimci sayısı hem de kendi başına çalışan esnaf zanaatkar sayısı birlikte düşmeye başlıyor. Buna karşılık, ücretli çalışan işçi sayısı sürekli artarak, 2004 yılında yüzde 54.47 olan toplam istihdam içindeki payı, 2015'te yüzde 67.14'e ulaştı.

Bir başka anlatımla, ekonominin işveren konumunda girişimci yaratabilme potansiyeli, aradaki yüksek büyümeli döneme rağmen, global krizden beri zayıflıyor. Son yıllara hakim olan düşük büyüme hızı, kendi başına çalışan mini girişimcileri eritiyor. Ekonominin ücretsiz aile işçisi istihdam etme gücü de son yıllarda zayıflıyor. Sonuç olarak küçük girişimciler ve aile işletmelerinde çalışanlar, hızla işçi sınıfına katılıyor.

Bir yandan çığ gibi büyüyen işsizlik, küçük işletmecilerin proleterleşme süreci sürerken, bir yandan da ücretlilerin reel gelirlerinde de önemli daralmalar yaşanıyor. Kısacası, özellikle ücretli kesimde bir yoksullaşma yaşanıyor, bir yandan da baskılar ağır şekilde artarken, seçimlerden yine aynı iktidar çıkıyor ve yakın zamanda değişeceğine ilişkin de bir işaret görünmüyor. Bu durum da birçoklarını şaşırtıyor; çünkü, ekonomideki bu göçüklere karşın eskisi gibi iktidar konusunda belirleyici olamıyor gibi görünüyor. Oysa, durum tam da bunu gösteriyor. Ekonomideki gelinen durum, aşağıda geçim sorunu çekenleri iktidardan muhalefete doğru kaydırmaya yetmiyor. Çünkü tıpkı devlet, şirketler ve diğer kurumlar gibi bireyler de borçlarıyla boğuşuyor.

Bankalara borçlanan artıyor

Bu konudaki veriler çok çarpıcı; Türkiye'de banka ve banka dışı kredi kurumlardan bireysel kredi kullanarak borçlananlar 25 milyon kişiyi de aştı. Türkiye Bankalar Birliği (TBB) verilerine göre, bireysel kredi kullanan kişi sayısı 2015 yılında 2 milyon artarak 25 milyon 800 bin kişiye çıkarken, ortalama bireysel kredi miktarı da 16 bin lira düzeyinde gerçekleşti.

Bankalar ve banka dışı kredi kurumları tarafından kullandırılan bireysel krediler geçen yıl yüzde 9.5 artarak 413 milyar liraya yükseldi. Bireysel krediler içinde en yüksek artış yüzde 21.5 ile taşıt kredilerinde görülürken, en düşük artış yüzde 2.0 ile ihtiyaç kredilerinde gerçekleşti.

2015 yılı itibariyle, bireysel kredilerin yüzde 38'ini ihtiyaç kredileri, yüzde 36'sını konut kredileri, yüzde 19'unu kredi kartları ve yüzde 7'sini taşıt kredileri oluşturdu.

TBB verilerine göre, 2015 yılı sonu itibarıyla ortalama konut kredisi 67 bin 600 lira, ortalama ihtiyaç kredisi ise 8 bin 700 lira oldu. Kredi kartlarındaki ortalama borç da 3 bin 500 lira olarak hesaplandı.

Türkiye'de banka ve banka dışı kredi kurumları tarafından doğruda kullandırılan nakit krediler 2015 yılında yüzde 29 artarak 1 trilyon 773 milyar liraya yükseldi. Nakit kredilerin 1 trilyon 696 milyar liralık bölümü bankalar, 34 milyar lirası finansal kiralama şirketleri, 24 milyar lirası finansman şirketleri ve 20 milyar lirası da faktoring şirketleri tarafından kullandırıldı.

Nakit kredilerin gayrisafi yurtiçi hasılaya oranı 9 puan artarak yüzde 91'e yükseldi. Tasfiye olacak alacaklar 2015 sonu itibariyle 51.4 milyar lira oldu. Böylece, tasfiye olacak alacakların toplam nakit kredilere oranı yüzde 2.8 düzeyinde gerçekleşti.

Kısacası, reel gelirleri düştüğü için alabildiğine yoksullaşan toplumun alt katmanları, iyice kolaylaştırılan bireysel kredilere hücum etti. Bu veriler, hiç küçümsenecek gibi değil. Çünkü, 77 milyon kişilik nüfusun yüzde 32'si ya da yaklaşık 25 milyonu, bankalardan borçlanamayacak yaşın altında bulunuyor. Yaklaşık 12 milyon da artık çalışamayan ya da çalışamayacak yaşta olanlardan oluşuyor. Bu iki kesim dışında 40 milyon kişilik nüfus kalıyor. Bu nüfusun tamamının evli olmadığı düşünülse de, 25 milyon borçlu, neredeyse her ailenin, az ya da çok borç içinde olduğunu gösteriyor. Bir başka deyişle, bu veriler neredeyse her aile mevcut gelirlerine mahkum durumda olduğunu gösteriyor.

Diğer yandan, bireysel kredi veya kredi kartı borcundan dolayı yasal takibe girenlerin sayısını gösteren veriler de, borçlanınca kıskıvrak yakalanmışlığı da açıkça ortaya koyuyor. Buna göre, bireysel kredi ve kredi kartı borcundan dolayı mahkemelik olanlar 2015 yılının sonunda 1.33 milyon kişiyi aştı. Bunlar yalnızca bankaların müşterilerinden oluşuyor. Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu'nun taksit sayısını sınırlandırmasının ardından sistem dışına kayarak, senetlere bağlanan taksitli satışlardan dolayı mahkemelik olanlar bu verilerin içinde yer almıyor.

Türkiye Bankalar Birliği Risk (TBB) Merkezi'nin, Negatif Nitelikli Bireysel Kredi ve Kredi Kartı Raporu'na göre; bireysel kredi veya kredi kartı borcundan dolayı yasal takibe girenlerin sayısı, 2015 yılında bir önceki geçen yıla göre yüzde 3.0 artarak 1 milyon 331 bin bin kişiye yükseldi.

Aynı yıl içinde birden fazla kaydı bulunan kişilerin tekilleştirilerek sayılmasıyla hazırlanan veriler; 2015 yılında, bireysel kredi borcundan dolayı yasal takibe alınan kişi sayısının, geçen yıla göre yüzde 8 artarak, 725 bin kişiye ulaştığını gösterdi. TBB Risk Merkezi verilerine göre, bireysel kredi kartı borcundan dolayı yasal takibe intikal etmiş kişi sayısı ise aynı dönemde yüzde 2'ye yakın azalarak 1 milyon kişiye indi.

Kısacası, ekonomik gidişata bakıp da, "işsizlik bu kadar artıp, reel gelirler bu kadar düştüğüne göre artık işçiler sandık başına gittiklerinde bu iktidardan kurtulma yönünde oy kullanır zaten" diye düşünenler bir kez daha düşünmeli. Çünkü, oy kullanacak o eller, yoksulluk ve borçlarla kıskıvrak bağlanmış durumda; bu kadar sıkı sıkıya bağlanmış eller mevcut iktidarı değiştirme yönünde oy kullanabilecek gücü bulamayabilir. Bu ellere, iktidarı değiştirecek oyu kullanmak için gerekli gücü yine birleşik hareketlerden başka hiçbir alternatif veremez gibi görünüyor.

Mehmet Tunç'un Kızından Mektup

İlerici Devrimci Gençlik

Nalin Tunç'un mektubu şöyle:

"Benim adım Nalin. Vahşet bodrumunda katledilen Mehmet Tunç'un kızıyım. Benim babam bir halk kahramanıydı. Babam yüzyıllardır Kürt halkının çektiği zulmü ve köleliği gelecek nesiller çekmesin diye uğraşıyordu. Ve bunu başardığına inanıyorum. Babam son nefesine kadar mücadele etti ve direndi. Bu mücadelenin sonunda ölüm olsa bile BABAM'la gurur duyuyorum. Eğer babamın vahşet bodrumunda çektiklerini dile getirmek gerekirse 50 gün o bodrumda aç ve susuz direndi. Pes etmedi ve direndi. Babam son konuşmasında vasiyetini dile getirdi. TC devleti bizi katlederse, bu zulme sessiz kalanlar cenazemize gelmesin. Babam ve orada katledilenlerden sonra kendimce bir karar aldım. Babamın uğruna canını verdiği mücadeleye devam edeceğim. Ve asla pes etmeyeceğim. Cizre'de yaşanan katliamların, Sur'da, Nusaybin'de, İdil'de yaşanmaması için Kürt halkının ayağa kalkması çağrısında bulunuyorum. Biz bu acıyı yaşadık başkaları yaşamasın. Bize bunları yaşatanları ALLAH'a havale ediyoruz. 3 ay babamı görmedim. En sonunda babamın yanmış bedenini gördüm. Babamın söylediği son cümleler kulağımda çınlıyor.

'BİZ DİZ ÇÖKMEDİK DİRENDİK. BİZİMLE GURUR DUYUN'
Tüm onurlu ve şerefli Kürt halkının başı sağ olsun. Babamla gurur duyuyorum. **Nalin Tunç**"

Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu Dünya Kadınlar Günü Açıklaması

Dünya Emekçi Kadınlar Günü nedeniyle **Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu**, 1857 yılında New York tekstil endüstrisinde ayağa kalkıp hakları için savaşan kahraman kadınların özverilerine duyduğu saygıyı dile getirir. Dönemin kadınları günde 16 saatten daha fazla süreyle ve çok düşük ücretler karşılığında çetin ve insani olmayan koşullar altında çalışıyordu. Aldıkları grev kararı, onların kararlılığından ve haklarıyla onurlarının güvence altında olacağı bir gelecek kurma hedeflerinden ileri geliyordu; taleplerinden biriyse aynı sanayi dalında çalışan erkek işçilerle ücret eşitliğiydi. Kararlılıkları, grev sırasında yaşamını yitiren kadınların ölümleri karşısında da kendini gösterdi. Onların ardından tarih, dünyadaki her mücadelenin içinde kadınların önemli bir yer tuttuğunu defalarca kanıtladı.

159 yıl sonra bugün kadınların ve gençlerin haklarının ellerinden alındığını, iş yerlerinin kapatıldığını, ücretlerinin düşürüldüğünü, yoksulluğu, açlığı, yetersiz beslenmeyi, içilebilir suya ve elektriğe ulaşım yokluğunu ve dünyanın çeşitli yerlerinde milyonlarca insana bunların yaşattığı sonuçları görüyoruz. Yukarıda sayılan bütün bunlar, kapitalizmin krizinin başgöstermesiyle daha da harlanmış durumda. Öte yandan, 159 yıl sonra bugün kadınlar hala birçok durumda eşitsizliğe uğrarken, bir yandan da kapitalizmin kriziyle ve bunun olumsuz sonuçlarıyla yüzleşiyor; böylece çift yönlü bir baskının altında bırakılıyorlar.

Son olarak, Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu, Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle kadınların savaşımının gençliğin ve işçilerin savaşımıyla birlikte yürümesi gerektiğinin altını çizer. 8 Mart tarihi yalnızca kadınlara değil, bütün insanlara kazanılmış hakların korunması gerektiğini anımsatmalıdır. Savaş, işgal, insan sömürüsü karşısında öğrencilerin ve işçilerin hakları için dünyanın dört bir yanında yürüttükleri mücadelelere kadınların katılımının gereği üzerine, dünya kadınlarını halkların mücadelelerinin en militan parçası olmaya çağırıyoruz.

DDGF Genel Merkezi
Budapeşte, 8 Mart 2016

Direnişçi Şişecam işçilerinden İTÜ işçilerine destek!

Direnişçi Şişecam işçilerinin hikayesi 2015 yılının Kasım ayında Mersin'deki Paşabahçe fabrikasından işten atılmalarıyla başladı. Hemen fabrika önünde direnişe geçen 20 işçi hem işe iadeyi talep ediyor, hem de direnişlerine Kristal-İş Genel Merkezi'nin de sahip çıkmasını bekliyordu. Ancak her ikisi de gerçekleşmeyince seslerini daha fazla duyurmak için açlık grevine başladılar ve fabrika yönetimi, Şişecam'ın merkezi düzeyde işten çıkarma kararı aldığını söylediği için direnişi İstanbul'a taşımaya karar verdiler. Biz de İTÜ'nün Sesi ekibi olarak Maçka'daki park direnişini ziyaret eden bir direnişçi Şişecam işçisiyle bir röportaj gerçekleştirdik.

- Öncelikle bize Şişecam'da yaşananları anlatabilir misin?

- Geçtiğimiz yılın kasım ayında işveren Mersin ve Eskişehir'de ekonomik krizi bahane ederek toplu işçi çıkarmaya gitti. Örgütlü olduğumuz Kristal-İş sendikası ile anlaşarak yaptı bunu. Yasada ve sözleşmede toplu işçi çıkarımı ile ilgili hükümler olmasına rağmen bu hükümleri hiçe saydılar. Kendi aralarında bir anlaşma yaptılar. Bu işten çıkarmaların gerekçesi onların sunduğu gibi ekonomik kriz ve daralma değil. Yıllarca cam sektörü gibi ağır bir sektörde çalışan, iş hastalıklarına yakalanan, işveren için verim kaybına neden olan işçileri işten çıkardılar. Sendika da bu işten çıkarılma listesinde olan kendi eş dostlarını listeden çıkarıp onların yerine masum insanları, kendilerine muhalif olan insanları o listeye soktu. Kristal-İş sendikası bu işten çıkarılma sürecinde özellikle Mersin Paşabahçe ve Eskişehir Paşabahçe fabrikalarında akla hayale gelmeyen şeyler yaptı. Mersin Paşabahçe fabrikasında direnen işçilerin direnişine balta vurmak istedi. Bunun için uğraştı, işverenle işbirliği yaptı. Eskişehir'de daha da garip işler yaptı. Kendi rızası ile çıkmak isteyen 48 kişiden 8 tanesinin dilekçisini yok saydı. Onun yerine çıkmak istemeyen 2 tane arkadaşımızı listeye koydu. Peki ekonomik kriz ve daralma gerçekten doğru mu? Doğru değil. Bunu da işverenin kendi beyanatlarından anlıyoruz. Geçtiğimiz yılın ilk 6 ayında Şişecam 693 milyon lira kâr ilan ettiğini açıkladı. Onun dışında fabrikalarda fazla mesai var. Fabrikalarda taşeron var. Fabrikalarda yapılması gerekenler dışarıda taşeron firmalara yaptırılıyor. Mersin'de işçileri işten atarken Lüleburgaz'da işçiler aldı fabrikaya. Kariyer sitelerinde Şişecam işvereni işçi aradığını ilan ediyor.

- İTÜ'de işçiler sendikalaşmaya çalışıyor. İyi bir toplu sözleşme imzalamak istiyorlar. Ama rektörlük ve işverenler tarafından engeller konuluyor önlerine. Bu konuda ne söylemek istersin?

- Tabi bu kolay bir mücadele değildir. Zor, meşakkatli bir mücadeledir. Fedakârlık gerektirir. Ben İTÜ'de örgütlenme çabası içinde olan arkadaşlarıma sabretmelerini ve kararlılıkla mücadelelerini sürdürmelerini öneriyorum. Biz işten atılan Şişecam işçileri olarak da dayanışma içerisinde olacağımızı söyleyebilirim. Sermaye sadece bu ekonomik ilişkiler üzerinden yürümüyor. Bu işçi sınıfına yapılan saldırı her yerde var. İşçi çalıştıran üniversite yönetimlerinde de var. Onlar da bir sermayeye hükmediyorlar. Onlar da işçi çalıştırıyorlar. Bunun üniversite yönetiminden gelmesi çok acı. Burda insanlarının hakkını arayacak çalışmalar yapması gerekirken böyle bir eğitim kurumunun insanların örgütlenme çalışmalarına engel olması gerçekten çok acı verici. Çok düşündürücü. Onlara söyleyebileceğim tıpkı bizler gibi tıpkı metal işçileri gibi bıkmadan usanmadan örgütlenme mücadelelerini sürdürmeleri.

- Biz de İTÜ'nün Sesi ekibi olarak hem Şişecam işçileri ile hem de İTÜ işçileri ile dayanışma içerisinde olacağız. Fabrikalarda ve üniversitelerde sermayenin baskılarına karşı emekçilerin yanında olacağız.

16 MART1978 KATLİAMIN'DA ÖLDÜRÜLEN ÖĞRENCİLER

1- Hatice ÖZEN - DEV-GENÇ
2- Baki EKİZ - İGD
3- Murat KURT - İGD
4- A. Turan ÖREN - İGD
5- Hamit AKIL - DDKD
6- Abdullah ŞİMŞEK - TİP
7- Cemil SÖNMEZ – TİP

Newroz Ruhu, Özgür Gelecektir

❑ **Ahmet ÇAVLI**

Kürtler ve Ortadoğu'nun diğer halkları Newroz'u kutlayacaklar. Newroz, insanlığın en eski, en köklü, en fazla toplumsal değerlerle yüklü bayramıdır. Newroz'u en anlamlı kutlayanlar da, bugüne kadar taşıyanlar da Kürtler olmuştur. Kürtler, toplumsallığın ve insanlığın ilk yaratıldığı coğrafyada Newroz'u ulusal bir bayram, ulusal bir var oluş günü haline getirmişlerdir. Newroz'u sahiplenerek toplumsal varlığını güvenceye almışlardır. Bir bayramla, bir günle bir halkın bu kadar özdeşleştiği başka bir örnek yoktur. Kürt ulusal varlığı ile Newroz'un varlığı birbirine bağlı hale gelmiştir.

1970'li yıllara gelindiğinde Newroz ve Kürtlerin kaderinin ortaklığı daha da netleşmiştir. 20. yüzyılda kültürel soykırım altında yok oluşun eşiğine gelen Kürtlük, aynı zamanda Newroz'un da yok oluşu haline gelmiştir. 1970'li yıllara gelindiğinde Kürdistan'da Newroz çok sınırlı bazı alanlar dışında kutlanamaz hale gelmiştir. Özellikle Bakurê Kurdîstan'da Newroz, Botan dışında unutulur olmuştur. Kültürel soykırımcı sömürgecilik uygulayan Türk devleti, Kürt halkının tüm kültürel değerlerini de yok etmeyi hedeflemiştir. Kürtlüğü akla getirecek her farklılığı ortadan kaldırmayı temel politika olarak uygulamıştır. Bu nedenle Osmanlı'da kutlanan Newroz'u kutlamayarak Kürtlerle özdeşleşmiş Newroz'u da hafızalardan silmek istemiştir. Çünkü Newroz'un güçlü kutlanması kültürel soykırımı engelleyecek temel bir değer olacaktır.

Kürt özgürlük hareketi ve sosyalist kesim Newroz'u yeniden ayağa kaldırmak için büyük bir çaba göstermişlerdir. Öyle ki, Newroz kutlamaları başlatılınca halk bile şaşırmıştır. Unutulan, unutturulan bir günü hatırlatmanın hem şaşkınlığını, hem de utancını yaşamışlardır.

1970'lerde Newroz'un kutlanmaya başlamasıyla birlikte, araba lastiklerinin yakılarak kutlama yapma geleneği de başlamıştır. Neredeyse bir ölüyü diriltir gibi Newroz diriltilmiştir. Newroz'un Kürtlerin varlığı için önemi derinden hissedilmiştir. Nitekim Newroz dirildikçe Kürtler de dirilmiştir. Kürtlerin dirilişiyle Newroz da dirilmiştir. Kürtler, Newroz'a varlıklarıyla ilgili olduğu için o kadar sahiplenmişlerdir ki, Newroz'la Kürtler özdeşleşmiştir. Ortadoğu'nun diğer halkları Newroz'u kutlasa da onların Newroz'a yüklediği anlam Kürtlerin yüklediği anlam kadar güçlü değildir. Kürtler en güzel değerleri Newroz'la özdeşleştirmiştir. Böylece en güzel değerler Newroz'da yaşayacak ve kendini hakim kılacaktır. Varlık, direniş, özgürlük, toplumsal yaşam, ulusal birlik, halkların kardeşliği gibi değerlerin Newroz'da somutlaşması, yaşanması ve kendini kabul ettirmesi çok önemli bir durumdur. Böylece Kürtler hiçbir halkta olmayan kültürel değerler kazanmışlardır. Çünkü artık Newrozlar var oldukça Kürtleri köle yapmak ve ortadan kaldırmak mümkün değildir.

Newroz'un Kürtler için anlamının sosyolojik, ulusal, siyasal ve kültürel olarak kapsamlı değerlendirilmesine ihtiyaç vardır. Kürtlerde Newroz ne diğer halkların kutladığı Newroz gibidir, ne de dünyada kutlanan diğer bayramlara benzemektedir. Zaten böyle olduğu içindir ki özellikle Türk devleti Newrozlardan korkmaktadır. Bu açıdan da Newroz'un içeriğini boşaltmak için büyük bir çaba göstermektedir. Öyle ki, Kürtler neden Newroz'u diğer halklar gibi kutlamıyor diyerek Newroz'u sıradan bir kutlamaya dönüştürmek istemektedir. Bunu da kültürel soykırımın bir parçası olarak yapmak istemektedir. Önceden kaba biçimde Kürtlerin yaşamından silinmek istenen Newroz, şimdi içeriğinden boşaltılarak Kürtlerin ulusal, kültürel ve toplumsal bir günü olmaktan çıkarılmak istenmektedir.

Bu gerçeklik, Newroz'a sahiplenmeyi, Newroz'un anlamını her Newroz'da daha da güçlendirmeyi gerekli kılmaktadır. Newroz'un anlamını güçlendirmek, varlık, özgürlük, toplumsallık, demokratik yaşam mücadelesini güçlendirmek ve yenilmez kılmaktır. Kürtler Newroz'u güçlü sahiplenip her yıl anlamını daha da güçlendirdikçe, hiçbir güç Kürtleri köle kılamaz ve yenilgiye uğratamaz

Newroz'u Kürtlerde anlamlı kılan, değerli kılan arkasındaki büyük tarihtir. Bir günü ve bir olayı önemli ve değerli kılan, arkasındaki tarihtir. Kürtler Newroz'u beyinlerinin, yüreklerinin ve hücrelerinin derinliklerine işlemiştir. Büyük acılarını, büyük sevinçlerini Newrozlarda yaşamışlardır. Zaten Demirci Kawa efsanesinde acıyla sevincin bir arada olması gerçeği vardır. Acılarını ve sevinçlerini derinden hisseden ve yaşayan toplumlar en güçlü toplumlardır. Kürtler Newroz'da acılarını ve sevinçlerini en güçlü biçimde tarihe kazıyarak güçlü bir halk haline gelmişlerdir. Son 40 yıldaki Newroz günlerinde yaşananlar bile bir halkın nasıl yaratıldığını ortaya koymaktadır. Bu nedenle Newroz'un bu kırk yılda büyük anlam kazanmasında **Mazlum Doğan**'ın zindanda üç kibrit çöpü yakarak direniş kıvılcımını çakmasının rolü çok büyüktür. 1982 yılı Diyarbakır zindanı tam da Demirci Kawa dönemindeki toplum gerçeğiyle örtüşüyordu. Umutsuzluğun kol gezdiği ve düşmanın saldırılarının arttığı bir dönemde **Mazlum Doğan** direniş kıvılcımlarını çakmış, zindan direnişinin öncüsü olarak Kürdistan'da yeni bir dönem başlatmıştır. Çağdaş Kawa olarak sadece zindanda büyük bir direniş başlatmamış, Kürdistan'da büyük bir varlık ve özgürlük savaşının da kıvılcımı olmuştur. O günden bugüne de o direniş kıvılcımı harlanmış; bugün tüm Ortadoğu halkları için umut haline gelmiştir. Kürdistan'ın dört parçasında Newroz ruhuyla geliştirilen direniş bölge halkları ve ülkelerini de etkileyip içine çekerek tüm Ortadoğu'nun özgürlük ve demokrasi gücü haline gelmiştir. 2016 Newrozu yeni bir başlangıç yeni bir dönem yeni bir güneşli dünya çağının dönüm noktası olacaktır.

Artık Newrozlarda tüm Kürdistan halkı, Türkiye halkları, tüm demokrasi güçleri, işçi emekçi sınıflar, devrimci demokratlar herkes ayağa kalkmalı newrozu demokratik devrime dönüştürmelidirler. Halklar Newroz'la birlikte yeni bir direniş yılına başlamalıdırlar. Her Newroz yeni bir gündür, umudun, özgür geleceğin, silahların bir daha olmayacağı barışın ta kendisidir. Newroz, özgürlük, demokrasi ve sosyalizmi daha da güçlendirme amacıyla kutlanmalıdır.

Bu Newroz Bakurê Kurdîstan'da özgür ve demokratik yaşamın hamlesi biçiminde kutlanacaktır. 2016 Newrozu'yla birlikte Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü her zamankinden daha fazla Türkiye'nin gündemine girecektir. Bu zemin üzerinden de Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü güçlenecek ve yakınlaşacaktır. Bu açıdan Türkiye'nin demokrasi, özgürlük ve sosyalizm güçleri açısından da 2016 Newrozu bir dönüm noktası olacaktır. On yıllardır yürütülen mücadele bu Newroz'la daha somutlaşacak, Türkiye'nin demokratikleşmesinin birikim gücü olarak önümüzdeki yılı belirleyecektir.

Kürdistan'ın diğer parçalarında ise tüm halkların direnişinin daha da güçlü biçimde varlığını ortaya koyacağı ve Kürt direnişinin zirvesi olarak tüm dünyayı etkileyeceği bir dönemi bu Newroz'da başlatarak büyük gelişmeler sağlatacağı kesindir. 2016 Newrozu'na Rojava, Sur, Cizre, Nusaybin, Silopi, Derik ve birleşik metal işçilerinin,direnişleriyle girilmektedir. Bu direnişler 2016 Newrozu'ndan aldığı güçle daha büyük bir coşku ile zafer kazanma azmiyle gelişecek ve özgür ve demokratik yaşamın hamlesi haline gelecektir. Newroz tüm değerlerin somutlaştığı, yenilmez bir güç haline gelmiştir. 2016 Newrozu'nun tüm halklara barışı, özgürlüğü, demokrasiyi, sosyalizmi, demokratik cumhuriyeti getireceğinden kimsenin şüphesi olmasın, yeter ki halklar birlikte faşist AKP iktidarına karşı mücadele etsinler.

Y. M. SVERDLOV Anısına

❑ Ayla BORAN

Tarihi, devrimci bir tarihin biriktirdiklerini, tüm dünyada proletarya enternasyonalizmi ilkesi çerçevesinde "içselleştirmek"; devrimci bir parti ve bu partinin en özgün altyapısı "komünist" bilinç ve insanı yaratma hedefiyle, yeniden ve yeniden anımsamak ve yaşama katmak sanırım büyük bir görev olarak duruyor önümüzde..

Bu görevi, kapitalizmin öğüttüğü dehlizlerden çıkarıp, insanın ve yaşamın örgütlenmesinde mücadeleye inatla iliştirmek önemlidir. Tam da bugün, öznel ya da "nesnel" yetersizlik diye sığındığımız bekleyişlerden; direnci, inadı ve zoru göze alarak, insanlığın kurtuluşu olan bir dünyanın ütopya olmadığını, damlaların nasıl bir okyanusa dönüşebileceğini, kim bilir belki bizde bazen şaşırarak da olsa tanığı ve parçası olacağız. Bu mümkündür.

Zoru mümkün kılanlardan; parti, örgütlülük ve insana bizi hizalayanlardan birini anımsamak hem de 16 Mart'ta. 33 yıla devrimci bir mirası sığdıran **Yakov Mihailoviç Sverdlov**'un ışığını 1919'dan bugüne taşımak düştü bu satırlara...

Sverdlov : Urallı Delikanlı*

Rusya'nın Nijiniy Novgorod kentinde, 1885'te bir Yahudi ailenin oğlu olarak dünyaya gelip, maddi zorluklar içinde, kalabalık bir ailede büyür. Lise yılları isyanı ve devrimci hayatın yolunu açtı kendisine. Çıraklık yaparken, çevresinde olan işçilerle tanışır ve yükselen sosyal demokrat mücadele içinde yer alarak, işçi sınıfı mücadelesine kendini adar.

"Iskra" içinde yer alır. İlk illegal örgütlenmeleri babasının atölyesinde başlatır. Yaşamının sonuna kadar Bolşevik saflarda kalır. 1906'dan başlayarak sayısız kez tutuklanan bir devrimcidir artık ve sayısız kez kaçar. Sibirya'da buzlar içinde kaldığı bir takım firar girişimleri, 10 yıl sonra hayatına malolacak hastalığın da habercisi olacaktır.

1912'ler "Pravda" da çalıştığı yıllar olur, 1913'ten itibaren Parti Merkez Komitesi'ne seçilir. **Lenin**'in en istikrarlı destekçisi olur. İlk Sovyet Anayasası, onun sesinden dünyaya duyurulur. Ölümüne dek, **Kamanev**'den devraldığı Merkezi Yürütme Kurulu Başkanlığı'nı sürdürür.

Çok genç yaşta sahip olduğu örgütlenme yeteneği, kadro deneyimi, inanılmaz bir hafıza gücü ve hiç yorulmaksızın yürüttüğü çalışmalar onun kişiliğinin unutulmazlarıydı. Ölümü üzerine **Lenin**'in konuşması bütün köşeleriyle bize **Sverdlov**'u anlatır:

Sergei Yutkevich'in 1940 yılında yönettiği filmin orijinal afişi.

"... Böylesine çarpıcı bir örgütçü yeteneğini kendinde cisimleştiren bir insanın yeri doldurulamaz... Yakov Mihayiloviç'i yakından tanıyan hiç kimse, onun bitmek bilmeyen çalışmasını gözlemiş olanlardan hiç biri bu konuda tereddüt etmeyecektir: Yakov Mihayiloviç'in yeri doldurulamaz. O'nun kendi başına örgütlenme alanında yürüttüğü çalışma; insan seçimi ve bu insanların değişik alanlarda sorumlu mevkilerde görevlendirilmesi idi. Sverdlov yoldaşın kendi başına yönettiği işlerin her birini ayrı faaliyet dallarına ayırıp her birini farklı bir grup insana devrettiğimiz taktirde ve bunlar onun çizdiği yolu takip ettikleri müddetçe, ancak o zaman onun tek başına yerine getirdiği görevleri yerine getirmeyi becerebilirler...

Sverdlov yoldaşın anısı sadece bir devrimcinin davaya bağlılığının ebedi bir sembolü olarak kalmayacak. O sadece pratik kavrayış açıklığının ve pratik cüretin birleştirildiği bir örnek; kitlelerle tam bir bağlılığın ve onları yönlendirme kapasitesinin bir örneği olarak kalmayacak. Sverdlov yoldaşın anısı aynı zamanda ondan esinlenen ve sayıları hergün artmakta olan proleter yığınların durmaksızın ileri gitmelerinin, dünya komünist devriminin tam zaferine kadar yürüyüşlerinin de teminatı olacaktır."

(V.İ.LENİN, Sverdlov Anısına Konuşma, Tüm Eserler, Cilt 29, Sayfa 74-79, Almanca baskı, Dietz Verlag, 1985)

Bilinç, Parti Disiplini, Örgütlenme, Kişilik... Eşittir Sverdlov... Peki Neden?

Mücadeleyle tanışması 16 yaşında lise öğrencisi iken olup, devrimci olgunluğu ile bir çekim merkezi haline gelmek, 21 yaşında Bolşevik Partinin merkez komitesinde yer alabilmek, çevresindeki gençlerden başlayarak Marksist okumalardan, işçi sınıfının göbeğinde bir örgütçülük yeteneğine sahip olabilmek, illegal çalışmanın sorumluluğunu alarak, tüm Uralların parti örgütlerinden sorumlu olmak, **Lenin**'in ve Leninci parti örgütlenmesinin yılmaz savaşçısı ve zora rağmen son nefesine kadar sınıf mücadelesinin onurlu bir neferi olmak komünist **"bilinç"**in izdüşümüdür **Sverdlov**'da.

O bilinç ve inanmışlık **"parti disiplini"** ve **"örgütçü"** yanını da 33 yıllık yaşam pratiğine yansıtmıştır. İster hapishaneler de ister sürgünlerde olsun, hep örgütlenmeye koyulur. Devrim mücadelesine inancı, teorik açıdan çalışmalarıyla da beslenir. Her gittiği sürgünde işçilerle ve aileleriyle dostluklar kurar. Siyasal bilinç yaşamın içinde örgütlenir, yaşamına dokunduğu her işçi partinin örgütlü gücü haline gelir. Proletaryanın zaferinde ise **Lenin**'le yan yanadır.

1912'de tüm Sovyetlerin MK sekreteryası ve MYK Başkanlığı görevinini üstlenen **Sverdlov**'un tüm bu başarıları aynı düzeyde bir tevazu ile göğüslemesi, bugün tanınırlığını da anlatıyor bizlere. Bu görkemli yaşama tanıklık ederken diğer yandan biliyoruz ki; komünist olmak tüm yaşama yansıyan çelikten bir **"kişilik"** le mümkündür.

Devrimci bir kişilik olarak **Sverdlov**, yaşamının her alanına aynı bilinçle yaklaşan bir kişilikti. Yokluklar içinde büyüyen, tüm mücadeleyi birkaç saatlik uykuyla yürüten, düzenli beslenemeyen, Sibirya soğukları ve sürgünlerde sürekli hastalanan ancak devrimci mücadeleden bir an bile vazgeçmeyen **Sverdlov**, aynı özeni özel yaşamında da gösterir. Parti çalışmaları, konspiratif görevler, sürgünler sebebiyle eşi ve çocukları ile çok kısa süreler içinde görüşebilen, bu sürelerde çocuklarına eksiksiz zaman ayıran, ev işleri yapan ve gerçek bir bolşeviğin sözde değil aynı zamanda aile içinde kadın özgürlüğü ve yaşamda eşitliğini savunabilmesi gerektiğini düşünür. Siyasal alanla öznel alan arasındaki akışkanlık onda, içselleşmiş bir yaşam biçiminin en çarpıcı örneğidir.

Devrimci Kadro'nun Önemini Sverdlov'da Görmek

Bu topraklarda devrimci mücadele, bu mücadelenin yenilgi ve yılgınlıklarından sıyrılıp düne dönersek, nice Sverdlovlar yaratacak bir örgütlülüğün filizlerini de içinde taşıyordu.

En yakın tarih olarak 80 öncesinde, sınıfla yaşamın içinde bağ kuran ve sayısız direnişin öncülüğünü yapan komünistler ve Türkiye Komünist Partisi'nin, İLD ve İGD gibi gençlik örgütlerinde, sınıf bilinci ve direncini ateşleyen muazzam bir çaba ve direncin mirasını taşıyoruz.

"Gençler gelirlerdi. Bize anlatırlardı. Maden İş'teki biz işçiler onları dinler ve etkilenirdik. Düşünürdük; bu çoğu üniversiteli genç, bizim haklarımızı, emeğimizin sömürüsünü, sorunlarımızı, her şeyi göze alıp neden savunuyorlar derdik. Kendimizin sesini onların sloganlarında bulurduk. Merak eder, okurduk. Şalteri indiren el biz olduk. Onlar da sesimiz ve yüreğimizdiler. Yarın devrim olacak gibi heyecanlı, kararlı ve üretimden gelen gücümüzü kullanır olduk. Artık her şey, ekonomik talepler olmaktan çıkıp daha iyi bir yaşam isteğine dönüşmüştü. Birlikte yürüdük, birlikte dövüldük, işkenceler gördük, öldük, öldürüldük. Ama bugün 60'lı yaşlarda halen nefesimiz tükenmeksizin dönüyoruz o günlere." diye geçmişi bugün gibi aktaran işçilerden anlıyoruz ki, hiç zor değil göz göze, yan yana durabilmek. Hiç zor değil Sverdlov gibi kadroları yaratan bir parti öncülüğünü başat görev olarak hedefe koymak. Kadro yetiştirmek ve sınıf mücadelesinin zaferine inanmak.

Yaşam, rastlantısal deneyimler ya da keyfe keder, olduğunca bir yol alış değil, yaşamını bilinçle, örgütlülükle geleceğe taşıyacak, devrimci bir sınıfsal mücadeleyi göze almaktır. O geleceğin ufuk çizgisinde, örnek bir yoldaştır **Sverdlov**.

---

* *Ara başlıkta Klavdiya Sverdlova'nın, **"Sverdlov: Urallı Delikanlı"** adlı kitabından esinlenilmiştir.*

F. Alman Emperyalizminin Afrika Sevdası

❑ **Murat ÇAKIR**

F. Alman Hıristiyan Demokrat Birlik Partisi-CDU'nun genel başkan yardımcısı **Armin Laschet**, FAZ gazetesine yazdığı bir makalesinde, biraz da hayıflanarak, *"Suriye'de Hıristiyanları katleden cihatçı grupları 'muhalifler' diyerek destekliyoruz, ama Mali'de aynı cihatçı grupları 'terörist' diye kovalıyoruz. Bu saçmalığa bir son vermek lazım"* diye yazıyordu. Laschet'i böylesi bir yorumda bulunmaya iten, kuşkusuz aynı zamanda Almanya Katolik Konseyi'nin üyesi olması ve Suriye'deki şiddetin Hıristiyan dünyasında oluşturduğu tepkiydi. Laschet, *"bu saçmalığı"* eleştireyim derken, istemeden de olsa F. Alman emperyalizminin stratejilerini özetliyordu. Nitekim, bizzat Şansölye **Merkel**'in tartışmaya müdahalesinin ardından, Laschet ve benzeri kesimlerden gelen eleştiriler kesildi.

Suriye ve Ortadoğu'daki gelişmeler, AB sınırlarına dayanan mülteci kitleleri kamuoyunun tüm dikkatini üstlerine çektiklerinden, emperyalist güçlerin dünyanın diğer bölgelerindeki "aktiviteleri" gündeme pek gelmiyor. Halbuki her "aktivite" birbirleriyle doğrudan bağlantılıdır ve bu nedenle de, aynı zamanda emperyalist stratejilere ışık tuttuklarından, ayrı ayrı ele alınmalı ve irdelenmelidirler.

Emperyalist güçlerin özel ilgi gösterdikleri coğrafyalardan birisi, "bakir" pazarları, ucuz ve yedek işgücü "orduları" ve devasa hammadde kaynaklarıyla Afrika kıtasıdır. Yüzlerce yıl Avrupalı sömürgecilerin kanını emdikleri "Siyah Kıta", bugün F. Alman emperyalizminin özel ilgi alanı hâline gelmiştir. İştah kabartan Afrika pazarları, F. Alman emperyalizminin genel stratejik yönelimini, yani AB çatısı altında hareket etmeyi nasıl şekillendirdiğini gösteren iyi bir örnektir. F. Almanya'nın diğer AB üyelerine dayatarak kabul ettirdiği ***"Ortak Güvenlik ve Savunma Politikaları" (GSVP)*** öncelikli olarak Afrika'yı temel hedef alanı olarak görmektedir. Şimdiye kadar gerçekleştirilen 32 GSVP-operasyonunun 18'inin Afrika'da yürütülmüş olması, bunu kanıtlamaktadır.

AB'nin Afrika politikalarına yakından baktığımızda, bu politikaların dört ana başlıkta yoğunlaştıklarını tespit edebiliriz: ***Birincisi, "AB Komşuluk Politikası"*** uygulama alanında bulunan Afrika ülkelerinin AB etki alanı içerisinde kontrol altına alınma çabalarıdır. ***İkincisi***, birinci başlık çerçevesinde hammadde kaynakları ile ticaret ve nakliyat yollarının kontrol altında tutulması; ***Üçüncüsü***, emperyalist savaşlar ve kapitalist sömürünün yol açtığı ihtilafların tahammül ve kontrol edilebilir düzeyde tutulmaları ve nihâyetinde; ***Dördüncüsü***, göç ve mülteci yollarının askerî yöntemlerle Avrupa sınırlarına ulaşmalarını engellemektir. Bu başlıkları tek tek ele alalım:

ATALANTA misyonunun temel görevi, uluslararası nakliyat yollarını korumak ve "korsan sorununu" kontrol edilebilecek seviyede tutmaktır. Aynı şekilde F. Alman deniz kuvvetlerinin 2004'den bu yana Batı Afrika kıyılarında yürüttükleri operasyonlar da benzer hedefi güdüyor. "Fildişi sahillerinden Kongo'ya kadar" olan bölgede ve Doğu Afrika sahillerinde nakliyat yolları "güvence" altına alınıyor ve işbirlikçi despotik rejimler korunuyor.

"AB Komşuluk Politikası" ve Kuzey Afrika

Batı Avrupalı emperyalist devletlerin AB'ni, F. Alman emperyalizminin öncülüğünde iktisadî ve siyasî yapılanmaları hâline getirerek, ABD emperyalizminin yanında ve ona rekabet hâlinde dünyanın yeniden paylaşımını organize ettiklerini daha önceki yazılarımızda açıklamıştık. AB, bu paylaşımdaki hedeflerine ulaşabilmek için, olabildiğince genişlemek, yani yayılmak zorundadır. Tam da bu amaçla ve AB'nin çeperindeki ülkeleri AB'nin iç pazarına dönüştürecek, ama her türlü karar mekanizmalarından uzak tutacak biçimde "yakınlaştırmak" için, ***"AB Komşuluk Politikası"*** geliştirilmiştir.

Kuzey Afrika ülkeleri "Komşuluk Politikasının" en önemli hedefleri arasında yer almaktadırlar. Her ne kadar 2011'de Tunus'ta başlayarak, diğer ülkelere yayılan kalkışmalar, Batı Avrupalı emperyalist devletlerin planlarının uygulanmasını kısmen geciktirmiş olsa da, bugün ***"Akdeniz Diyaloğu", "Sivil Toplum Projeleri"*** gibi benzer programlar ve kredi ve hibe antlaşmalarıyla Kuzey Afrika ülkeleri – Mısır burada kısmen bir istisna oluşturmaktadır – AB'nin etki alanına sokulmuşlardır. NATO'nun ***"Akdeniz İşbirliği Programı"*** da bunu hızlandırmıştır.

AB, Akdeniz ve Kuzey Afrika'yı kapsayan politikalarını ABD emperyalizmi ile eşgüdümlü bir biçimde geliştirmekte ve etki alanını, Mali'de olduğu gibi, "komşunun komşusuna" genişletmeye çalışmaktadır. Bu yönelimi 2013 Ekim'inde ***"Güvenlik ve Savunma Politikası Raporunu"*** sunan AB dış ilişkiler sorumlusu **Catherine Ashton** şöyle açıklıyordu: *"ABD'nin dikkatlerini Asya-Pasifik bölgesine yoğunlaştırması, jeostratejik gelişmelerin mantıkî sonucudur. Ancak bu, Avrupa'nın kendi güvenliği ve komşularınınki için daha fazla sorumluluk almak zorunda kalacağı anlamına da gelmektedir. (...) Birlik, güvenlik garantörü olarak komşuluk alanında – olanaklıysa partnerlerle birlikte, gerekli olduğunda tek başına – kararlı tavır koyma durumuna gelmek zorundadır, ki bu doğrudan müdahaleleri de içermektedir. Stratejik otonomi önce AB'nin komşuluk alanında maddeleşmek zorundadır."*

Aslında Ashton, AB'nin yıllardan beri uygulamakta olduğu pratiğe resmiyet kazandırıyordu. Gerek Libya'daki, gerekse de Mali'deki askerî operasyonlar "stratejik otonominin" nasıl "maddeleştirildiğini" gösteriyordu. Nitekim 13 Kasım 2015 Paris saldırılarından sonra Fransa'nın "AB Destek Maddesi" gereğince ***"anavatanı teröre karşı korumada destek"*** talep etmesiyle, AB'nin doğrudan müdahale politikaları bugün Afrika'da F. Alman ordusunun desteğiyle daha da yoğunlaştırılmaktadır.

AB'nin Enerji Güvenliği ve Hammadde Piyasaları

Gerek AB Komisyonu'nun, gerekse de AB üyesi ülke hükümetlerinin son yıllarda kamuoyu ile paylaştıkları tüm strateji belgelerinin değişmez gerekçesi: **hammadde kıtlığının AB için *"güvenlik tehdidi"*** olmasıdır. Elbette bu "yeni" üretilen bir gerekçe değil: Lizbon Stratejisi çerçevesinde 2000'den bu yana ve daha önceleri, 1990'larda yürütülen NATO tartışmaları çerçevesinde bu "tehdide" hep dikkat çekilmiş ve "AB dış politikası" ile "güvenlik ve savunma politikalarının" bu "tehdide" göre şekillendirilmesi gerektiği vurgulanmaktaydı. İstisnasız tüm strateji belgelerinde, ***"petrol ve doğal gaz nakliyatının kesintiye uğratılması, enerji masraflarının büyük ölçüde artması, ticaret ve nakliyat yollarında engellerin ortaya çıkması"*** AB'nin çıkarları için "yaşamsal tehdit3 anlamına geldiği ve "güvenlik ve savunma politikalarının" bu "tehdidi" bertaraf etmeye yönelik olmaları zorunluluğu belirtilmektedir.

Özellikle F. Alman emperyalizmi hammadde kaynaklarına engelsiz ulaşımın askerî araçlarla güvence altına alınmak istendiğini açıkça ifade etmektedir. F. Alman devletinin yüksek düzey temsilcileri, örneğin şu anki F. Cumhurbaşkanı ve azılı anti-komünist **Joachim Gauck** hemen her uluslararası toplantıyı, *"ulusal çıkarlarımızın, bilhassa hammaddelere bağımlı olan bir yüksek teknoloji ülkesi olarak ekonomik çıkarlarımızın sınırlar ötesinde silahlı kuvvetlerimizin desteğiyle koruma zorunluluğu, dış politikamızın değişmez kuralıdır"* biçimindeki açıklamaları yapmak için kullanmaktadır.

Emperyalizm artık içinde bulunduğumuz 21. Yüzyıl'da hedeflerini gizleme gereğini dahi görmemektedir. Kamuoyuna açıklanan belgelerden, örneğin Afrika'nın neden F. Alman sermayesinin hedefinde olduğunu okuyabiliyoruz. AB Komisyonu 2014 Mayıs'ında F. Alman hükümetinin önerisini dikkate alarak ***"Kritik Hammadde Listesini"*** yeniledi. Yeni listede, aralarında Krom, Magnesit, Magnezyum, Silisyum, Berilyum, İndiyum, Kobalt ve »ender toprak« olarak adlandırılan toplam 20 madde yer alıyor.

Satın alma gücü açısından son derece yoksul olan Afrika kıtası, Petrolden Urana, Kobalttan Platine ve Titana kadar F. Almanya ekonomisi için yaşamsal önem taşıyan hammaddeler açısında ise son derece zengin kaynaklara sahip. Bu nedenle Afrika'nın hammadde kaynakları üzerinde hayli sert rekabet çatışmaları yaşanıyor. Özellikle son yıllarda Çin Halk Cumhuriyeti'nin emperyalist ülkelerinkinden tamamen farklı bir işbirliği stratejisi izlemesi, bu rekabet çatışmasını daha da sertleştiriyor. F. Almanya bu rekabette daha iyi bir konuma gelebilmek için Fransa ile olan işbirliğini derinleştiriyor. Fransa, ABD'nin de oluruyla ve F. Almanya'nın siyasî desteğiyle Libya ve Mali'de askerî

müdahalelerde öncülük yaparken, F. Almanya hem Afrika'daki rejimlere iktisadî ve siyasî destek sağlıyor, hem de AB'nin diğer üye ülkelerine kendi çıkarına olan strateji programlarını dayatıyor. Örneğin AB'nin 2015 Aralık'ında ***"AB ve Afrika: Stratejik Partnerlik Yolunda"*** başlığı altında bir strateji belgesi kabul edildi. Buna göre, ***"barış ve güvenliği tesis etmek"*** kisvesi altında Afrika'daki despotik rejimlerin, "gerektiğinde AB askerî kriz müdahale güçlerinin yardımıyla" ayakta tutulmaları öngörülüyor.

F. Alman emperyalizmi bu stratejiyi 2003'den bu yana başarıyla uyguluyor, örneğin Afrika'nın en zengin hammadde kaynaklarına sahip olan Kongo'da: Başta F. Alman tekelleri olmak üzere bir dizi Avrupalı tekele maden işletme izni veren Joseph Kabila diktatörlüğü 2003'den bu yana doğrudan AB ordularınca korunuyor. Gerek 2006, gerekse de 2011 "seçimlerinde" AB askerlerinin koruması altında Kabila'nın iktidarına "seçim meşruiyeti" sağlandı. Dahası, AB Kabila diktatörlüğünün daha uzun süre ayakta kalabilmesi için, Kongo ordusunun "modernize edilmesini3 öngören **EUSEC RD Congo** ve paramilitarize edilmiş polis teşkilatını oluşturmak amacıyla da **EUPOL RD Congo** adlı programları yürürlüğe soktu. Bu programlar bugüne kadar devam etmekte ve F. Alman hükümetinin "Ekonomik Kalkınma Yardımı Bütçesi" tarafından da desteklenmektedir. Kongo için devasa harcamalar yapılmakta, ama buna karşı Kongo "Demokratik Cumhuriyetinden" maden işletmeleri, silah ihracatı, hammadde ticareti vs. üzerinden büyük kârlar sağlanmaktadır. BM'in desteklediği "Africa Progress Report 2013" bu kârların, Batılı ülkelerin Kongo için harcadıkları paraların "en az üç katı" olarak Avrupa'ya geri döndüğünü tespit ediyor.

Savaş ve Sömürü Sonuçlarını Uzakta Tutma Çabaları

Emperyalist devletlerin bu sömürü politikalarının Afrika'nın yoksul halkları üzerinde ne denli olumsuz etkide bulunduğunu ve bu politikaların nelere yol açtığını burada uzun uzun anlatmaya gerek yok. Her bilinçli devrimci, her komünist, savaş ve sömürünün sonuçlarını çok iyi bilmektedir. Burada sadece anımsatma babında bu asalak ve çürümüş emperyalist-kapitalist dünya düzeninde emperyalist güçlerin kendi yol açtıkları ve dünya halkları için felaketten başka hiç bir anlam taşımayan sonuçlarını nasıl kendi coğrafyalarından uzak tutmaya çalıştıklarını bir iki örnekle vermek istiyoruz.

F. Alman emperyalizminin bu noktada en fazla ustalaşmış ülke olduğunu vurgulayabiliriz. Bir örnek vermek gerekirse: F. Almanya, "Üçüncü Dünya ile dayanışma" amacıyla oluşturulan farklı toplumsal hareketlerin uzun yıllar F. Almanya'daki kamuoyunu etkilemesinin bir sonucu olarak, yoksul ülkelere "gelişme ve kalkınma yardımı" adı altında bütçeler oluşturmak zorunda kalmıştı. Elbette en başından itibaren bu "yardımlar" F. Alman sermayesinin lehine olan adımlar için kullanıldı, ama 1990 sonrasında federal bütçede yer alan bu kalemler giderek "AB yardımları" biçimine dönüştürüldü ve doğrudan emperyalist müdahaleler için kullanılmaya başlandı. F. Almanya AB'ne Lizbon Stratejisi temelinde bir ***"Avrupa Gelişme Fonu"*** kurulmasını dayattı. Yüzde yirmisini F. Almanya'nın karşıladığı fon içerisinde 2004'de ***"African Peace Facility"*** oluşturuldu. Tam bir burjuva iki yüzlülüğü: "barış" kavramı kullanılarak Afrika'daki egemen sınıflara krediler açıldı! 2004 – 2014 yılları arasında ***"Afrika Birliği"***nin askerî operasyonları ve ***"Afrikalı Müdahale Güçleri"***nin oluşturulması için 1,6 milyar Euro verildi. Tabii bu paralar Afrika'ya gitmeden Avrupalı silah tekellerinin kasasına aktı; faizlerini ise hâlâ yoksul halklar ödüyor!

F. Alman emperyalizmi AB programları üzerinden Afrika ülkelerinde neoliberal politikaların uygulanmasını, açıkça söylemek gerekirse, ABD'nden çok daha usta biçimde sağlayabilmektedir – hem de "yoksulluğa ve organize suçlara karşı, barış ve refah için mücadele" kisvesi altında. AB "yardım" programlarının en önemli emaresi, "yardım" alan ülkelerin uluslararası tahkim mahkemelerini, "serbest" ticaret bölgelerini oluşturmayı, piyasalara girişi engelleyen veya zorlaştıran ulusal yasaları kaldırmayı, "istihdam" piyasasını esnekleştirmeyi, kamu teşekküllerini – özellikle madenleri – özelleştirmeyi, ürün ve sermaye trafiği önündeki gümrük engellerini kaldırmayı vb. bir dizi neoliberal dayatmayı antlaşmalarla kabul etmek zorunda bırakılmalarıdır.

Bunun karşılığında ise diktatörlükler ve despot rejimler ayakta tutulmakta, orduları ve paramiliter güçleri silahlandırılmakta, bunlara "ayaklandırmaları bastırma" yetenekleri verilmekte ve "Ortak Askerî Manevralar" adı altında rejimlerin baskı aparatları güçlendirilmektedir. Böylelikle dayatılan neoliberal politikaların yol açtığı toplumsal ihtilafların direnişe dönüşmesi veya oluşan toplumsal huzursuzluğun egemen iktidar ve mülkiyet ilişkilerini tehdit etmesi engellenmek istenmektedir. Bu özellikle Avrupalı emperyalist devletlerin çıkarlarının etkileneceği bölgeler için geçerlidir.

Emperyalist sömürünün yol açtığı ihtilafların kontrol altında tutulma çabalarının en iyi örneklerinden birisi, "korsanlıkla mücadele" adı altında Somali sahillerinde yürütülen ATALANTA deniz operasyonudur. 1980 sonrası uygulanan IMF programlarıyla yoksullaştırılan Somali'nin 1990'lar sonunda "çözülmekte olan devlet" konumuna gelmesi ve AB üyesi ülkelerin balıkçı filolarının Somali kıyılarındaki balık kaynaklarını tüketmeleri sonucunda işsiz ve aşsız kalan Somalili balıkçıların korsanlığa başlamaları, bu bölgeden geçen petrol tankerlerini tehdit etmesi sonucunda 2008'den itibaren AB savaş gemileri bu bölgeye konuşlandırıldı. **ATALANTA** misyonunun temel görevi uluslararası nakliyat yollarını korumak ve "korsan sorununu" kontrol edilebilecek seviyede tutmaktır. Aynı şekilde F. Alman deniz kuvvetlerinin 2004'den bu yana Batı Afrika kıyılarında yürüttükleri operasyonlar da benzer hedefi güdüyor. "Fildişi sahillerinden Kongo'ya kadar" olan bölgede ve Doğu Afrika sahillerinde nakliyat yolları "güvence" altına alınıyor ve işbirlikçi despotik rejimler korunuyor. Korunmakta zorundalar, çünkü bunların temel görevi, uluslararası tekellerin ve sermayenin çıkarlarını tehdit edebilecek kalkışmaları engellemek ve ihtilafları AB'den uzak tutmaktır.

Göçü Engelleme Mekanizmaları

AB'nin Afrika politikalarının en önemli ayaklarından birisi, yoksulların Avrupa'ya göç etmelerini engellemek üzerine kurulmuştur. AB 2000 yılından bu yana mütemadiyen etrafına görünmez duvarlar örmekte, "sınır koruması" için **FRONTEX** programını genişletmekte ve AB sınırlarının ötesinde ***"göçü engelleme mekanizmaları"*** inşa etmektedir. Bu mekanizmalardan birisi, "dostane komşu ülkelere", göçmen ve mülteci kitlelerinin henüz AB sınırlarına ulaşmadan engellenebilmeleri için gerekli olan askerî, siyasî ve maddî desteği sağlamaktır, ki en yakın örneği AB ve AKP rejimi arasında varılan "mülteci uzlaşısıdır". Afrika ülkeleri için uygulamaya sokulmuş olan en önemli AB programları ise EUTM Mali, EUBAM Libya ve EUCAP Sahel Niger programlarıdır. Bunlarla bu bölgedeki rejimlerin askerî ve polis teşkilatların eğitilmekte ve gerekli teçhizat ve silahlarla donatılmaktadırlar.

Ancak son yıllarda alınan bu "tedbirler" de yeterli olamadığından, AB doğrudan müdahale etmek zorunda kalmıştır. Başta F. Almanya olmak üzere, çeşitli AB üyesi ülkelerin askerî birliklerinden oluşturulan deniz kuvvetleri ile Akdeniz ve Kuzeybatı Afrika sahillerinde operasyonlar yürütülmektedir. Örneğin AB Komisyonu 22 Haziran 2015 tarihinde başlattığı **EUNAVFOR Med** operasyonuyla, "batmakta olan mülteci teknelerine insani yardım" kisvesi altında mülteci teknesi avına çıkmaktadır. Operasyonun hedefi "tekneleri durdurmak, aramak, el koymak ve geri göndermek3 olarak açıklanmış olsa da, "gerekli görüldüğünde teknelerin kullanılmaz hâle getirilmesi" ve "önleyici tedbir olarak teknelerin denize açılmadan imha edilmesi", yani BM Güvenlik Konseyi kararı olmaksızın Libya gibi Kuzey Afrika ülkelerinin topraklarında askerî operasyonların gerçekleştirilmesi öngörülmektedir.

F. Alman emperyalizmi için bu politikaların bir başka hedefi de, F. Almanya'da geleneksel olarak yaygın olan savaş karşıtlığını değiştirmek ve yayılmacı politikalara toplumsal rıza sağlayabilmektedir. Sağ popülist ve ırkçı siyasî formasyonların sokakta oluşturdukları baskı bu çerçevede kullanılmakta, yaygın burjuva basınında "illegal göç ile mücadele" teması işlenerek, kamuoyu görüşü bu yönde manipüle edilmektedir.

Kısacası, F. Alman emperyalizminin Afrika sevdası boşuna değildir: Batı Avrupalı emperyalist güçlerin en gerici ve en saldırgan öncüsü, AB'nin Afrika politikaları üzerinden askerî-sınai kompleksi başta olmak üzere, tekellerine yeni pazarlar yaratmakta, militaristleşmeye gerekçeler hazırlamakta, öncü konumu güçlendirmekte ve uluslararası siyasetteki etkinliğini geliştirmeye çalışmaktadır. Ve bir kez daha: ***"Ölüm, Almanyalı bir ustadır"*** sözünü kanıtlamaktadır.

Erzurum Kongresi ve "Türklüğün Arkadan Hançerlenmesi"

❑ Murat CEYİŞAKAR

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunun temel kodlarının ve bir anlamda da yol haritasının Erzurum Kongresinde belirlendiği söylenir. Erzurum Kongresi, kongreye katılan delegasyonun bileşimi açısından bir Kürt-Türk etnik ittifakı gibi sunulsa bile daha sonra ortaya çıkan halk ayaklanmalarından burada kurulan ittifakın iki halkın ortak taleplerinden çok tek taraflı bir etnik dayatmanın ve bu dayatmayı Kürtler adına kabul eden çok sınırlı bir "Türklerin Kürtleri" ile yükselen Türk burjuvazisinin asimetrik bir ortaklığı olduğunu söylemek çok yanlış olmaz.

Kim ya da kimler hangi koşullarda böyle bir kongre toplamıştı. Kongreye katılan delegeler kimlerdir, hangi sınıfsal temsiliyetleri vardır bunlara göz atmadan resmi tarihin oldukça sislendirdiği bu kongreyi doğru anlamak oldukça zor görünüyor. Bu konuda "resmi tarih"in en sık başvurduğu *Nutuk*'a biz de bir gözatalım...

"Baylar, bildiğiniz gibi, Erzurum Kongresi 1919 yılı Temmuzu'nun 23'üncü günü, pek gösterişsiz bir okul salonunda açıldı. İlk günü, beni başkanlığa seçtiler." (Nutuk 2. Bölüm)

Atatürk'ün 1927 yılında okuduğu bir anlamda resmi tarihin bütün olup bitenleri sislendirme çalışmasının başlangıç belgesi olan bu metinde anlatılan tarih, ciddi tarih araştırmacılarından çok önce bizzat savaşı yöneten, Rauf Orbay, Kazım Karabekir, Ali Fuat Cebesoy gibi komutanlarca öfkeyle karşılandı. İçindeki bilgiler yanlış ve tek taraflıydı. Bütün silah arkadaşları tepki olarak birer "hatırat" yazdı; Kazım Karabekir'in yazdığı kitap daha basım aşamasındayken matbaa basılarak toplatıldı ve imha edildi. Bu gün elimizdeki kitap tesadüfen mücellitte kalan son kopyadan üretilmiştir.

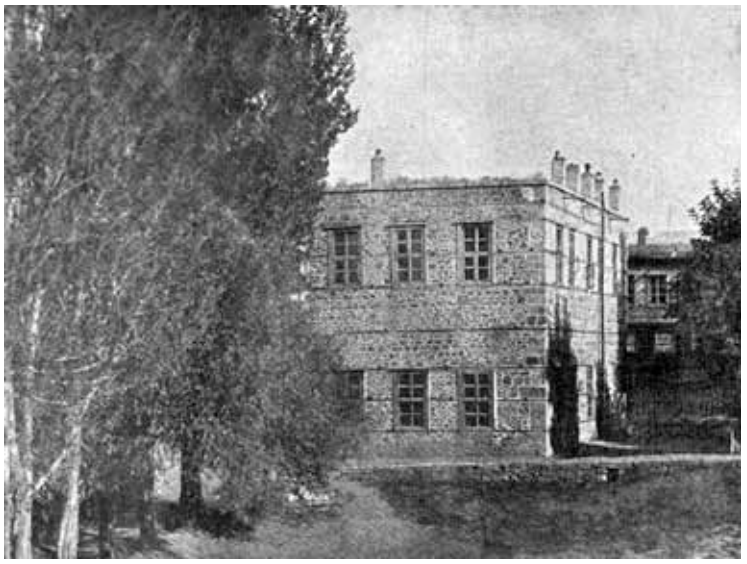

Sanasaryan Ermeni okulu Erzurum

Nutuk'taki ibarenin ilk cümlesine dönelim, bir cümlede neredeyse bütün sislendirme operasyonunun içeriği gizlenmiştir. Müthiş bir tarihsel imha ve katliam... Bir ulusun gerçekleri ulus hafızasından yok edilmeye çalışılmıştır...

"Erzurum Kongresi 1919 yılı Temmuzunun 23'üncü günü, pek gösterişsiz bir okul salonunda açıldı"

Evet, doğru... Erzurum Kongresi gösterişsiz bir ilkokul salonunda toplandı... Ancak bu okulun bir tarihi vardı... öğrencileri ve öğretmenleri vardı... Mensubu ve kumandanlığını yaptığı Osmanlı Ordusu bu öğrencileri ve öğretmenleri yok etmişti... 1901'de 27 Ermeni okulu bulunan Erzurum'da "ilaç için" bir tane Ermeni okulu kalmamıştı... İşte Erzurum Kongresi'nin yapıldığı bina, yağmalanan, el konulan, yakılan Ermeni malları ve kültür varlıklarından sadece birisiydi... Mustafa Kemal'in bunu bilmemesi mümkün mü...

1901 tarihli Ermeni Milli Nizamnamesi Tedrisat Komisyonu'nun yayınladığı rapora göre, Erzurum Ermeni ruhani önderliğine bağlı olarak eğitim veren, 5 adeti vilayet merkezinde olmak üzere toplam 27 Ermeni okulu bulunuyordu. 3.134 kız ve erkek öğrenciye sahip olan bu okullarda 85 kadın ve erkek öğretmen görevliydi. Sanasaryan Varjaran (Sanasaryan Okulu) ise eğitim kalitesi ile bu okullar arasında ilk sırada yer almaktaydı. Sanasaryan Okulu, Öğrencilerinin önemli bir kısmını Divriği, Diyarbakır, Ankara, Kars, Van, Eğin, Bayburt, Tokat, Tirebolu, Giresun, Malatya, Merzifon, Mutki, Çarşamba, Kiğı, Ordu, Eleşkirt, Trabzon, Muş, Arapgir, Amasya, Bandırma, Halep gibi pek çok yerleşimden gelen Ermeni yetim ve fakir gençler oluşturuyordu [1].

Ermeni kayıtlarına göre bölge Ermeni soykırımından önce bir kültür ve eğitim merkeziydi. Savaştan önce Sanasaryan okulu yöneticileri, öğrencileri ile birlikte daha güvenli olduğunu düşündükleri Sivas'a taşınsalar da kendilerini bekleyen acı sondan burada da kurtulamazlar, 1915'te öğrencilerinin ve öğretmenlerinin tamamı öldürülür.

Birinci Dünya savaşının başlamasıyla başlayan Ermeni Soykırımı savaş boyunca bütün Anadolu coğrafyasında devam etti, Osmanlı'nın İttihat ve Terakki'si ve Alman emperyalizmi ortaklaşa bir etnik temizlik yaptılar. Ekim devrimi ile bölgeden Sovyetler Birliği çekilince bölgedeki boşluğu Sykes Picot Anlaşması çerçevesinde İngilizler doldurdu. Şimdi savaştan tam dört yıl sonra Erzurum'da henüz gerçek amacının tarihçiler tarafından tam olarak çözülmediği bir kongre toplanıyordu... Erzurum Kongresi.

Kongre için çağrı yapan dernek, (Vilayat-ı Şarkiye Müdafaa-i Hukuk-u Milliye Cemiyeti) sanıldığı gibi Erzurum'da üyeleri ve delegeleri olan bir dernekten çok ideolojik şekillenmesini Ziya Gökalp'in ırkçı, milliyetçi, Ermeni ve Kürt düşmanı fikirlerinden alan İttihat ve Terakki yanlısı bir örgüttü.

Arkadan Hançerlenme Saplantısı

Kemalist tarih yazımının daha doğrusu ''psikolojik harp dairesi" metinlerinin çok sık kullandığı bir tekerleme vardır... **Arkadan hançerlenme**... Tarihin bütün kırılma noktalarında Türkler nedense hep **"arkadan hançerlenirler"(!).** Arap halklarının uluslaşma sürecinde, Ermeniler çoluk çocuk canlarından mallarından olmamak için can havli bir emperyalist Batı ülkesinden yardım istediklerinde, Kürt halkının Türk bombardıman uçaklarından kurtulmak için denize düşüp bir "yılana" sarılması, Türk milliyetçiliği açısından hep Osmanlıyı ya da Türkleri arkadan hançerleme olarak algılanır. Bu resmi tarihin ve ortalama bir eğitim görmüş bütün Türklerin sorgulamaya gerek olmadan içselleştirdiği bir ''a priori" kabullenmedir.

Oysa Ermeni halkı ve onun örgütlerinin önemli bir kısmı resmi tarihçilerin iddia ettiği gibi işgalcilerle işbirliği yapmamıştır. *"14 Ağustos 1914'te Erzurum'da toplanan Taşnaksutyun VIII. Kongresinin özel bir önemi vardır. Kongre, başlamış olan savaştaki partinin konumunu belirleyecekti. Kongre açılmadan önce mebuslar genel seferberlik ilan edildiğini haber almışlardı. Bu nedenle kongre Osmanlıların savaşa fiilen girme olasılığının çok yüksek olduğuna ve olaylar bu yönde geliştiği takdirde partinin tüm şubelerinin vatani görevini yerine getirmek zorunda olduğuna karar verdi. Bu, Osmanlı Ermenilerinin, Osmanlı orduları saflarında dövüşecekleri anlamına geliyordu. Bunun içindir ki kimi Türk tarihçilerinin Ağustos 1914'teki kongrede Osmanlı İmparatorluğuna karşı itilaf devletlerinin yanında savaşa girme kararı almış olduğunu"* söylüyorsa da bu sav gerçekle örtüşmemektedir [2].

"Kemalist imanından" kimsenin şüphe etmeyeceği Mahmut Goloğlu bile, Anadolu'da yapılan katliamlardan sonra bağımsız bir Pontus devleti arzulayan Rumların sayılarının az olmamakla beraber Trabzon'da Osmanlıya bağlı otonom bir devleti Türklerle beraber kurmayı planlayan ve bu konuda Türklerle ortak çalışmalar yapan ve *Karadeniz Gazetesi* çevresinde toplanan Rumlar ve Türkler'in -sayısı oldukça çoktu- etkili bir çevre oluşturduklarından bahseder [3].

Birinci Dünya Savaşı'nda Ermeniler ve Rumlara yapılan zulüm, Türkiye'de ustaca gizlense de Batı Avrupa ve Amerikan kamuoyunda bütün detayları ile bilinmekteydi, savaşın hemen ertesinde Ermeniler için Erzurum'da Rumlar için ise Trabzon'da birer güvenli ülke kurma planlarına karşı sadece Ermeni ve Rum halka karşı yaşanan milliyetçi öfke patlamasının bir tezahürü olarak ortaya çıkmış yerel derneklerin desteklediği İttihat Terakki'nin öncülük ettiği yapılardı.

Şimdi izin verirseniz tekrar Mustafa Kemal'in *Nutuk*'ta Erzurum Kongresi'ni anlatan metnin başındaki ikinci ibareye dönelim...

"İlk günü, beni başkanlığa seçtiler"

Saray tarafından görevden alındığı halde kongreye ilk gün süslü püslü saray nişanları ve kordonları ile girmeye çalıştığı için kongreden çıkartılan Mustafa Kemal nasıl oldu da davetlisi

bile olmadığı, delegesi bile olmadığı bir kongrede hem de ilk günde başkan seçilmiştir.

Kongreye katılmak için şark vilayetlerinin birinden delege seçilmek gerekiyordu oysa ki ne Rauf Orbay ne de Mustafa Kemal herhangi bir yerden delege seçilmiş değildi, kongre başlamadan Cevat Dursunoğlu ve Kazım Bey istifa etti yerlerine Mustafa Kemal ve Rauf Orbay delege olarak katıldı. Sonra Cevat Dursunoğlu ve Kazım Bey tekrar delege oldu. Kongre daha başında Kazım Karabekir'in zorlamaları ve entrikalarıyla kendi temsil özelliğini zedelemişti, Böylece Cumhuriyet ağacına ilk "Kurt" girmişti...

Mustafa Kemal'in Erzurum Kongresi'nde Ne İşi Vardı...

Mustafa Kemal'in Anadolu'ya bir müfettiş olarak gönderilmesinin ihtimal birden çok nedeni vardır. Hiç değilse sarayın desteği ile ve resmi yazısı ile görevlendirildiğini biliyoruz. Ermeni katliamından ötürü bütün İttihat ve Terakki Partisi üyeleri aranmaktadır, kendisinin de tutuklanma ihtimali yok değildir, bu da bir neden olabilir. Saraydan tam olarak silinmemiş İttihat ve Terakkicilerin –mesela Esat Işık- gücü ve desteği ile bu göreve getirilmiştir. Ya da İstanbul'u işgal eden işgal kuvvetlerinin karargahı Pera'da ülkeyi İngilizlerden kurtaracak bir savaş planları yapacak kadar cesur ve kurnaz bir komutandır ve hiç kimsenin desteğini almadan bu kadar büyük çaplı bir dönüşümü, *Nutuk*'ta da sık sık vurguladığı gibi "tek başına halletmiştir".

Osmanlı hanedanı dağılmıştır ancak Osmanlı burjuvazisi ve feodalitesi yaşamaktadır. Ordu büyük bir imparatorluğun ordusu olarak yer yer terhislere rağmen ayaktadır... Gerçekte gizlenmeye çalışılan en önemli faktör de budur. Zürcher'e göre: *"Savaştan sonra bile emir komuta zinciri bozulmamış, muhabere sistemi ile şifre kodlarını hala kullanabilen 130.000 kişilik bir ordusu vardı."* [4]

Osmanlı devleti Osmanoğulları'nın İngiliz Muhribine bindirilerek güvenli ülkelere götürülmesi sırasında ülkeye başka bir muhrip İngilizlerle Malta'da anlaşmış yeni bir yönetici sınıfı taşımaktadır. İngilizlerden İttihatçılara oradan Yeni İttihatçı Kemalistlere kadar uzanan bu "kurucu irade"nin utanılacak çok şeyi olmasa bütün bu süreci Erzurum ve Sivas kongrelerine bile katılmayan İnönü'nün ve Mustafa Kemal'in vatan sevgisi ve dehası ile açıklamaya çalışmalarına gerek kalmazdı.

Araştırmacı Akal'a göre, *"Milli Mücadele kendiliğinden, demokratik bir şekilde, aşağıdan yukarı olarak yan yana gelmiş bazı kişilerin topladığı kongreler sürecinin sonucunda değil, tamamen, eskiden devleti yönetmiş olan İttihatçılar tarafından örgütlenmiş, yukarıdan aşağı bir şekilde kurulmuş olan Cemiyetler aracılığı ile yapılmış olan bir mücadeledir. Hem Şark vilayetlerindeki Müdafaa-i Hukuk Cemiyetleri, hem de Garp vilayetlerindeki Redd-i İlhak Cemiyetleri, Teşkilat-ı Mahsusa ve Karakol Cemiyeti üyeleri, eski komitacılar tarafından kurulmuştur."* [5]

Erzurum Kongresi Delegeleri

1921 yılında Türkiye Komünist Partisi - TKP kurucuları Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve yoldaşlarının Anadolu'ya geçmeleri de, TKP'nin ''Birinci Programı"nda belirlenen politikalar temelinde, burjuva devrimini bir anti-emperyalist savaşa dönüştürmek, milliyetçi savrulmaları engellemek ve bu mücadelenin nihai bir toplumsal kurtuluşa evrilmesi amacı ile ilişkili olarak değerlendirilmelidir.

Kongreye Türklerin ağırlıklı olarak yaşadığı Erzurum'dan 24, Sivas'tan 12, Trabzon'dan 18 delege katılırken Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı Bitlis'ten 4, Van'dan iki kişi katılmıştı. Bu delegelerlerden 33 (bazı kaynaklara göre 53) kişi İttihatçı, ikisi Hürriyet ve İtilafçı idi. Delegelerin 22'si Kürt asıllı olmalarına rağmen Kürtleri temsil etmiyorlardı. Aksine İttihatçıların Türkçülük ideolojisini benimsemiş kimselerdi. Sürgünde olan Bedirhani'ler ve Kürt Teali Cemiyeti çevresi kongreye katılmamıştı. Kürt milliyetçilerin bulunmadığı Kongrede 7 Ağustos 1919 tarihli beyannemenin 1. Maddesinde Erzurum, Sivas, Diyarbakır, Van, Bitlis vilayetleri dahilindeki toprakların ve üzerinde yaşayanların ayrılamayacağı ifade edilerek, Türk miliyetçilerinin Misak-ı Milli söylemi kağıda geçiriliyordu. Beyannamenin 8. Maddesinde ise Wilson'un 'milletlerin kendi kaderini tayin hakkı' prensibinin geçerliliği vurgulanıyor, konunun toplanacak bir milli mecliste ele alınacağı vaad ediliyordu. [6]

23 Temmuz 1919'da başlayan kongre yukarıda da belirttiğimiz gibi Doğu Anadolu'nun etnik mozaiğinin ağırlıklı renkleri olan Kürtleri, Ermenileri ve Rumları temsil etmekten çok dışlamayı hedefleyen bir girişim olarak kaldı. Uluslararası emperyalist ülkelerin yeni kurulacak devletin göstermelik de olsa bir temsiliyet kazanması talepleri doğrultusunda, az sayıdaki delege grubu içinde bile darbe üzerine darbe tezgahlanarak gerçekleşti. Kürt, Ermeni ve Rum halk sadece dışlanmadı aynı zamanda "iç düşman" ilan edildi. Bu gün yaşadığımız etnik kırılmaların tohumları Karakol Teşkilatı ve Mustafa Kemal önderliğindeki Türk burjuvazisi ve feodal mütegallibesinin benmerkezci ırkçı politikaları ile 1919 Temmuzu'nda Erzurum'da atılmıştır. Kongre, hukuk açısından da toplumsal meşruiyet açısından da hiç bir ilerici ve demokratik ilerleme sağlamamış, bütün ülkeyi temsil edeceği iddia edilen Sivas kongresine sadece önceden hazırlanmış kararları ve önceden belirlenmiş delegeleri taşımıştır.

Sivas Kongresine gönderilmek üzere, Heyet-i Temsiliye'ye şu isimler seçilmiştir:

1) Mustafa Kemal Paşa, 2) Rauf Bey, 3) İzzet Bey (eski Trabzon Mebusu), 4) Servet Bey (eski Trabzon mebusu) 5) Hoca Raif Efendi (Eski Erzurum Mebusu) 6) Sadullah Efendi (Eski Bitlis Mebusu), 7) Bekir Sami Bey (Eski Trabzon Valisi ve Ahrar Fırkası kurucu üyesi), 8) Ahmet Fevzi Efendi (Erzincan'da Nakşibendi Tarikatı Şeyhi). 9) Hacı Musa Bey (Mutki Aşiret Reisi) ve gayrıresmi üye Kazım Karabekir.

Bu liste gösteriyor ki Mustafa Kemal ve İttihatçılar geniş tabanlı bir katılım ve temsil görüntüsü altında genelde batı illerinden gelen ya da Kürdistan bölgesindeki Osmanlı bürokratlarını delege olarak seçmişlerdir. Buna kongre öncesi ve kongre sırasında kongrenin doğal delegesi sayılan Rawlinson'u da ilave etmeden geçmeyelim. Kemalist resmi tarih yazıcıları İngiliz İşgal Kuvvetleri Komutanı Milne'nin Kürdistan sorumlusu **Rawlinson'la Mustafa Kemal arasında çok sert tartışmalar geçtiğini** ve Erzurum Kongresini İngiliz askerleriyle dağıtma tehditlerini savurduğunu yazsalar da gerçek farklıdır.

Rawlinson: "Kongre öncesi ve sonrası Mustafa Kemal'le çok yararlı görüşmeler yaptık"

"Son derece ilginç bir görüşme idi ve 3.5 saat sürdü... Biz gelecek ile ilgili bütün ihtimaller üzerinde tartıştık. Milliyetçi Partinin nihai kararlarını müzakere ettik. Mustafa Kemal Paşa bana o gün kabul edilen Millî Paktı anlattı. Bu Pakt ilk defa burada ileri sürülmüştü ve milliyetçilerin ana esası olarak ele alınmıştı". Bu görüşmede, Mustafa Kemal Paşa, Rawlinson'a kongrenin nihai metnini ertesi gün sınıra telgrafla bildireceğini vaat etmiş ve ertesi gün de "bunu büyük bir özenle" yerine getirmiştir.

Bu görüşmede Kazım Karabekir'in "dışarı çıkartıldığını" ancak daha sonra Kazım Karabekir ve Ömer Fevzi gibi Erzurum kongresine katılan bir çok delegenin Rawlinson'la gizli görüşmeler yaptığını gene Rawlinson'un anılarından biliyoruz.

Kongre için söylenebilecek ve en az üzerinde durulan konulardan biri de kongreye katılan ve Mustafa Kemal gibi düşünmeyenlerin tehdit edilmeleri ve korkutulmalarıdır. Atatürkçü düşünceye yakınlığı kuşku götürmez tarihçi Goloğlu'nun kongreye katılan ve araştırma yapıldığında yaşayan bir çok delege Mustafa Kemal gibi düşünmedikleri için Topal Osman tarafından tehdit edildiklerini ve korktuklarını söylemiş olmalarıdır. Kongrede Mustafa Kemal ve arkadaşlarının düşüncelerine karşı çıkan Ömer Fevzi, Hüseyin Abanozoğlu, İbrahim Hamdi ve Selahaddin Abanozoğlu grubundan Ali Naci Duyduk, kongreden dönünce *"ben hemen gazetemi kapattım. Fakat asıl tehlike Giresun'daydı... Topal Osman birden bire değişmiş, bize hasım olmuştu"* derken; İbrahim Hamdi gibi bazı delegeler de kongreye katıldıkları halde *Nutuk*'ta ve diğer kitaplarda kendilerinden bahsedilmediğinden şikayet etmektedir. İbrahim Hamdi aynı mektupta Giresun'da silahla dolaşan Topal Osman'ın tehditlerinden korkarak İngiltereye gittiğini söylemektedir. [7]

Kongrenin tutanaklarını tutan Abdullah Hasip Ataman, *"7 Ağustosta memleketin kurtuluşuna ait bilinen temel kararlar alındıktan sonra Heyeti Temsiliye'ye (8 kişilik) dağılma kararı verdi. Bu kararnameyi bütün üyelere imza ettirdim. Beş kişi imza etmemişti. Bunlar şunlardı: Hüseyin Abanoz, Ömer Fevzi Eyüpoğlu, Yusuf Ziya, Dr. Ali Naci, Duyduk, İbrahim Kitapçı."* [8]

Kongreye elli delege katılıyor 8 delege Heyeti Temsiliye'ye ve Sivas'a gitmek üzere seçiliyorlar ancak bu 8 delegenin sadece üçü kararları imzalıyor... Alevi ve Zaza bölgelerinden çağrı yapılmadığı için gelmeyenler, farklı düşündüğü için Topal Osman'a tehdit ettirilen delegeler, 8 kişilik Heyeti Temsiliye'nin sadece üçüne imzalatılabilen kararlar... İnsan, temsil niteliği neredeyse İttihat Terakki'nin Karakol adlı gizli örgütünün üç elemanı ile sınırlı kalan Erzurum Kongresi'nin hangi amaçla Erzurum'da toplandığı sorusunu sormadan edemiyor doğrusu.

Mustafa Kemal, Rauf Orbay ve Kazım Karabekir böyle bir kongreyi pekala İstanbul'da da toplayabilirlerdi.

---

1 *Zakarya Mildanoğlu 14.07.2014, Agos arşivinden: Sanasaryan Varjaran'ın gasp edilen 'yetim hakkı'*

2 *Badmutyun S. D. Hınçakyan Gusagtsutyan, s. 374. (Aktaran Arsen Avagyan, Ermeniler ve İttihat Terakki)*

3 *Erzurum Kongresi, Mahmut Goloğlu, İş Bankası Kültür yayınları, s. 45.*

4 *Milli Mücadelede İttihatçılık, Erik Jan Zürcher*

5 *Milli Mücadelenin Başlangıcında Mustafa Kemal, İttihat Terakki ve Bolşevizm, Emel Akal, T.ÜSTAV Yayınları*

6 *BDP Toplumsal Barış Yollarının Araştırılması Raporu, 2013 Ankara*

7 *Erzurum Kongresi, Mahmut Goloğlu, İş Bankası Kültür yayınları, s. 45.*

8 *A.g.e.*

Dinlerin Tarihi Katliamların da Tarihidir

❑ **Hasan KAPLAN**

Şaşırıyorum. Taliban'ın IŞİD'in İslamcı terör örgütlerinin Pakistan'da ki, Yemen'de ki, çocuk katliamlarına, Fransa'da ki baskın ve katliamlarına değil de, buna şaşıranlara şaşıyorum.

Dinlerin "Fıtratlarında" katliamcılık var. Dinlerin tarihi, katliamların tarihi gibidir.

Hristiyan dünyasında yaşanan; yüzyıl savaşları, Haçlı Seferleri, otuz yıl savaşları, Katolik, Protestan savaşları, Engizisyon dönemi, Afrika ve Amerika'da misyonerlerin din adına yaptıkları yerli halk katliamları... İslam dininin yayılmacı, istilacı, talan ve ganimetçi yanıyla Ortadoğu'da, Afrika ve Asya'da yaptığı savaş ve katliamlar, kendi içinde yaşadığı iktidar ve mezhep savaş ve katliamları.

İslam dininin "Hoşgörü" dini olduğu iddiasını, bizzat İslam dininin Peygamberi Muhammed adeta yalanlanmaktadır. İslam'ın "Hoşgörüsü" güçsüz ve zayıf olduğu zamandır. Gücü ele geçirdiğin de "Hoşgörü"den eser kalmaz; kendinden olmayana yaşam hakkı tanımaz. O noktada çok acımasızdır. Düşmanlarının, çocuk ve kadınlarının öldürülmesini bizzat Muhammed'in kendisi buyuruyor.

"Kadın ve çocukların gece baskınları sırasında öldürülebilmesine fetva veren hadis: "Onlar da öbürlerindendir." Yani Kadın ve çocuklar da onlardandır.

Habis-i Şerif (Ebu Davud, Cihad/102, hadis 2638; Cihad/121, 2672; Ibn Mace, Cihad, 2840; Ahmet Ibn Hanbel, 4/46; Tirmizi, Siyer/19, 1570)"

Hadis ve tarihi gerçekler ortadayken İslam adına savaştığını söyleyen Taliban, IŞİD, El Kaide gibi radikal örgütlerin çocuk öldürmelerine, kelle kesmelerine şaşırmamak gerek. Onlar dinin gereklerini yerine getiriyorlar. Dinin gerekleri için savaşıyorlar. Ucunda cennet var. Huri var. Böyle inanıyorlar. İstanbul'da yakalanan bir canlı bombanın bombayla parçalandıktan sonra penisinin zarar görmemesi için penisini çelik bir muhafaza içine alması, hiçbir mantıklı insanın yapacağı anlayacağı şey değildir.

Bu şaşıranlar ya tarih okumamışlar, ya da dinler tarihinin, aynı zamanda katliamların da tarihi olduğunu söylemek yerine, şaşırmak işlerine geliyor.

Dinler tarihi, özellikle de, İslam tarihi katliamlar tarihidir bir anlamda. İslam katliamlarına, Müslümanların öve öve bitiremedikleri, göklere çıkarttıkları, o, "Asr-ı Saddet" döneminde başlamışlardır. O dönemde, insanları ateş kuyularında yakmışlardır.

Mekke'de barınamayan Muhammed, Yersib'e (Medine'ye) göç etmek zorunda kalır. Medine'ye gidişinde Medinelilerin ileri gelenleriyle bir anlaşma yapar. Medine'de o dönem Yahudiler ve "Müşrik"ler yaşamaktadır. Muhammed, Yahudi ve "Müşrik"lerin ileri gelenleriyle bir anlaşma yapar. Bu anlaşmaya göre Muhammed yandaşlarıyla Medine'de yaşayacaktır ancak ne Medineliler onlara, ne de Muhammed ve taraftarları onların inançlarına müdahale etmeyecektir. Bu anlaşma Muhammed ve yandaşlarının Medine'ye sığınmalarını sağlar. Ancak kısa bir süre sonra, Medine'de Muhammed yanlılarının sayısının artmasıyla Muhammed bu anlaşmaya uymaz. Yahudi ve "Müşrik"lere saldırmaya, giderek katletmeye başlarlar. Daha sonra topyekûn bir saldırıyla hepsini katlederler. Ateş kuyularına atıp yakarlar. Ateş kuyusuna atılmak üzere olan, Muhammed'in anlaşma yaptığı Yahudilerin lideri, Muhammed'e "Muhammed seninle nasıl anlaşmıştık?" diye yaptığı anlaşmayı hatırlatır. Muhammed'in yanıtı "Atın, ateşe atın" olur. İslamiyet ilk katliamını kendilerine kucak açanlara karşı yapar.

İslamiyet yayılmacı, talancı, bir dindir. Hayatları boyunca hiçbir şey üretmemiş, talan ve tüccarlıkla yaşamlarını idame ettirmiş bir toplum olan Arapların üretim yetisi yoktur. Üretim yetisi olmayan toplum, var olanı ya alıp satarak, ya da çalıp satarak yaşamını idame ettirmiştir. Fetihlerin, istilaların en büyük amacı talan ve ganimettir.

"Enfal suresi/ 1. Sana savaş ganimetlerini soruyorlar. De ki: Ganimetler Allah ve Peygamber'e aittir. O halde siz (gerçek) müminler iseniz Allah'tan korkun, aranızı düzeltin, Allah ve Resûlüne itaat edin."

İslamiyet devlet dinidir. Muhammed devletleşemeseydi İslamiyet'te olmazdı. İslamiyet kuralları içerisinde yasaklar ve cezalar barındıran bir din. Yasaklara uyulmasını denetleyecek, uyulmadığı takdirde de uymayanları cezalandıracak bir otoriteye, bir devlete ihtiyaç duyar.

İslamiyet ödül ve ceza üzerine kurulmuş, al-ver üzerine kurulmuş; ticari, tüccar bir dindir.

İslamiyet, kurallarına uyanları cennette hurilerle ödüllendireceğini vaat eder. Kişi de bu vaat karşısında İslami kurallara uyar. Yani al gülüm ver gülüm ilişkisi. Kurallara uymayanları cezalandırır, hem bu dünyada, hem de cehennemde. İslamiyet; ödülü öbür dünyaya bırakırken, cezayı bu dünyada uygulayabiliyor. Bu durumda İslamiyet bir korku, bir dayatma dinidir. İslamiyet insanlara psikolojik ve fiili baskılarla zorla kabul ettirilen dindir.

İslamiyet "Hoşgörü" dini kesinlikle değildir.

"Ukl ve Urayne kabilelerinden bir grup insan Allah Resulü (sav)'e gelip Müslüman oldular. Ancak Medine'nin havası onlara iyi gelmediği için hasta oldular. Bunun üzerine Rasulullah (sav) onlara develerin ve çobanın bulunduğu yeri tavsiye etti. Kendilerine oraya gitmelerini, develerin sütlerinden ve idrarlarından içmelerini söyledi. Gittiler. Harra denilen yere vardıklarında İslâm'dan döndüler ve Nebi (sav)'in çobanını öldürdüler. Develeri sürüp götürdüler. Durum Nebi (sav)'e haber verilince hemen arkalarından takipçi yolladı. Onları yakalayıp getirdiler. Gözlerine mil çekilmesini, ellerinin ve ayaklarının kesilmesini sonra da Harre'nin bir kenarına atılarak o şekilde ölüme terk edilmelerini emretti."

Habis-i Şerif (Buhari, Zekat/68, Cihad/52; Tecrit/Vudu, 172; Müslim, Kesame /9-14, 1671; Ebu Davud, Hudud 3, hadis 4364-4371; Tırmizi, Ebvabu't-Tahare/55, 72-73; Nesei, Tahrimü'd-Dem /7; Ibn Mace, Hudud/20, hadis 2578-2579.)

"Buhari'de yer alan bir hadise göre, Ali'nin "bir topluluğu ateşe attırıp yaktırdığı" Ibn Abbas'a söylendiğinde, Ibn Abbas'ın şöyle dediği belirtilir: "Ben olsaydım bunu yapmazdım. Çünkü, Peygamber, 'Tanrı'nın verdiği biçimde ceza vermeyin!' demişti. Ben olsaydım, öldürürdüm yalnızca."

Habis-i Şerif (Buhari, Cihad/149; Tecrid, 1264; Nesei, Tahrimu'd-Dem/14)"

İbn Abbas Medine'de bizzat Muhammed tarafından ateş kuyularında yakılan Medinelileri unutmuş gibidir.

Yukarı da ki hadisden de anlaşılacağı gibi, İslamiyet hoş görü değil, cezacı hem de insan aklının alamayacağı bir biçimde, ceza anlayışıyla cezalandıran, cezacı bir dindir.

İslamiyet'in "Hoşgörülü" olduğuna verilen örnek Osmanlı İmparatorluğudur. Osmanlı İmparatorluğu gayrimüslim tebaasından, Müslüman tebaadan aldığı verginin kat be kat fazlasını alıyordu. Böyle olunca gayrimüslimlerin Müslüman olması değil olmaması işine geliyordu. Yani Osmanlı İmparatorluğunun diğer dinlere "hoşgörüsü" tamamen ekonomikti.

Gayri Müslimlere "hoşgörülü" olan İslamiyet kendi içindeki farklı mezheplere karşı oldukça katı, hatta katliamcı olabiliyor. İslam tarihi bunun sayısız örnekleriyle dolu. İslam'ın "hoşgörüsü" zayıf olduğu, güçsüz olduğu zamanlardadır. Takiyedir. İkiyüzlülüktür.

Bütün dinler gibi İslamiyet'te insan aklına, insan iradesine vurulmuş bir zincirdir.

Din ve devlet yeryüzünden silinmedikçe, insanlığa kurtuluş yoktur.

Bir Dost* Yazmış...

Dostlar; YOLDAŞLAR; biraz gecikmiş olsam da, dün, 3 MART 2016 tarihinde POLİTİKA GAZETESİ'ni ziyaret ettim.

Orada, 40 sene önce, gençlik ateşi ve malum çevrelerin kışkırtmasıyla kanlı bıçaklı olduğumuz, SOSYALİST dostlarla 2 saat geçirmek ve eski yaşanmışlıkları anmak; ortak arkadaşları tanıyor olmak, hatta hatta DEV-LİS (DEVRİMCİ LİSELİLER) den evvelce tanıdığım YOLDAŞLAR'la karşılaşmak, edilen kavgaları sohbet sırasında tekrar hatırlıyor olmak 60 yaşında biri olan benim açımdan, oldukça heyecan vericiydi.

Yolum uzak olmasına rağmen hiç sıkılmadan ve yabancılanmadan akşam saat 19.30'a kadar uzun uzun sohbet ettim.

Bizim zamanlarımızın gerçek TKP'sinin şu andaki sesi; çakma ve tabela hırsızlığı yapmadan, dürüstçe kendini ifade etmeye çalışan POLİTİKA gazetesine abone oldum, demli ve mis gibi çaylarını içtim, ikramlarını yedim ve sıcaklıklarını samimiyetlerini ve dürüstlüklerini hissederek ve daha sonra yolum düştüğünde "gene uğrayacağım" sözü vererek aralarından ayrıldım.

Üç aşağı beş yukarı yaşıma yakın, ayakları yere basan, kararlı YOLDAŞLAR'la olan birlikteliğim, yaşadığımız coğrafyada son yaşanan olumsuzluklar karşısında bile yalnız kalmadığım, çaresiz ve aciz olmadığımız konusunda olan güvenimi pekiştirdi.

SOSYALİST FORUM'da SOSYALİST BASIN İÇİNDE KISA VE ÖZ OLARAK POLİTİKA GAZETESİ'NE DE YER VERİLMESİNİ SİTE YÖNETİCİLERİNDEN İSTİYOR VE TALEP EDİYORUM.

Elbet bu bölümle ilgilenecek; bu gazetede yayınlanmış güncel haberleri asacak, yorumları bizlere ulaştıracak YOLDAŞLAR, ARKADAŞLAR aramızdan çıkacaktır.

24 LİRA NEREYE VERMİYORUZ Kİ, HAFTADA 1 PAKET SİGARA AZ İÇELİM VE POLİTİKA'yı OKUYALIM OKUTALIM.

LÜTFEN 15 GÜNDE BİR YAYINLANAN POLİTİKA GAZETESİ'ne ABONE OLALIM.

POLİTİKA GAZETESİ GÜNLÜK OLARAK ESKİ GÜNLER(İN)DE OLDUĞU GİBİ GÜÇLÜ ŞEKİLDE YAYIN HAYATINA GİRDİĞİNDE, SOSYALİST GÖRÜNÜMLÜ ŞÖVEN VE MİLLİYETÇİ AYDINLIK'ÇI KÖPEKLERİN, ONLARIN BENZERLERİNİN; SUSACAĞINI VE GERİLEYECEĞİNİ, HEP BİR BİRLİKTE GÖREBİLMEMİZ UMUDUYLA.

HOŞ VE ESENLİKLE DEVRİM VE SOSYALİZM'İ HER AN HATIRLAYARAK UNUTMADAN KALIN.

İBO'CU
4 Mart 2016

(Sosyalist Forum web sitesinin aktif katılımcısı olan İBO'CU arkadaşın sitede yayınlanan yazısı)

Berlin'e Savaşı Öldürmek, Sur'a Kürt Katliamını Durdurmak İçin Gitmek...

❑ Yusuf KÖSE

"Çocuklarınıza mutlaka
şunu anlatın;
Bizler, kadınlar olmasaydık,
1945'in
İlkbaharı da olmazdı
Yaşanmazdı"

(Nonna Aleksandrovna) [1]

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın en vahşi günleriydi. Bütün emperyalistlerin dört gözle, Sovyetlerin Nazilerin eline düşmesini beklediği anlardı. Ama, Nazilerin hesaplayamadığı bir şey vardı. Sovyet kadınları.

"Ben Sofiya Kuntseviç, Berline Savaşı öldürmek için geldim." [2] Böyle diyordu bir sovyet kadın partizanı.

Sovyet halkının çok acı çektiği, çok can verdiği ve nice evlatlarını yitirdiği günlerde, dövüşen kadınlar da vardı. Hem de sayısız...

Onlar, Sosyalist Sovyet vatanlarını savunmak için, savaşın her alanında yer almışlardı ve hepsi de yemin etmişlerdi: **"Berlin'e kadar gidip, savaşı öldüreceğiz"**. Öyle de yaptılar. Düşe kalka, ölülerini gömerek, yaralıları geride bırakarak, bütün Sovyet yurdunu ve Doğu Avrupa halklarını karış karış Nazi zulmünden kurtararak, kan ter içinde Berlin'e vardılar. Nazileri kendi inlerine gömdüler. Sosyalizmin sembolü Kızıl bayrağı, ilk onlar, Alman emperyalist burjuvazisinin ulusal sembolü Brandenburg Tor'un tepesine diktiler.

II. Emperyalist Savaş'ı kadınlar başlatmadı. Ama kadınlar, savaşı, savaşın başladığı Berlin'de bitirdi.

Kapitalist toplumun en fazla ezilen kesimlerinin başında tartışmasız olarak işçi ve emekçi kadınlar gelir. Kapitalist baskı ve sömürü koşulları erkek egemenliği ile birleşip kadınların üzerine bir kabus gibi çöker. Sovyet kadını, tekrar eskiye dönmemek için hayatları uğruna sosyalist vatanlarını savunmayı seçmişlerdir.

Sovyetler Birliği, kendi sosyalist vatanlarını kurtarmak için tam 26 milyon vatandaşını bu savaşta yitirdi. Yaralı, sakat ve artık tek başına yaşayamayacak denli bir taraflarını savaşta yitirmiş olanaların sayısı ise yitirilenlerden çoktu. Sovyet kadını kendi özgürlüğü için savaşmak zorundaydı. Özgürlüklerine kast edenlere karşı savaştılar ve büyük bedeller ödeme karşılığında da olsa özgürlüklerinin boğulmasına asla ve asla izin vermediler.

Sovyet kadınları, savaşı Berlin'de öldürüp, bütün dünyaya baharı getirdiler.

Sur'a Katliamı Durdurmak İçin Gitmek

Bütün Kürt illeri Türk devleti tarafından bombalanıyor. Evler yakılıp yıkılıyor. Ve korkunç büyük bir sessizlik içinde insanlar katlediliyor. "Kürt illeri yanık insan eti kokuyor." Hitler Almanya'sının, Yahudi gettolarına saldırdığı ve toplama kamplarında yaktığı gibi.

Türk devleti, Kürdistan'ı insansızlaştırmayı amaçlıyor.

Faşist AKP hükümeti ve onun şefi Erdoğan, devletin tüm gücünü arkasına alarak, sadece Kürtlere değil, kendisine karşı olan herkese saldırıyor. Demokratik hak ve özgürlük isteyenlere, kadınlara, aydınlara, akademisyenlere ve ülkede ilerici olan her şeye saldırıyor. Börtü-böceği, ağaçları, kuşları ve hayatın kaynağı doğayı koruyana saldırıyor. Ücretlerine zam isteyen işçilere saldırıyor. İnsanları korkutarak, sindirerek teslim alıp, sermayenin hükümranlığını hayatın her alanında inşa etmek istiyor.

Devlet sadece SUR'a saldırmıyor. O, insan ve doğanın en doğal alanlarına saldırıyor. Özgürlüklerimizi elimizden alıyor. İnsanın özgürlüğünü elinden aldığı gibi doğanın da özgürlüğünü yok ediyor.

Yeni yetme Hitler bozuntusu, öncelikle kadınlara saldırıyor. "Anne olun" diyor. Aynı Hitler gibi. "Avrupa'nın nüfusu azalıyor ve yaşlanıyor, çok çocuk doğurun!" diyor. Çok çocuk doğurun ki; emperyalist burjuvaziye ucuz iş gücü ve sermayenin çıkarı için ölecek asker yaratılsın. Sermayenin faşist beyinli temsilcisi, kadını sadece doğum makinesi görüyor.

Sermayenin en büyük korkusu kadınların sokaklarda özgürce dolaşmasıdır. Onların kadından istedikleri; çok çocuk doğurmaları, evde oturmaları, kara çarşafı bir kefen gibi üzerlerine örtmeleri, kocalarının sözünden çıkmamaları ve sistemin

her dediğine kölece itaat etmeleridir.

Çünkü kadının köleliği toplumun köleliğidir. Kadının özgür olması toplumun özgür olmasıdır. **Kadının baharı dünyanın baharıdır**. Bütün diktatörlerin kadın korkusu bundandır.

Türk devletinin kontrolünü eline geçiren sermayenin katiller şebekesi, özgürlük isteyen, hakkını arayan, farklı düşünce beyan eden herkese saldırıyor. Evleri basıp katlediyorlar. Sokak ortasında gençleri, kadınları kurşunluyorlar.

Bunca zulme rağmen, kadınlar direniyor. Komünistiyle, demokratıyla, feministiyle, Kürdüyle, Türküyle ve diğer uluslardan halklarıyla kadınlar, sokakları terk etmek istemiyorlar. Sokakları terk ettikleri anda, tekrar oraları kazanmanın daha ağır bedeller gerektirdiğini de biliyorlar. Dün, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü nedeniyle sokakları bir kere daha işgal ettiler, dirençli ve mücadeleci sloganlarıyla, faşizme inat, meşalelerle karanlıkları bir kere daha aydınlattılar.

Faşizmin temel özelliği; bütün işçi ve emekçileri ve özellikle de kadınları korkuyla esir almaktır. Faşizm, toplumun sınıflara bölünmüş gerçeğini gizleyip, dinsel, etniksel farklılıkları öne çıkararak birbirine düşman etmeyi amaçlar. Böylece, kendi sömürü ve zulüm düzenine baş kaldırma yerine, birbirine düşürülmüş ezilen kesimler üzerinden iktidarını yürütmektir.

Faşizmin merhametini bekleyerek evlerde oturup, komşumuzun boğazlanmasını seyretmek çözüm değildir. Komşudan sonra sıra sana gelecektir ve geliyorda. Kürdün boğazlanmasını sessizce seyredenler, kendilerine sıra gelmeyeceğini düşünmesinler. Sıra herkese geliyor. Aynı Nazi Almanya'sında olduğu gibi.

Batı burjuvazisinden "demokratlık" asla beklemeyin. Erdoğan ve arkasındaki sermaye gücü onların beslemesi ve büyütmesidir. Dünyayı kana bulayan ve diktatör soytarılarını ezilen halkların başına sopa olarak diken onlardır.

Bütün ezilenler olarak, sokaklara çıkmadan, zalimin zulmüne karşı baş kaldırmadan ne katliamlar ne de baskılar bitecektir. Bu nedenle, Sur'a, katliamları durdurmak için gitmeliyiz.

Kobane'de İŞİD çetelerine dur diyen kadınlar ve emekçiler, Türkiye ve Kürdistan'da da Türk egemen devletinin saldırılarına dur demelidir. Özgürlüğümüz için, geleceğimiz için, yaşam hakkımız için, bedel ödemeyi göze alıp, aynı Sovyet kadınlarının yaptığı gibi, aynı Kobane'de Kürt kadınlarının yaptığı gibi savaşmalıyız. Ve halka saldıranlar kendi inlerinde boğulmalıdır.

Faşist güruhun güçlü olduğunu sanmayın. Onlar her yönüyle panik ve çırpınış içindeler. Bu nedenle daha azgınca saldırıyorlar. İşçilerin, emekçilerin ve tüm ezilenlerin örgütsüzlüğü onların gücü oluyor. ÖRGÜTLENİN!

Sur'a gitmek; her yerde, işte, okulda, büroda, tarlada ve yaşamın her alanında direnişi sokaklara yaymaktır. Her iş yerini, her mahalleyi faşizme karşı bir direniş ve mücadele odağı haline getirmek elzemdir. Bu nedenle de, faşizme karşı olan herkesle birleşmelidir. Çünkü biz çoğuz ve haklıyız. Bu savaşı kazanacak olan da bizleriz!

Newroz'da Diyarbakır'a (Amed) akın akın akmak, Kürt halkının katledilmesini önlemenin ilk adımı olabilir.

Sovyet kadınları, Nazileri yenip, bütün dünyaya baharı getirdiler. Kürdistanlı ve Türkiyeli kadınlar ve emekçiler de Türk faşizmini ve birleşenlerini yenip, baharı bütün Ortadoğu'ya getirebilirler.

---

[1] Svetlana Aleksiyeviç, Nazi İşgalinde Sovyet Kadınları, Evrensel Basım

[2] Aynı kitaptan

EĞİTİM DİZİSİ: XII

Bilimsel Sosyalizm / Komünizm (1)

❑ Hurşit SAĞIROĞLU

Eğitim Dizisi'nin son bölümlerine geldik. Bu bölümlerde Bilimsel Sosyalizm / Komünizm kuramını beş ayrı sayıda yayınlayacağız.

1. Bu sayıda Bilimsel Sosyalizm / Komünizm'in konusu ve Ütopik Sosyalizm anlayışı ile ilişkisi.

Gelecek sayılarımızda ise sırası ile;

2. İşçi sınıfının iktidarının kurulması ve Proletarya Diktatörlüğü / Demokrasisi. İşçi sınıfı partisi.

3. Kapitalizmden Sosyalizme geçiş döneminde başlıca ekonomik görevler.

4. Sosyalizmden Komünizme geçiş ve Komünist toplum düzeni,

konularını ele alacağız.

Bilimsel Sosyalizm / Komünizm'in Konusu

Bilimsel Sosyalizm/Komünizm'in konusu; kapitalizm koşullarında ve kapitalizmin gelişmesi ile nesnel olarak ortaya çıkan, kapitalizmin yıkılarak sosyalizme geçilmesi hedefi ile bu sürecin ve misyonun öznesi olan işçi sınıfının mücadelesidir. Özcesi, ***kapitalizmden sosyalizme geçiş sürecinin örgütlenmesi ve yürütülmesinin teorisidir.***

Bu sürecin örgütlenmesinde, ideolojik, politik ve ekonomik mücadelenin nitelikleri, uygulanacak yöntemler, mücadelenin tarihsel gelişiminin değişik aşamalarında gündeme gelebilecek, birbiri ile ilintili ama ana amaçtan kopuk olmayan tali görevler, hedefler ve amaçları belirler. Mücadele süreci içinde ana stratejik hedefe yürürken farklı politik taktiklerin varlığını ve bunların koşulların gelişimine göre güncellenmesine vurgu yapar.

Sosyalist devrim amacının gerçekleştirilebilmesi için, işçi sınıfının örgütlenmesi, mücadele içinde sınıf bilincini edinmesi, devrimin ordusunun oluşturulması süreçlerini tarif eder. Ekonomik, demokratik ve sosyal mücadelenin okulu olan sendikaların örgütlenmesi, güçlü ve yaygın bir işçi hareketinin oluşmasını irdeler. Farklı mücadele süreçlerinde ittifak politikalarının oluşumunu kapsar. Ulusal anlamda olduğu kadar uluslararası alanda, değişik ülkelerdeki işçi sınıflarının aralarındaki ilişkiyi içerir.

Bu amaçların gerçekleştirilmesi için işçi sınıfının politik öncü örgütü olan partinin, komünist partisinin rolünü, görevlerini ve niteliğini ortaya koyar.

Ütopik Sosyalizm

Marx ve **Engels**, felsefe ve ekonomi alanlarında olduğu gibi, politika alanında da kendilerinden önce bu konularda geliştirilen tüm görüşleri incelemişler, olumlu olan yanları değerlendirmişler ve kendi çalışmaları sonucunda yetersiz ve yanlış gördükleri açılardan eleştirmişlerdir. Sadece eleştirmekle kalmamış, onların yerine devrimci olanı koymuşlardır. Marksizm kapitalizmin gelişmeye başlaması sürecinde ekonomik ilişkilerin incelenmesinden, kapitalizmde işçi sınıfının bağımsız devrimci bir güç olarak tarih sahnesinde aldığı yerden yola çıkarak, gerçekleştirebileceği toplumsal ve politik mücadelenin niteliğinin tarifinden doğmuştur.

Marx ve Engels 17. yüzyılın ütopik sosyalistlerinin, özellikle **Saint Simon, Owen** ve **Fourier**'in görüşlerini değerlendirmişlerdir. Onların çalışma ve katkılarını takdir etmişler, ancak yetersizlik ve sınırlılığını, ütopik (hayalci) karakterini irdelemişlerdir. Ütopik sosyalistler, egemen güçlerin ve zenginlerin akıl ve sağduyularına çağrı yapmakla ve onların takdirine bel bağlamakla yetinmişlerdir. Ütopik sosyalistler sınıf karşıtlıklarını ve kapitalist toplumun çelişkilerini görüyor, fakat işçi sınıfının bağımsız ve devrimci bir güç olarak sahip olduğu nitelik ve yetenekleri çözümleyemiyorlardı. Onlar, toplumsal gelişmelerin nesnel karakterinden yola çıkarak toplumun kendiliğinden dönüşeceğini öngörüyorlardı. Bu anlamda, kendi görüşlerine göre işçi sınıfını toplumda "en fazla acı çeken sınıf" olarak nitelendiriyor ancak çözüm konusunda egemen sınıflar dahil olmak üzere tüm topluma sağduyu çağrısı yapıyorlardı. İşçi sınıfının devrimci karakterini göremediler ve sonuç itibarıyla inkar ettiler. Ütopik sosyalizm toplumsal mücadelelerin geniş halk yığınlarına yayılması ve sınıf mücadelesinin işçi sınıfının öncülüğünde gelişmeye başlamasıyla önce pratik ve daha sonra da teorik geçerliliklerini yitirdiler. Kuşkusuz ki bu olgu, bugün de bu ham hayallerin peşinde koşup sınıf mücadelesi içinde bozgunculuk yapan eğilimler olmadığı anlamına gelmez.

Bilimsel Sosyalizm / Komünizm'in Doğuşu

Karl Marx ve Friedrich Engels, materyalist tarih anlayışını geliştirip uygulayarak ve kapitalizmin ekonomik yapısını analiz ederek işçi sınıfının öğretisini geliştirmişlerdir. Tüm fen (doğa) ve sosyal bilimlerini incelemişlerdir. Geçmiş çalışmaları inkar etmeden, ancak önceki bilim adamlarının teorilerinden de doğrudan türetmeden, özellikle toplumsal yaşamın içinden, sınıf mücadelelerinden, toplumsal hayatın materyalist ve diyalektik bir anlayışla analizinden geliştirerek türetmişlerdir. Bu anlamda işçi sınıfının dünya görüşü, bilim özelliği taşıyan tek sınıfsal dünya görüşüdür. ***İşçi Sınıfının Bilimi*** kavramını kullanmamızın sebebi de budur.

Marx ve Engels, bu çalışmaları sürdürdükleri dönemde yaygın olan sosyalist moda akımlarla da tartışmışlar ve geliştirdikleri görüşler ile onların görüşleri arasındaki farkları ortaya koymuşlardır. Komünist Partisi Manifestosu'nun üçüncü bölümünde bu farkları açıklarlar. Yazıya bağlı olarak yeniden okunmasını öneririz. Nedir bu farklar? Küçük Burjuva Sosyalizmi, kapitalizm öncesi üretim ilişkilerini yeniden kurmak ve modern üretim güçlerini sürekli olarak kapitalist üretim ilişkileri çerçevesinde tutma amacını takip ettiğinden gerici nitelikte bir tepkiyi savunur durumdadır. Gerici olduğu kadar ütopik olmasının nedeni de budur.

Marx ve Engels ise yaptıkları teorik çalışmalar sonucunda sosyalizmi "kusursuz, mükemmel" bir toplumun ütopik taslağı olmaktan çıkarmışlardır. Bilimsel sosyalizm kapitalist toplumun tarihsel ekonomik gelişmesinden, bu gelişmeden kaynaklanan çelişkilerden ve yine bu gelişimin ürünü olan sınıf karşıtlığından ve sınıf mücadelesinden, özellikle emek-sermaye çelişkisinden türetilmiştir. Bilimsel sosyalizm, kapitalizmin bağrında kendiliğinden gelişen ***üretici güçler*** ile bu üretici güçleri bunalım koşullarında ve savaşlarda yıkıcı güçlere dönüştüren ve bunun sonucunda insalığın daha da gelişmesini engelleyen ***kapitalist mülkiyet ilişkileri*** arasındaki keskin, uzlaşmaz ve çözümü dayatan çelişkinin tarihsel sonucudur. Kısacası ***üretici güçler ile kapitalist özel mülkiyet ilişkisi arasındaki çelişkinin çözümüne ilişkin bilimdir.***

Sosyalizm , teori adı altında güzel formüller üretmek, toplumun sağduyusuna ve aklına seslenmek ile gerçekleşecek bir amaç değildir. Sosyalizm için mücadele, mevcut verili koşulların ideolojik, ekonomik ve politik olarak irdelenip, kapitalizmde toplumun en büyük ve sürekli genişleyen kesimi olan işçi sınıfının çıkarları için harekete geçmektir. Bu tarihsel bir harekettir, genel ilkeleri bilimsel olarak saptanmıştır, genel ilkeler ışığında her ülkenin verili koşullarına göre yol ve yöntemlerinin belirlenmesi de o ülkelerin işçi sınıfı partilerinin görevidir.

Engels, Komünist Partisi Manifestosu'nun İngilizce baskısının önsözünde 1888 yılında şöyle yazar; ***"... Her tarihsel çağda, ekonomide üstün durumdaki üretim ve mübadele tarzı ve onun zorunlu sonucu olan toplumsal yapılanma, o çağın siyasal ve düşünsel tarihinin üzerine oturduğu temelleri oluşturur ve o tarih ancak bu temelden yola çıkılarak açıklanabilir; dolayısıyla, tüm insanlık tarihi (ortak toprak sahipliğine dayalı ilk gens düzeninin çözülmesinden bu yana) bir sınıf mücadeleleri tarihi, sömüren ve sömürülen sınıflar arasındaki, egemen sınıflar ile tahakküm altındaki sınıflar arasındaki çatışmaların tarihi olmuştur; bu sınıf mücadeleleri tarihinin ortaya koyduğu evrimler dizi-***

si günümüzde, sömürülen ve tahakküm altında bulunan sınıfın -proletaryanın-, aynı zamanda tüm toplumu da her türlü sömürüden, tahakkümden, sınıf farklılıklarından ve sınıf mücadelelerinden, ilk ve son kez kurtarmadan sömüren ve tahakküm eden sınıfın -burjuvazininboyunduruğundan, kendi kurtuluşuna erişemeyeceği bir evreye gelip dayanmış bulunmaktadır. ...” (Komünist Manifest, Yayıma hazırlayan Gün Doğan Görsev, S.62, 2008)

Marksizmin geliştirilmesinde, Marx ve Engels'den sonra en önemli rolü oynayan **Lenin,** ***sosyalizm teorisinin gerçek çekirdeğinin ve Marksist öğretinin en önemli ögesinin, işçi sınıfının sosyalist toplumun yaratıcısı olarak oynadığı tarihsel rol ve bu rolün açıklanmasıdır tespitini yapar.*** Marksizm, işçi sınıfının bu tarihsel rolünü, sınıfın toplum içindeki nesnel ve özellikle üretim süreci içindeki belirleyici konumundan yola çıkarak geliştirmiştir. Marx, Engels ve Lenin, işçi sınıfının bu tarihsel görevini yerine getirmesini, sınıfın mevcut koşullarda taşıdığı öznel bilinci, örgütlenme derecesi ve mücadele deneyimlerinden bağımsız olarak ele alırlar. Nasıl ki kapitalizmden sosyalizme geçiş, ve sosyalizm / komünizmi kurma süreci pasif bir bekleyiş sonucunda kendiliğinden gelişmeyecekse, sınıfın bilinçlenmesi, örgütlenmesi ve mücadele biçimlerini geliştirip güçlenmesi de kendiliğinden otomatik olarak olmayacaktır. Sosyalizme ancak işçi sınıfının bilinçli ve devrimci mücadelesi sonucunda ulaşılacaktır. Kapitalist düzene devrimci yoldan son vermek, onu yıkmak ve sosyalist / komünist toplum düzeninin kurucusu olmak, işçi sınıfının tarihsel misyonudur. İşçi sınıfının bu misyonunu yerine getirebilmesi için ihtiyaç duyduğu öncü politik örgütü, yani **Komünist Partisi**'nin rolü ve görevleri tam da burada anlam kazanıyor.

Bilimsel Sosyalizm / Komünizm'de Strateji ve Taktiğin İlkeleri

Strateji ve taktiğin belirlenmesinde temel kılavuz, her şeyden önce, ***tarihsel materyalist diyalektiğin*** özenle özümsenmesi ve düşünce tarzı anlamında içselleştirilmesidir. Verili koşullar, içinde bulundukları gelişmişlik düzeyi açısından, başka durumlar ile bulundukları çelişki, ilişki ve bağlamlar temelinde özenle değerlendirilip sonuçlar çıkarılmalıdır.

Lenin, işçi sınıfı hareketinin Marksist strateji ve taktiğinin genel ilkelerini şöyle dile getirir; ***“Ancak mevcut bir toplumun istisnasız tüm sınıflarının karşılıklı ilişkilerinin bütünlüğünün nesnel olarak göz önünde tutulması ve giderek bu toplumun nesnel gelişmişlik basamağının olduğu gibi bu toplum ile diğer toplumlar arasındaki karşılıklı ilişkilerinin de hesaba katılması, ilerici sınıfın doğru taktiğinin dayanağı olarak hizmet edebilir. Burada, tüm ülkelerin ve tüm sınıfların, dengeleri durgunlukları içinde değil, dinamizmleri içinde incelenir; yani katılaşmış, kemikleşmiş durumda değil, (yasaları her bir sınıfın kendi ekonomik varlık koşullarından çıkan) hareket içinde düşünülür. Hareket ise yalnızca geçmişin bakış açısından değil, geleceğin bakış açısından ve yalnızca yavaş yavaş değişmeleri gören evrimcilerin, düz, yüzeysel bakış açısından değil, diyalektik anlayışla kavranmaktadır.***

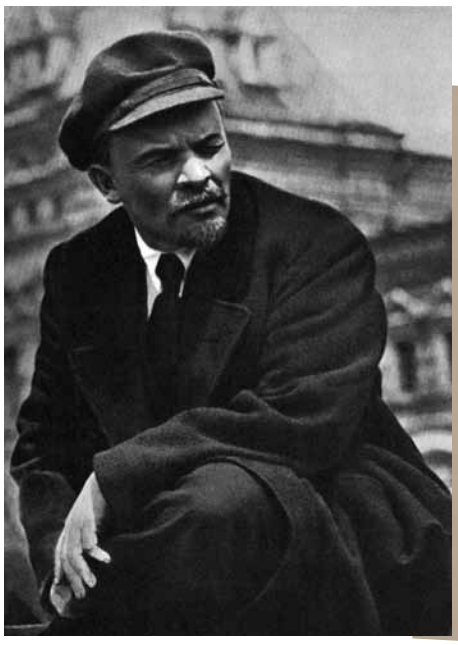

Marx, Engels'e bu tür büyük gelişmelerde yirmi yılın, bir günden daha fazla olduğu sanılmasın diye yazar. Proletaryanın taktiği, her gelişmişlik basamağında, her uğrakta, - bir yandan ilerici sınıfın bilincini, gücünü ve savaşma yeteneğini geliştirmek için, politik durgunluklardan ya da sümüklü böcek gibi ağır ağır yürüyen 'barışçı' denen gelişim dönemlerinden yararlanarak, öte yandan bütün bu çalışmayı, söz konusu sınıf hareketinin sonul amacına yönelterek ve bu sınıfı, büyük günlerdeki, 20 yılı birleştiren günlerdeki- büyük görevlerin çözümünü gerçekleştirecek duruma getirerek insanlık tarihinin bu kaçınılmaz diyalektiğini göz önünde tutmak zorundadır.” (MARKSİZM, Marx, Engels, Lenin, Alm. baskı s.32)

Bilimsel sosyalizm / komünizm, ekonomik-demokratik ve sosyalist mücadelenin ilişkileri, reform ve devrim ilişkileri, mücadelede ulusal olanla uluslararası arasında olanlar arasındaki ilişkileri, mücadele biçimlerinin çeşitliliği konuları gibi, strateji ve taktiğin temel sorunlarını, burada belirtilen temel ilkelere göre açıklar.

Demokratik Mücadele İle Sosyalizm Mücadelesinin Sıkı İlişkisi

Marx ve Engels, dönemlerindeki işçi hareketlerini incelerken, bu hareketlerin, diğer ilerici güçlerin, demokratik mücadelelerini desteklemek zorunda olduğunu, ancak kendisinin aslolan daha ileri hedeflerini de mücadele içinde kollaması ve geliştirmesi, burjuva ve küçük burjuva güçler, işçilerden korktuklarından dolayı demokratik hedefler için mücadeleyi bıraktıklarında, işçi sınıfının demokrasi mücadelesine sahip çıkarak geliştirmesi gerektiğinin gerekliliğini belirtirler. Hatta işçi sınıfının partisi, burjuvaların sırt çevirmeleri halinde, burjuva özgürlüğü için ajitasyonları - basın özgürlüğü, toplantı ve örgütlenme özgürlüğü vb ajitasyonları - kendisi gerçekleştirmelidir. Bu özgürlükler olmaksızın, işçi sınıfı serbest hareket edemezdi.

Lenin ise, emperyalizmin getirdiği yeni koşullarda, tutarlı demokratik ve sosyalist mücadelenin birbirine bağlılığını açıklayan bilimsel sosyalist görüşleri daha da geliştirdi. Lenin, demokratik istemler için toplumsal yaşamın her alanında sürdürülen mücadelenin, işçi sınıfının ne sosyalist devrim hazırlıklarıyla, ve sosyalist devrime yönelik yetiştirilmesiyle, ne de eğitimiyle hiç bir şekilde çelişmediğini saptadı. Aksine, demokrasi için her açıdan tutarlı, kararlı, devrimci bir mücadeleyi yürütemeyen işçi sınıfı, burjuvazi karşısında zafer kazanmaya hazırlanamazdı. ***“... Demokrasinin sonuna kadar geliştirilmesi, böyle bir gelişimin biçimlerinin bulunması, pratikte denenmesi, vb. bunların hepsi, toplumsal devrim uğrundaki mücadelenin birleştirici belli başlı görevlerinden birini oluşturur. Hiçbir demokratizm kendi başına sosyalizmi getirmeyecektir. Fakat pratikte demokratizm tek başına değil, diğer olgularla birlikte ele alınır, etkisini ekonomik yapı üzerinde gösterir, ekonominin dönüştürülmesini teşvik eder, ekonomik gelişimin akışına boyun eğer, vb. Bu, canlı tarihin diyalektiğidir. ...”*** (V.I.Lenin, Devlet ve Devrim, Dietz Verlag)

Bilimsel sosyalizm / komünizm, aynı şekilde diyalektik anlayışla hareket ederek reformlar ve sosyalist devrim için mücadeleyi, birbirine bağlı olarak görür; ikisini birbirinin karşısına koymaz. Reformlar için mücadele, toplumun kökten değiştirilmesine yönelik devrimci hedefin parçalarından biridir ve bu parçalar, bir gelişme sürecinin birbiri ile bağlantılı yanlarıdır.

Politika Gazetesi'ni bulabileceğiniz adresler

Politika Gazetesi 57 ilde temsicilerimiz vasıtasıyla dağıtılmakta ve satılmaktadır. Şimdi ikinci aşama olarak il ve ilçelerde Kitabevi ve Gazete Bayileri vasıtasıyla da dağıtımı genişletmek amacındayız. Siz de il ve ilçelerinizde uygun gördüğünüz Kitabevi ve Gazete Bayileri ile ilişki kurarak onların isim, adres ve telefon numaralarını Gazete Merkezimize iletebilirsiniz.

İSTANBUL

Anadolu Yakası:

Kadıköy: *Mephisto Kitabevi:* Muvakkithane Cad. No:5

Kadıköy: *Üç Deniz Kitabevi:* Pavlonya Sok. No:10 Kadıköy

Avrupa Yakası:

Beyoğlu: *Mephisto Kitabevi:* Kuloğlu Mh. İstiklal Cad. No:125

Beyoğlu: *Semerkant Kitabevi:* .Süslü Saksı Sk. No:5 Tarlabaşı

Osmanbey: *Beyaz Adam Kitabevi:* Halaskargazi Cd. 17/A

Mecidiyeköy: *Karaduman Gazete Bayii:* Mecidiyeköy

Eyüp: *Özgür Büfe:* Karadolap Mah. Veysel Karani Cd. No: 16/A

Beylikdüzü : *Barış Market:* Beylikdüzü Mh. Cumhuriyet Çarşı

Esenkent: *Havana Büfe:* Enverpaşa Cd. No: 7 Esenyurt

ANKARA

Kızılay: *Doruk Kitabevi:* Mithatpaşa Cad. 28/A Kızılay

Kızılay: *Tayfa KitapKafe:* Meşrutiyet Mah. Selanik Cad. 82/32

Kızılay: *Turhan Kitabevi:* Yüksel Cad. No: 8 Çankaya - Ankara

İZMİR

Alsancak: *Yakın Kitabevi:* Kıbrıs Şehitleri Cad. No:104/A

Buca: *Emek Kitabevi:* Vali Rahmi Bey, Uğur Mumcu Cd. No:2,

ANTALYA

Merkez: *Kitapkurdu Sahaf:* Elmalı Mh. 25. Sk. No:5/A M.paşa

TRABZON

Merkez: *RA Kitabevi:* Uzun Sk. Saray Çarşısı No:60 Trabzon

RİZE

Fındıklı: *Arkadaş Kitap-Kırtasiye:* Cumhuriyet Cd. No: 50/B

MARDİN

Kızıltepe: *Aldemir Basım Dağıtım:* Orduevi Karşısı No:6 D:6

DİYARBAKIR

Yenişehir: *Aram Kitabevi:* Koop. Mah. Gevran Cad. 1. Geçit Sarıoğlu Apt. No:14/4 Ofis

Yenişehir: *Özde Büfe:* Ofis Ekinciler Cad. Devran Apt Altı

EDİRNE

Merkez: *Bellek Kitabevi:* Sabuni Mh. Muhittin Günel İş Mrk. D:Z-08, Balıkpazarı

ESKİŞEHİR

Odunpazarı: *İnsancıl Kitabevi:* İstiklal Mh. Yeşiltepe Sk. 24/A,

BALIKESİR

Erdek: *Ekin Kitabevi:* Yalı Mah. Neyyire Sıtkı Cad. No:15,

ÇANAKKALE

Merkez: *Divit Kitabevi:* Kemalpaşa Mh. Fetvane Sok. N0:26/A

AYDIN

Didim: *Emek Büfe:* Mavi Şehir Belediye Halk Pazarı, Didim

MALATYA

Merkez: *Fidan Kitabevi:* Kiğılı Cami Mevki, No:1, Malatya

SAMSUN

İlkadım: *Penguen Kitabevi:* Çiftlik Mh. Ümraniye Sk. No:27/A

ŞIRNAK

Merkez: *Kelepir Kitabevi:* Sökmenler Plaza, Zemin Kat, No:4

KARAMAN

Merkez: *Danış Kitabevi:* Külhan Mah. 2.İstasyon Cad No:5

KIRŞEHİR

Merkez: *Gül Kitabevi:* Lise Cad. Kaplan Apt. No: 21

Politika
SAVAŞSIZ VE SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA İÇİN

İki haftalık süreli yayın

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: **Ayla Boran**
Genel Yayın Koordinatörü : **S. Kemal Atakan**

Yönetim Yeri: İbrahim Ağa Cami Sk. No:11/1 Kadıköy-İst.
Telefon: 0216 428 10 21 **Telefax:** 0216 428 10 22
E-posta: **bilgi@politikagazetesi.org**
Web adresi: **www.politikagazetesi.org**
Basıldığı yer: Ezgi Matbaa, Sanayi Cad. Altay Sk. No: 14
Çobançeşme/B.Evler-İstanbul Telefon: 0212 452 23 02
Yurtiçi Abone Bedeli : Yıllık 24,- TL
Yurtdışı Abone Bedeli: Yıllık 24,- EUR / 30,- USD

Önemli not: İşsiz, emekli, engelli, öğrencilere yurtiçi ve yurtdışı fiyatlarından % 50 indirim, devrimci siyasi tutsaklara ücretsiz abonelik

Kurucu Sahibi ve İlk Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Kemal Tayfun Benol
(10.10.2015'de Ankara Katliamı'nda Kaybettik)

Miguel De Cervantes ve Don Kişot

❑ **Ali Özenç ÇAĞLAR**

Batı toplumunda çürümek üzere olan şövalyeliği, alaylı bir dille eleştiren bir romandır. Hayal ile gerçeğin genellikle iç içe anlatıldığı romanda mizahi pek çok öğe bulunur. Bu roman edebiyat tarihçileri tarafından aynı zamanda, hikayeden romana geçişin ilk adımı olarak da kabul edilmektedir.

Don Kişot Kahramanları (Kişileri):

Don Kişot: Don Kişot'u takma ad olarak kullanmaktadır. Asıl adı Alonso'dur. Eserin ana kahramanıdır. Zayıf, yaşlı bir adamdır. Hayalci ve saf bir mizacı vardır. Kendisini son şövalye olarak görmektedir.

Dük ve Düşes: Don Kişot'un ev sahipleridir. Alaycı, fırsatçı kişilerdir.

Sancho Panza: Sıradan bir köylüdür. Don Kişot onu uşak olarak kullanır. Saf, aynı zamanda realist, kurnaz, basit bir adamdır.

Juana Panza: Sancho'nun karısıdır. Basit bir köylü kadınıdır.

Pcro Perez: Köyün papazıdır.

Master Nicholas: Köyün berberidir.

Sanson Carrasco: Salamanca Üniversitesi'nde okuyan bekâr, kaba espriler yapan bir gençtir.

Dulcinea del Toboso: Kendisini şövalye sanan Don Kişot, şövalyelerin bir sevgilisinin olması gerektiğini düşünür. Sıradan, şişman bir köylü kızı olan Aldonzo'ya Dulcinea del Toboso takma adını verir. Onu aristokrat bir ailenin güzel kızı olarak düşünür.

I. Bölümdeki Olaylar:

Don Kişot, İtalya'da Mancha eyaletinde, küçük bir köyde yaşamaktadır. Sürekli olarak şövalye hikâyeleri okuyan Don Kişot, zamanla dünyayı şövalye hikâyelerinde olduğu gibi görmeye başlar. Eski çağlardaki şövalyeliğin canlandırılması gerektiğine inanır. Bir gün, aklını iyice yitirir, kendisini son seyyar şövalye zanneder. Evindeki eski, paslı zırhları, kılıçları kuşanır. Ezilen halkı kurtarmak için çok mükemmel zannettiği sıska atına binerek yollara düşer. Kendisine bir de aristokrat bir sevgili bulmalıdır. Yolda rastladığı çirkin bir köylü kızını çok güzel ve soylu olarak görür ve kendisine sevgili olarak seçer. Artık tek istediği şey, ona resmi şövalyelik unvanı verilmesidir. Bunun için de başarılar kazanmak zorundadır.

Yolda bir hana rastlar. Hanı şato sanmaktadır. Hanın (şatonun) sahibini lord olarak görür, kendisini şövalye yapmasını ister. Hanın sahibi, onun zararsız bir deli olduğunu anlar, lordmuş gibi rol yapar. Don Kişot, resmi olarak şövalye unvanını aldığına inanarak gururla köyüne döner. Yolda, Sancho ile karşılaşır. Ona büyük bir servet vaat ederek uşağı olmasını teklif eder. Sonra tacirlerle karşılaşır. Onlara sevgilisi Dulcinea'nin çok güzel bir kız olduğuna inandırmaya çalışır. Onlar da Don Kişot'u döverler. Don Kişot, bu sefer yolda yel değirmenlerini insanlara kötülük yapan devler sanır. Onlara saldırınca, yaralanır. Yine aklı başına gelmez. Sancho, durumu anlatsa da gerçeği görmez. Kafasındaki hayale inanır. Bundan sonra koyun sürülerini birbirine saldıran iki ordu olarak görür. Zayıf olanlara yardım etmeye karar verir. Koyunlarına saldırıldığını gören çoban, Don Kişot'u döver. Bir başka seferde de Don Kişot kaldıkları bir handaki şarapları kan zannederek şişelere saldırır. Ona gerçekler gösterildiği zaman kabullenmez. Büyücülerin onlara öyle gösterdiğini, onları kandırdığını söyler. Gerçeğin acılığına katlanamaz. Başlarından buna benzer pek çok olay geçtikten sonra, köy papazı ve berberi Don Kişot'u korumak isterler. Onu bir kafese koyarak evlerine götürürler. İyileştirmeye çalışırlar.

II. Bölümdeki Olaylar:

Don Kişot bir süre sonra yine Sancho ile yola koyulur. Sevgilisi Dulcinea'yi bulmak istemektedir. Sancho onu kandırarak ilk gördükleri köylü kızının Dulcinea olduğunu söyler. Yolda pek çok maceradan sonra Dük ve Düşes'in evine varırlar. Dük ve Düşes, Don Kişot'a oyun oynarlar. Don Kişot'a şövalye gibi davranırlar, yardıma ihtiyacı olan kişiler için ondan yardım etmesini isterler. Oyun tam bir komediye dönüşür. Dük, Sancho'ya bir ada verir. Ada, civar köylerden biridir. Köy halkına Sancho'nun vali olduğunu söylerler. On iki günden sonra, Sancho işi bırakır. Daha sonra Don Kişot, Sanson Carrasco ile düello yapar. Kazanan, diğerinin isteğini yerine getirecektir. Sanson kazanır. Don Kişot'a evine dönmesini ve silah taşımamasını emreder. Don Kişot da her şeyden elini çeker ve köyünde tabii bir hayata döner. Ancak hastalanır. Aklı başına gelir. Tekrar eski Alonso olmuştur. Sancho'nun onu yine kandırmasına müsade etmez, artık tüm hayallerinden vazgeçmiştir. Bütün malını fakirlere miras olarak bırakarak ölür.

Miguel De Cervantes
(29 Eylül 1547 - 23 Nisan 1616)

Miguel De Cervantes (d. 29 Eylül 1547 — ö. 23 Nisan 1616), İspanyol romancı, şair ve oyun yazarıdır. Cervantes, İspanya'da 1547 yılında Alcala şehrinde doğmuştur. Fakir bir âilenin çocuğu olduğu için binbir zorlukla okul hayatını sürdürebilmiştir. Yazar, Madrid Üniversitesinden mezun olur; o daha talebelik sırasında yazdığı şiirlerde kâbiliyetini ve hayâl gücünü göstermiştir. İspanya'da iş bulamayınca Roma'ya gidip orada işe başlıyor. Cervantes, İspanya ve Venediklilerin Osmanlılara karşı hazırladığı sefere asker olarak katıldı (1571). Deniz savaşında sol kolu sakat kaldı. İspanya'ya dönerken 1575 yılında Osmanlı gemileri tarafından esir alınarak Cezâyir'e götürüldü. Burada beş sene kaldıktan sonra memleketine döndü (1580). Şiirleri yanında, piyesler yazmaya da başladı. Yazdığı eserler kendisine bir şey kazandırmadığından yoksul hayâtı daha yıllarca devâm etti.

Yazar, sanat yaşamına genç yaşta başlamıştır ve tiyatroları ile kısa sürede ünlü olmuştur.

Yukarıda da değindiğimiz gibi, Miguel De Cervantes, 1575 - 1580 Yılları arasında Cezayir 'de esir olarak yaşamıştır. Ancak orada bir iftiraya maruz kalıp, dolandırıcılıkla itham edilerek hapse atılmıştır. Burada yazmaya daha sıkı sarılmıştır. Yaşamının sonlarına doğru ünlü eseri Don Quijote (Don Kişot)'u hapishanede kaleme almıştır ve bu eseri sayesinde tüm dünyada tanınmıştır. Eserde yazarın kendi hayatıyla alay ettiği ve kahramanla aralarında çokça benzerlikler olduğu görülür. Don Kişot dünyanın en çok okunan eserlerinden biridir ve 38 dile çevrilmiştir.

Kendisini meşhur eden Don Kişot'u 1605 yılında bitirmişti. Burada hayalci gücü ile İspanya'daki hayâtı ve insanları eleştirip, hiciv sanatının bütün ustalıkları ile olayları ortaya koydu. Hayâtını kalemi ile kazanmaya çalışan Cervantes, şöhretine rağmen yoksulluktan hiçbir zaman kurtulamamıştı. O, toplumun en alt tabakasından geliyordu ve hiç bir zaman bundan şikayetçi olmadı. Zaten eğer topluma bulunduğu yerden bakmasını bilmeseydi, bu gün 38 dile çevrilen Don Kişot, bu kadar çok beğenilmezdi. Onun yazdıklarında gerçekliğin ta kendisi vardı; anlattıklarını süssüz, yapmacıksız ve sade bir dille aktarıyordu. Kullandığı mizah da bir o kadar çarpıcıydı.

Dünya Klasikleri arasına girmiş olan Don Kişot'un dışında daha bir sürü eserleri olan bu büyük İspanyol yazar, Cervantes, Madrid'de 1616 yılında hayata veda etti.